ÇOCUK KLASİKLERİ

OZ BÜYÜCÜSÜ

Lyman Frank Baum

epsilon

Dorothy, dayısı ve yengesi ile birlikte küçük bir evde yaşıyordu. Ama evleri hortum yüzünden savrulunca kendini Munchkinlerin ülkesinde buldu. Bir an önce dayısı ve yengesine kavuşmak istediğini söylediğinde Munchkinler ona Zümrüt Şehre gidip Oz Büyücüsü'nden yardım istemesini önerdiler. Köpeği Toto ile birlikte yola çıktığında, beyni olsun isteyen, içi saman dolu Korkuluk'la, kalbi olsun isteyen, paslı Teneke Ormancı'yla, cesareti olsun isteyen korkak Aslan'la karşılaştı. Hepsi birlikte Oz Büyücüsü'nden dileklerini yerine getirmesini rica etmek üzere Zümrüt Şehre doğru ilerlediler.

OZ BÜYÜCÜSÜ

ÇOCUK KLASİKLERİ

OZ BÜYÜCÜSÜ

Yazarı: Lyman Frank Baum
Çeviri: Bengi Pirim
Redaksiyon: Gül Yılmaz
Düzenleme: Gülen Işık
Montaj: Kaya Güler
Kapak: Bordo Resim Atölyesi
Baskı: Şahinkaya Matbaası
Cilt: Melisa Mücellit

2. Baskı Ekim, 2002 İstanbul

ISBN: 975 331 220-2

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı sk. 24/4 80090 Taksim/İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 47 29
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Genel Dağıtım:
Yeni Çizgi Yayın Dağıtım Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:7
Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212.220 57 70 pbx Faks: 222 61 55

LYMAN FRANK BAUM

OZ BÜYÜCÜSÜ

Çeviri
Bengi Pirim

epsilon

BİRİNCİ BÖLÜM

Dorothy, çiftçi olan Henry Dayı ve onun karısı Em Yenge ile birlikte büyük Kansas bozkırının ortasında yaşıyordu. Evleri küçüktü, çünkü evlerini yapmak için getirilen kütüklerin miller boyunca vagonlarla taşınması gerekmişti. Dört duvar ve bir çatıdan oluşan küçük odada paslı görünümlü bir fırın, bir dolap, bir masa, üç dört sandalye ve yataklar vardı. Henry Dayı ve Em Yenge'nin büyük yatağı bir köşede, Dorothy'nin küçük yatağı ise diğer köşedeydi. Evde ne bir çatı katı ne de bir kiler vardı. Yalnız, yolunun üzerine çıkan her binayı yıkabilecek hortumlardan biri geldiğinde, ailenin sığınabileceği bir kasırga kileri bulunuyordu. Buraya yerin ortasından açılan ve aşağı, karanlığa inen merdivenin sayesinde ulaşılıyordu.

Dorothy, kapıda durup çevresine baktığında, büyük gri bozkırdan başka bir şey göremiyordu. Her yönde gökle birleşen bu geniş bozkırda ne bir ağaç ne de bir ev vardı. Güneş, sürülmüş araziyi üzerinde küçük çatlaklar olan

gri bir kütleye çeviriyor; uzun yaprakları da aynı gri renge çevirdiğinden otlar bile yeşil görünmüyordu. Evin boyası bile, güneş ve yağmurlar yüzünden çıkmıştı ve o da her şey gibi sıkıcı gri renkteydi.

Em Yenge buraya geldiğinde genç ve sevimli bir kadındı. Güneşle rüzgâr onun üzerinde de etkisini göstermişti. Gözlerindeki parıltı yerini durgun griliğe bırakmış, yanaklarıyla dudaklarındaki pembelik kaybolmuştu. Em Yenge zayıf ve solgundu. Artık hiç gülmüyordu. Dorothy yetim olarak geldiğinde, Em Yenge çocuğun kahkahasından o kadar çok etkilenmişti ki Dorothy'nin tatlı sesini her duyduğunda çığlıklar atarak ellerini kalbine bastırıyor ve hâlâ kıza, onda gülecek bir şeyler bulma ümidiyle bakıyordu.

Henry Dayı hiç gülmezdi. Sabahtan akşama kadar çalışır, neşe nedir bilmezdi. O da sakalından yıpranmış botlarına kadar gri renkteydi; sert ve katı görünürdü; ayrıca çok az konuşurdu.

Dorothy'yi güldüren ve etrafındaki diğer şeyler gibi grileşmekten kurtaran tek varlık Toto'ydu. Toto gri değildi; ipeksi tüyleri, komik burnu ve neşeyle parlayan siyah gözleriyle küçük bir köpekti. Toto bütün gün Dorothy ile oynardı.

O gün, her nasılsa, oynamıyorlardı. Henry Amca, kapı ağzında oturmuş, sabırsızlıkla her zamankinden gri olan gökyüzüne bakıyordu. Dorothy de kucağında Toto ile kapıda durmuş, gökyüzünü seyrediyordu. Em Yenge ise bulaşıkları yıkıyordu.

Birden, kuzeyde rüzgârın kısık ıslığını duydular. Henry Dayı ve Dorothy, gelen fırtınanın etkisiyle uzun otların

sallanmakta olduğunu gördüler. Sonra havada güneyden gelen, keskin ıslık duyuldu ve başlarını o tarafa çevirdiklerinde otların o yönden bulundukları tarafa doğru dalgalandığını fark ettiler.

Henry Dayı birdenbire ayağa kalktı. Karısına, "Hortum geliyor," dedi. "Ben gidip çiftliğe bakacağım." Sonra ineklerin ve atların olduğu yere gitti. Em Yenge işini bırakıp kapıya koştu. Bir bakışta yaklaşan tehlikeyi fark etti.

"Çabuk Dorothy!" diye bağırdı. "Kilere koş!" Toto Dorothy'nin kucağından atlayıp, yatağın altına saklandı. Dorothy onu almak için peşinden gitti. Em Yenge korkuyla yerdeki kapağı açıp merdivenden karanlık deliğe indi.

Dorothy sonunda Toto'yu yakaladı, yengesini takip etti. Odanın ortasına geldiğinde, rüzgârın çığlığını duydu. Derken ev öyle bir sallandı ki Dorothy dengesini kaybedip yere düştü.

O anda garip bir şey oldu.

Ev, birkaç kere kendi etrafında dönüp, havalandı. Dorothy kendini bir balona binmiş gibi hissetti. Kuzey ve güney rüzgârları evin olduğu yerde buluşup, onu hortumun merkezine aldılar. Hortumun ortasında hava genellikle durgundur, ama evin dörtbir tarafındaki büyük basınç, onu yukarı çekiyordu. Hortumun en tepesine varıncaya kadar çekti. Ev orada durdu ve bir tüy gibi millerce sürüklendi.

Çok karanlıktı. Rüzgâr Dorothy'nin kulaklarında uğulduyordu. Birkaç dönüşten sonra ev devrildi. Dorothy beşikte sallanır gibi hissediyordu kendini.

Toto bundan hoşlanmamıştı. Odanın etrafında bir ora-

ya bir buraya havlayarak dolaşıyordu; ama Dorothy sakin bir şekilde yere oturmuş, olacakları bekliyordu. Toto birden yerdeki açık kapağa yaklaştı ve içine düştü. Dorothy önce köpeği kaybettiğini sandı, fakat sonra onun kulağını gördü, rüzgârın basıncı düşmesini önlemişti. Dorothy deliğe yaklaştı, Toto'yu kulağından yakaladı ve odanın içine çekti. Sonra da kapağı, başka bir kazaya sebep olmaması için kapattı.

Saatler geçti. Dorothy yavaş yavaş korkusunu yenmişti; ama kendini çok yalnız hissediyordu. Çığlıklar atan rüzgâr onu neredeyse sağır edecekti. İlk önce, düşerse parçalara ayrılacağını zannetti, ama zaman geçip de kötü bir şey olmayınca endişelenmekten vazgeçti ve beklemeye başladı. Sonunda, sallanan zeminde yatağına doğru süründü ve yattı. Toto da onu takip etti.

Sallanıp duran eve ve rüzgârın gürültüsüne karşın, Dorothy gözlerini kapatıp derin bir uykuya daldı.

İKİNCİ BÖLÜM

Dorothy ani bir şokla uyandı, yumuşak yatakta yatmıyor olsaydı mutlaka bir yerini incitirdi. Sarsıntı, nefesini tutmasına ve ne olduğunu merak etmesine yol açmıştı; Toto küçük burnunu onun yüzüne dayayıp mutsuz mutsuz inledi. Dorothy, kalktığında evin hareket etmediğini fark etti; ortalık karanlık da değildi, parlak günışığı içeri doluyordu. Yataktan fırladı ve ayaklarının dibinde duran Toto'yla birlikte kapıyı açtı.

Küçük kız birden şaşkınlıkla bir çığlık attı ve gördüğü güzellikler karşısında gittikçe büyüyen gözleriyle etrafa bakındı. Hortum evi yere indirmişti. Burası inanılmayacak kadar güzel bir yerdi. Her yerde tatlı yeşil renkte, üzerinde çeşit çeşit, rengârenk meyveler olan görkemli ağaçlar vardı. Olağanüstü çiçek tarlaları göze çarpıyor, ağaçlarda ve çalılarda pırıl pırıl tüylü kuşlar ötüşüp uçuşuyordu.

Dorothy güzel, ama aynı zamanda garip manzaraya bakarken, hayatında gördüğü en garip topluluğun ona

doğru geldiğini fark etti. Bu gruptakiler, Dorothy'nin görmeye alıştığı yetişkinler kadar büyük değillerdi; ama çok küçük de değillerdi. Hemen hemen, yaşına göre iri yarı olan Dorothy'nin boyundaydılar; ama ondan çok daha yaşlıydılar.

Üç erkek, bir de kadın vardı ve hepsi kötü giyimliydi. Bir karış yükseklikte, kenarlarında yürüdükçe öten çanları olan şapkalar giymişlerdi. Erkeklerin şapkaları maviydi. Beyaz bir şapka giyen kadının, omuzlarından kırmalar halinde sarkan beyaz bir pelerini vardı. Pelerinin üzerindeki küçük yıldızlar güneş ışığında elmaslar gibi parıldıyordu. Erkekler maviler içindeydiler. İyi parlatılmış botlarının üzerinde şapkalarıyla aynı renkte mavi bantlar parlıyordu. Dorothy, erkeklerin yaşlarının Henry Dayı'ya yakın olduğunu düşündü. İkisinin de sakalı vardı. Ama küçük kadın hiç şüphesiz daha yaşlıydı. Kadının yüzü kırışıklarla kaplıydı, saçı neredeyse bembeyazdı ve çok zor yürüyordu.

Bu insanlar, Dorothy'nin kapısında durduğu eve yaklaşınca durdular ve aralarında fısıldaştılar, biraz daha yaklaşmaya çekiniyor gibiydiler. Sonunda yaşlı kadın Dorothy'ye yaklaşıp hafifçe selam vererek, tatlı bir sesle: "Munchkinler'in ülkesine hoş geldin, en soylu kadın büyücü. Sana Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürdüğün, insanlarımızı kölelikten kurtardığın için minnettarız," dedi.

Dorothy merakla bu konuşmayı dinledi. Ne demek istiyordu bu kadın? Dorothy bir hortum tarafından evinden millerce uzağa sürüklenmiş, masum, zararsız, küçük bir kızdı ve hayatı boyunca hiç kimseyi öldürmemişti.

Ancak küçük kadın ondan cevap bekliyordu. Bu yüzden Dorothy duraklayarak konuştu.

"Çok iyisiniz, ama bir yanlışlık olmalı. Ben hiç kimseyi öldürmedim."

"Evin yaptı öyleyse," diye cevap verdi küçük yaşlı kadın gülerek. "Bu da aynı şeydir. Gördün mü!" Evin köşesini göstererek devam etti. "İşte onun odunların altına sıkışmış iki kundurası."

Dorothy oraya baktı ve korkuyla bir çığlık kopardı. Oraya, evin üzerinde durduğu köşeye, gümüş ayakkabılı iki ayak sıkışmıştı. "Aman Tanrım! Aman Tanrım!" diye bağırdı Dorothy. "Ev onun üzerine düşmüş olmalı. Ne yapacağız şimdi?"

"Yapacak hiçbir şey yok," dedi küçük kadın sakince.

"Ama kimdi o?" diye sordu Dorothy.

"O Doğu'nun Kötü Cadısı'ydı dedim ya," diye cevapladı küçük kadın. "Bütün Munchkinler'i yıllarca esaret altında tuttu; onlara gece gündüz kölelik yaptırdı. Şimdi artık hepsi özgür ve bunun için sana minnettarlar!"

"Munchkinler kim?" dedi Dorothy.

"Onlar bu Kötü Cadı'nın yönettiği Doğu'nun insanları."

"Sen de bir Munchkin misin?"

"Hayır; ama ben Kuzey'de yaşasam da onların dostuyum. Munchkinler Doğu'nun cadısının öldüğünü görünce, bana hemen bir elçi gönderdiler. Ben de geldim. Ben Kuzey'in cadısıyım."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Dorothy. "Sen gerçek bir cadı mısın?"

"Evet, öyle," diye yanıtladı küçük kadın. "Ama ben iyi bir cadıyım. İnsanlar beni severler. Burayı yöneten Kötü Cadı kadar güçlü değilim, eğer öyle olsaydım insanları serbest bırakırdım."

"Ama ben bütün cadıların kötü olduğunu sanıyordum," dedi kız, gerçek bir cadıyla karşılaşmış olmaktan korkarak.

"Ah! Hayır, bu çok yanlış. Tüm Oz Ülkesi'nde yalnızca dört cadı yaşar. Bunlardan iki tanesi, -Kuzey'de ve Güney'de yaşayanlar- iyi cadılardır. Bunun doğru olduğunu biliyorum, çünkü onlardan biri benim ve yanılmam imkânsız. Doğu'da ve Batı'da yaşayanlar kötü cadılardır. Ama artık onlardan birini öldürdüğüne göre, Oz Ülkesi'nde yalnız bir tane kötü cadı kaldı; o da Batı'da yaşıyor."

"Ama," dedi Dorothy, bir dakika düşündükten sonra, "Em Yenge bana tüm cadıların yıllar önce öldüğünü söylemişti."

"Em Yenge kim?" diye sordu küçük yaşlı kadın.

"Benim geldiğim yer olan Kansas'ta yaşayan yengem." Kuzey'in cadısı başını ellerinin arasına alıp, bir süre düşündü. Sonra başını kaldırdı. "Kansas'ın nerede olduğunu bilmiyorum, daha önce hiç böyle bir yer duymadım. Söyle bana, uygar bir yer mi?" dedi.

"Evet," diye cevapladı Dorothy.

"İşte bu yüzden. Uygar ülkelerde hiç cadı kalmadığını biliyorum; ne büyücüler ne de sihirbazlar var. Ama gördüğün gibi, Oz Ülkesi hiç gelişmedi, çünkü biz dünyadan ayrıyız. Bu nedenle hâlâ büyücülerimiz ve cadılarımız var."

"Büyücüler kimler?" diye sordu Dorothy.

"Oz'un kendisi. Büyük Büyücü," diye fısıltıyla cevapladı cadı. "Hepimizden çok daha güçlü. Kendisi Zümrüt Şehir'de yaşar."

Dorothy başka bir soru daha soracaktı, ama birden ke-

narda sessizce duran Munchkinler bağrışarak Kötü Cadı'nın yattığı köşeyi gösterdiler.

"Ne oldu?" dedi küçük yaşlı kadın, baktı ve gülmeye başladı. Ölü cadının ayakları tamamen kaybolmuştu; ortada ayakkabılardan başka bir şey yoktu.

"Çok yaşlıydı," diye açıkladı Kuzey'in Cadısı. "Güneşte hemen buharlaştı ve bu onun sonu oldu. Gümüş ayakkabılar senin, onları sen giymelisin."

Eğilip yerdeki ayakkabıları aldı, tozlarını silkeledikten sonra Dorothy'ye verdi.

"Doğu'nun Cadısı bu gümüş ayakkabılarla gurur duyardı," dedi Munchkinler'den biri. "Onların bir sihiri var; ama ne olduğunu bir türlü öğrenemedik."

Dorothy ayakkabıları eve götürüp, masanın üstüne bıraktı. Sonra tekrar Munchkinler'in yanına gidip, "Yengemin ve dayımın yanına dönmek için sabırsızlanıyorum, eminim benim için endişeleniyorlardır. Yolumu bulmama yardım eder misiniz?" dedi.

Munchkinler ile Cadı önce birbirlerine, sonra Dorothy'ye baktılar ve başlarını hayır der gibi salladılar.

"Doğu'da, çok uzak olmayan bir yerde büyük bir çöl var, kimse onu geçemez," dedi biri.

"Güney'de de aynısından var; gözlerimle gördüm. Güney, Quandingler'in ülkesi," dedi başka biri.

"Duyduğuma göre, Batı'da da aynısından varmış. Winkieler'in yaşadığı bu ülke Batı'nın Kötü Cadısı tarafından yönetilirmiş. Bu cadı o topraklara giren herkesi kölesi yaparmış."

"Kuzey benim vatanım," dedi yaşlı kadın, "sonunda aynı büyük çöl var. Korkarım bizimle yaşamak zorundasın."

Dorothy hıçkırmaya başladı. Bütün bu garip insanların içinde kendini çok yalnız hissediyordu. Gözyaşları iyi yürekli Munchkinler'i de üzdü. Hepsi mendillerini çıkarıp ağlamaya başladılar. Küçük yaşlı kadın, başlığını çıkarıp burnuna taktı; bir, iki, üç, diye sakin bir sesle saydı. Birden şapka bir yaz boz tahtasına dönüştü. Üzerinde büyük, beyaz harflerle: "Dorothy'yi Zümrüt Şehre Yolla" yazıyordu.

Ufak tefek yaşlı kadın, tahtayı boynundan çıkarıp, yazıları okudu ve sordu: "Senin adın Dorothy mi canım?"

"Evet," dedi kız, gözyaşlarını silerek.

"Öyleyse Zümrüt Şehre gitmelisin. Sanırım Oz sana yardım eder."

"Nerede bu şehir?" diye sordu Dorothy.

"Ülkenin tam merkezinde. Sana sözünü ettiğim büyük büyücü Oz tarafından yönetiliyor."

"O iyi bir insan mı?" diye sordu kız, sabırsızlıkla.

"İyi bir büyücü. Sana insan olup olmadığını söyleyemem, çünkü ben de onu hiç görmedim."

"Oraya nasıl gidebilirim?"

"Yürümelisin. Bu uzun bir yolculuk olacak. Bazen güzel, bazen de karanlık ve ürkütücü. Ama ben bildiğim bütün sihirleri seni kötülükten korumak için kullanacağım."

"Sen de benimle gelsen?" diye yalvardı kız. Yaşlı kadını tek dostu gibi görmeye başlamıştı.

"Hayır, bunu yapamam, ama sana bir öpücük vereceğim. Hiç kimse benim öptüğüm birine kötülük yapmaya cesaret edemez," dedi yaşlı kadın.

Yavaşça Dorothy'ye yaklaşıp onu alnından öptü. Öp-

tüğü yerde, Dorothy'nin sonradan fark ettiği parlak, yuvarlak bir iz kaldı.

"Zümrüt Şehre giden yol sarı tahtalarla kaplı," dedi Cadı. "Yolu kaybetmezsin. Oz'a ulaşınca sakın ondan korkma, ona hikâyeni anlat ve yardım iste. Güle güle, canım."

Üç Munchkin eğilip Dorothy'ye iyi yolculuklar dilediler ve daha sonra ağaçların arasında kayboldular. Cadı, Dorothy'ye selam verip, topuklarının üzerinde üç kez döndü, Toto'nun şaşkın bakışları arasında kayboldu. Toto kadının arkasından uzun uzun havladı, çünkü onun yanında dururken hırlamaya bile korkmuştu. Ama Dorothy, bir cadı olduğunu bildiği kadının bu şekilde kaybolmasına şaşırmadı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dorothy yalnız kalınca, acıktığını fark etti. Dolaptan ekmek çıkardı, biraz yağ sürüp yedi. Toto'ya da bir parça verdi. Raftan bir kap alıp dereye götürdü, kabı tertemiz suyla doldurdu. Toto ağaçlara doğru koşup, orada duran kuşlara havlamaya başladı. Dorothy onu almaya gittiğinde, dallardaki lezzetli meyveleri fark etti ve biraz topladı. İşte kahvaltı işini halletmişti.

Sonra eve döndü, Toto'yla beraber sularını içip Zümrüt Şehre yapacakları yolculuk için hazırlandılar.

Dorothy'nin yalnız bir tane yedek giysisi vardı. Bu elbise temiz bir şekilde yatağının yanında asılıydı. Pamuklu, mavi-beyaz çizgileri olan elbise, birçok kez yıkanmış olmasına rağmen hâlâ güzeldi. Dorothy güzelce banyo yaptı, temiz elbisesini giydi, başına da pembe şapkasını taktı. Dolaptan bir sepet alıp, içini ekmekle doldurdu; üzerini de beyaz bir örtü örterek kapattı. Birden ayaklarına baktı ve ayakkabılarının ne kadar eski ve yıpranmış olduklarını fark etti.

"Bu ayakkabılar uzun bir yolculuğa dayanamaz, Toto," dedi. Toto minik siyah gözleriyle ona bakarak, anladığını belirten bir şekilde kuyruğunu salladı. O anda Dorothy masanın üzerinde duran, Doğu'nun cadısına ait olan gümüş ayakkabıları gördü.

"Bu ayakkabılar ayağıma olur mu acaba?" dedi Toto'ya. "Uzun bir yolculuk için çok uygun bu ayakkabılar; hiç eskimezler."

Eski deri ayakkabılarını çıkarıp gümüş ayakkabıları denedi. Sanki onun için yapılmışlardı.

Sonunda sepetini aldı.

"Hadi gel, Toto," dedi, "Zümrüt Şehre gidip, Büyük Oz'a Kansas'a nasıl döneceğimizi soralım."

Kapıyı kapatıp, kilitledi; anahtarı dikkatle cebine koydu ve ardından Toto'yla birlikte yola koyuldu.

Etrafta birçok yol vardı, ama sarı tahtalı yolu bulması zor olmadı. Sarı yol üzerinde parıldayan gümüş ayakkabılarıyla, kısa bir süre içinde Zümrüt Şehre doğru heyecanla yürümeye başlamıştı. Güneş parlıyor, kuşlar tatlı tatlı ötüşüyordu. Kendini birdenbire ülkesinden çok uzaklarda, garip topraklarda bulmuş olmasına karşın Dorothy kendini pek de kötü hissetmiyordu. Yürüdükçe, çevrenin güzelliği onu şaşırtıyordu. Yolun kenarlarında düzgün mavi çitler, onların gerisindeyse zengin buğday ve sebze tarlaları uzanıyordu.

Görünüşe bakılırsa Munchkinler iyi çiftçilerdi. Bir evin yanından geçerken insanlar ona bakıp selam verdiler; herkes onun, insanları kötü cadının esaretinden kurtardığını biliyordu. Munchkinler'in evleri çok tuhaftı; hepsi yuvarlaktı ve çatı yerine birer kubbeleri vardı. Bu ülkede en sevilen renk mavi olduğundan, tüm evler mavi boyalıydı.

Akşama doğru, Dorothy yorulmuştu. Geceyi nerede geçirebileceğini düşünürken, birden diğerlerine göre daha büyük bir eve geldi. Evin önündeki yeşil alanda kadınlarla erkekler dans ediyorlardı. Beş küçük kemancı, en yüksek sesle keman çalıyordu. İnsanlar gülüp eğleniyor, şarkı söylüyorlardı. Yanlarındaki masada lezzetli meyveler, fıstıklar, kekler, turtalar ve yiyecek bir sürü başka şey duruyordu.

Bu ev, Munchkinler'in en zenginine aitti. Dostları hep birlikte Kötü Cadı'nın esaretinden kurtuluşlarını kutluyorlardı. Dorothy'yi de kibarca karşılayıp, yemeğe davet ettiler.

Dorothy, zengin Munchkin Bog tarafından ağırlanıp, nefis bir akşam yemeği yedi. Sonra da kenara oturup, dans edenleri izlemeye başladı.

Bog onun gümüş ayakkabılarını görünce, "Büyük bir büyücü olmalısın sen," dedi.

"Neden?" diye sordu Dorothy.

"Çünkü gümüş ayakkabılar giyiyorsun. Hem Kötü Cadı'yı da öldürdün. Ayrıca, elbisende beyazlar var, yalnızca cadılar ve kadın büyücüler beyaz giyerler."

"Benim elbisem mavi beyaz çizgili," dedi Dorothy, elbisesini düzelterek.

"Böyle giyindiğin için çok sevindik," diye karşılık verdi Bog. "Mavi, Munchkinler'in rengidir; beyaz ise cadıların. Bu da senin dost bir cadı olduğunu gösteriyor."

Dorothy ne diyeceğini bilemedi, herkes onun bir cadı olduğunu düşünüyordu; oysa o bir hortumun garip bir ülkeye sürüklediği sıradan, küçük bir kız olduğunu biliyordu. Dansı seyretmekten yorulduğunda, Bog onu eve götürüp güzel bir yatak odasına yerleştirdi. Örtüler mavi

kumaştandı. Dorothy ayak ucunda Toto'yla, sabaha kadar uyudu.

Sabahleyin bir güzel kahvaltı etti. Sonra Toto'yla oynayan ve gülücükleriyle kendisini çok eğlendiren, küçük bir Munchkin bebeğini seyretti. Toto herkesin merakını uyandırıyordu, çünkü oradakiler daha önce hiç köpek görmemişlerdi.

"Zümrüt Şehir buraya ne kadar uzaklıkta?" diye sordu kız.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Bog. "Daha önce hiç gitmedim. Oz'la işin olmadığı sürece ondan uzak durmak daha iyidir. Zümrüt Şehir epey uzak, oraya gitmen birkaç gününü alır. Burası zengin ve güzel bir yerdir, ama yolculuğun sırasında ıssız ve korkutucu yerlerden geçmek zorunda kalacaksın."

Dorothy biraz endişelenmişti, ama Kansas'a dönmesine bir tek Oz Büyücüsü yardım edebilirdi. Bunu düşünerek cesaretlendi ve dönmemesi gerektiğine karar verdi.

Arkadaşlarına veda edip, yine sarı tahtalı yola koyuldu. Birkaç mil gittikten sonra dinlenmek için bir çitin tepesine çıkıp oturdu. Çitin gerisinde kocaman bir mısır tarlası vardı. Biraz ileride bir bostan korkuluğu gördü. Kuşları uzak tutmak için tepeye yerleştirilmişti.

Dorothy, ellerini çenesine dayayıp, düşünceli bir şekilde bostan korkuluğuna baktı. Küçük bir kafası olan, içine saman doldurulmuş bir çuvaldı bu. Yüze benzesin diye de üzerine burun, ağız ve gözler çizilmişti. Bir Munchkin'e ait olan mavi şapkası başına oturtulmuş, mavi giysilerinin içi samanla doldurulmuştu. Ayaklarında, bu ülkedeki herkeste olduğu gibi, eski mavi botlar vardı. Vücudu mısır çöplerinin üzerinde bir sırığa dayanarak ayakta duruyordu.

Dorothy hevesle bostan korkuluğunun yüzünü incelerken, korkuluğun kendisine göz kırptığını gördü ve çok şaşırdı. Kansas'taki hiçbir korkuluk göz kırpmadığı için ilk önce yanıldığını düşündü, ama aynı anda korkuluk dostça bir selam verdi. Dorothy, çitin üzerinden atlayıp korkuluğa doğru yürüdü. Toto da havlayarak onu takip etti.

"İyi günler," dedi, Korkuluk kısık bir sesle.

"Sen konuşabiliyor musun?" diye merakla sordu Dorothy.

"Elbette," diye cevap verdi Korkuluk. "Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim," dedi Dorothy kibarca, "Sen nasılsın?"

"Pek iyi değilim." Korkuluk gülümsedi. "Çünkü bütün gün burada kargaları kovmak için çakılı durmak çok sıkıcı."

"Aşağı inemiyor musun?" diye sordu Dorothy.

"Hayır, çünkü bu sırık inmemi engelliyor. Eğer onu çekip çıkarırsan sana minnettar kalırım."

Dorothy uzanıp onu sırıktan kurtardı. Samanla doldurulmuş olduğu için, vücudu oldukça hafifti.

"Çok teşekkür ederim," dedi Korkuluk. "Yere inince kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum."

Dorothy'nin kafası karışmıştı. İçi samanla doldurulmuş bir adamın konuşup yürümesi tuhaftı.

"Kimsin sen?" diye esneyerek sordu Korkuluk. "Nereye gidiyorsun?"

"Benim adım Dorothy," dedi küçük kız. "Zümrüt Şehre gidiyorum. Büyük Oz'a beni Kansas'a geri göndermesini söyleyeceğim."

"Zümrüt Şehir nerede?" diye sordu Korkuluk. "Oz kim?"

"Bilmiyor musun?" Dorothy şaşırmıştı.

"Hayır, aslında hiçbir şey bilmiyorum. Biliyorsun, ben içi doldurulmuş bir korkuluğum. Beynim de yok," diye cevapladı Korkuluk üzgün üzgün.

"Ah!" dedi Dorothy. "Senin için çok üzgünüm!"

"Eğer seninle Zümrüt Şehre gelirsem acaba şu Oz bana biraz beyin verebilir mi dersin?" diye sordu Korkuluk.

"Bir şey söyleyemem," dedi Dorothy, "ama istersen benimle gelebilirsin. Oz sana beyin vermese de şimdikinden daha kötü olamazsın."

"Haklısın," dedi Korkuluk. "Gördüğün gibi, ayaklarıma, kollarıma aldırmıyorum çünkü onları hissetmiyorum. Hiç canım yanmıyor, biri ayağıma bassa ya da iğneler batırsa bile önemli değil. Ama insanların bana aptal demesini istemiyorum. Eğer kafam beyin yerine samanla dolu olursa, nasıl bir şeyler öğrenebilirim ki?"

"Neler hissettiğini anlıyorum," dedi küçük kız. Çok üzülmüştü. "Eğer benimle gelirsen Oz'dan senin için bir şeyler yapmasını isterim."

"Teşekkür ederim," dedi Korkuluk minnetle.

Yola geri döndüler. Dorothy, Korkuluk'un çitten atlamasına yardımcı oldu. Zümrüt Şehre giden sarı yolda yürümeye başladılar.

Toto önce bu yeni ortaktan hoşlanmadı. Doldurulmuş adamın etrafında dolanıp duruyor, sanki içinde sıçan yuvaları varmış gibi, düşmanca havlıyordu.

Dorothy, "Toto'ya aldırma," dedi, yeni arkadaşına, "ısırmaz."

"Korkmuyorum," diye karşılık verdi Korkuluk, "çu-

valı nasıl olsa acıtamaz. Sepetini ben taşıyayım istersen, yorulmadığım için beni etkilemez." Sonra fısıldadı. "Sana bir sır vereyim. Benim bu dünyada korktuğum bir tek şey var."

"Nedir o?" diye sordu Dorothy. "Seni yapan Munchkin çiftçi mi?"

"Hayır," dedi Korkuluk, "yanan bir kibrit."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Birkaç saat sonra yol bozulmaya, yürüyüş zorlaşmaya başladı; öyle ki, Korkuluk ikide bir sarı tahtalara takılıp tökezliyordu. Sarı tahtaların çoğu kırıktı, eksik tahtalar da vardı. Yolda Toto'nun üzerinden atladığı, Dorothy'nin etrafından dolaştığı delikler bırakmışlardı. Korkuluk ise, beyni olmadığı için, dümdüz yürüyüp deliklere basıyor, boylu boyunca yere uzanıyordu. Dorothy onu kaldırıp, yeniden yola koyulmasına yardım ediyordu. Korkuluk'un canı acımadığından, neşeyle kendi dalgınlığına gülüyor ve yürümeye devam ediyordu.

Buradaki çiftlikler daha bakımsızdı. Evler ve meyve ağaçları seyrekti, ilerledikçe topraklar daha da ıssızlaşıp bozuluyordu.

Öğlen olduğunda, yol kenarında bir dere boyuna oturdular. Dorothy sepetinden biraz ekmek çıkardı. Korkuluk'a da ikram etti, ama o reddetti. "Ben hiç acıkmam," dedi. "Bu yüzden şanslıyım. Benim ağzım yapma; eğer yemek için ağzımı kesersem içimdeki samanlar dökülür

ve kafamın şekli bozulur." Dorothy onun doğru söylediğini düşünüp başını salladı ve ekmeğini yemeye devam etti.

O yemeğini bitirdiğinde, Korkuluk, "Bana kendinle ve geldiğin ülkeyle ilgili bir şeyler anlat," dedi. Dorothy ona Kansas'ı, orada nasıl her şeyin gri olduğunu ve hortumun onu nasıl bu tuhaf Oz Ülkesi'ne getirdiğini anlattı. Korkuluk dikkatle dinledi ve "Neden bu güzel ülkeyi bırakıp, o gri renkteki Kansas'a dönmek istediğini anlamıyorum," dedi.

"Beynin olmadığı için anlamıyorsun," diye cevap verdi kız. "Ne kadar sıkıcı ve gri olursa olsun, biz insanlar evimizde yaşamayı diğer bütün güzel yerlere tercih ederiz. Yurdumuz gibisi yoktur."

Korkuluk iç geçirdi.

"Tabii ben bunu anlayamam," dedi sonra. "Eğer sizin kafalarınız da benimki gibi samanla dolu olsaydı, o zaman Kansas'ta kimse yaşayamazdı. Beyniniz olduğu için Kansas şanslı."

"Sen de bana bir hikâye anlatsana," dedi Dorothy.

Korkuluk, ona şöyle bir baktı ve cevap verdi. "Hayatım o kadar kısa ki hiçbir şey bilmiyorum aslında. Bir gün evvel yapıldım. Daha öncesinde dünyada neler olup bittiğini hiç bilmiyorum. Neyse ki çiftçi ilk önce kulağımı yaptı da olup biteni duyabildim. Yanında başka bir Munchkin daha vardı ve duyduğum ilk şey çiftçinin 'Kulakları beğendin mi?' diye sormasıydı. 'Düzgün değiller,' dedi öbürü. 'Aman canım basbayağı kulak işte,' dedi çiftçi. Haklı sayılırdı. 'Şimdi gözleri yapacağım,' dedi sonra. Sağ gözümü çizdi. O bunu bitirir bitirmez, kendimi ona ve etrafıma büyük bir dikkatle bakarken buldum;

bu dünyaya ilk bakışımdı. 'Çok güzel bir göz bu,' dedi çiftçiyi izleyen Munchkin, 'mavi renk çok güzel olacak.' 'Öbürünü biraz daha büyük yapmayı düşünüyorum,' dedi çiftçi. İkinci gözüm de yapıldığında öncekinden çok daha iyi görebiliyordum. Sonra burnumu ve ağzımı yaptı; ama konuşmadım, çünkü ağzın ne işe yaradığını bilmiyordum. Ardından kollarımı, bacaklarımı ve gövdemi nasıl yaptığını zevkle izledim. Sonunda kafamı da bitirdiklerinde kendimi çok beğendim. Çiftçi, 'Bu adam kargaları iyi korkutacak,' dedi. 'Tam bir insan gibi oldu.'

"'O zaten bir adam,' dedi öbürü. Ben de onunla aynı fikirdeydim. Çiftçi daha sonra beni kolunun altına alıp mısır tarlasına taşıdı ve beni bulduğun yerde bir çubuğa bağladı. Sonra arkadaşıyla gittiler ve beni orada yalnız bıraktılar. Beni yalnız bırakmalarından hiç hoşlanmadım; çiftçinin arkasından yürümeye çalıştım, ama olmadı. Orada durmaya mecburdum çünkü bağlanmıştım, ayaklarım yere değmiyordu. Yalnız yaşamaya mecburdum ve daha yeni yaratıldığım için de düşünecek fazla bir şeyim yoktu. Birçok karga ve kuş geldi tarlaya, ama beni görür görmez bir Munchkin sanıp kaçışıyorlardı. Bu hoşuma gitmiş ve kendimi çok önemli biri gibi hissetmemi sağlamıştı. Daha sonra yaşlı bir karga geldi ve dikkatlice baktıktan sonra, omzuma konup, 'Şu çiftçi beni böyle kandırabileceğini mi zannetti acaba? Akıllı bir karga, senin samanla dolu olduğunu görebilir,' dedi. Daha sonra ayaklarımın dibine konup, istediği kadar mısır yedi. Ona bir şey olmadığını gören diğer kuşlar da gelip mısırları yemeye koyuldular, kısa bir süre içinde etrafıma sürü sürü kuşlar toplanmıştı.

"Buna çok üzüldüm; bu, iyi bir korkuluk olmadığımı gösteriyordu, ama yaşlı karga beni rahatlatmak için şöyle dedi: 'Eğer beynin olsaydı, en az diğerleri kadar iyi bir insan olurdun, belki de onlardan da iyi olurdun. Beyin, bu dünyada sahip olunacak en güzel şeydir, insan olsan da karga olsan da.' Kargalar gittikten sonra bunu tekrar düşündüm ve ne yapıp edip bir beyne sahip olmaya karar verdim. Şansım yaver gitti ve sen gelip beni kurtardın. Şimdi Büyük Oz'un bana beyin vereceğine inanıyorum."

"Umarım verir," dedi Dorothy, içtenlikle. "Bir beyne sahip olmak için çok istekli görünüyorsun."

"Evet, istekliyim," dedi Korkuluk. "İnsanın aptal olduğunu bilmesi çok rahatsız edici bir şey."

"Hadi gidelim," dedi kız. Sepeti Korkuluk'a verdi. Artık yol kenarında hiç çit yoktu, toprak kuru ve ıssız görünüyordu. Akşama doğru büyük bir ormana geldiler; ağaçlar öyle büyüktü ki dallarını birleştirerek sarı tahtalı yolun üzerini kapatmışlardı. Ağaçların altı karanlıktı, dallar güneş ışığını kesiyordu, ama yolcular durmadılar ve ormanın derinliklerine daldılar.

"Eğer bu yol derinlere gidiyorsa bir yerden de çıkıyordur," dedi Korkuluk. "Eğer Zümrüt Şehir diğer taraftaysa, yol bizi nereye götürüyorsa oraya gitmeliyiz."

"Herkes bunu bilir," dedi Dorothy.

"İşte o yüzden ben de biliyorum ya," diye karşılık verdi Korkuluk. "Eğer bunu bilmek için beyin gerekseydi, ben hiçbir zaman bilemezdim."

Bir iki saat sonra, ışık iyice kayboldu. Dorothy ve Korkuluk kendilerini karanlıkta debelenirken buldular. Dorothy hiçbir şey göremiyordu, ama Toto görüyordu; köpekler karanlıkta görebiliyorlardı. Korkuluk da en az gün-

düz olduğu kadar iyi görebildiğini söylüyordu. Bu yüzden Dorothy onun koluna girdi. "Eğer bir ev veya geceyi geçirebileceğimiz bir yer görürsen, bana haber ver. Böyle karanlıkta yürümek çok zor," dedi Dorothy. Bir süre sonra Korkuluk durdu.

"Sağ tarafta ufak bir kulübe görüyorum," dedi, "çalılardan ve kalaslardan yapılmış. Oraya gidelim mi?"

"Evet, tabii gidelim," dedi kız, "Çok yoruldum."

Böylece Korkuluk onu ağaçların arasından kulübeye kadar götürdü, Dorothy içeri girdi ve köşede kuru yapraklardan yapılmış bir yatak gördü. Hemen yatıp, yanında Toto ile uykuya daldı. Hiçbir zaman yorgun olmayan Korkuluk ise bir köşede dikilip, sabırla sabahı bekledi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Dorothy uyandığında güneş çoktan doğmuştu. Toto etrafındaki kuşları kovalamakla meşguldü. Korkuluk hâlâ köşesinde sabırla onu bekliyordu.

Dorothy, "Gidip su aramalıyız," dedi.

"Neden su istiyorsun?" diye sordu Korkuluk.

"Yolun kirini, tozunu gidermek ve ekmeğin boğazıma takılmasını önlemek için."

"Etten yapılmış olmak rahatsız edici bir şey olmalı," dedi Korkuluk düşünceli bir sesle. "Uyumak, yemek ve içmek zorundasın. Beynin var, ama düzgün çalışabilmesi için birçok zorluğa katlanıyorsun."

Kulübeyi terk ettiler ve bir kaynak bulana kadar ağaçların arasından yürüdüler. Dorothy kaynaktan su içti, yıkandı ve kahvaltısını etti. Sepette fazla ekmek kalmadığını fark edince, Korkuluk bir şey yemek zorunda olmadığı için şükretti. Yiyecekleri Toto'yla kendisine bir gün bile zor yeterdi.

Tam yola çıkmak üzerelerken bir inleme duydular.

"Neydi o?" dedi Dorothy ürkerek.

"Anlayamadım," diye cevapladı Korkuluk; "ama gidip bakabiliriz."

Tam o anda bir inleme daha duydular, ses tam arkalarından geliyordu. Ormana doğru birkaç adım attılar. O sırada Dorothy ağaçların arasında güneş ışınlarının parlattığı bir şeyler gördü. Oraya doğru koştu ve şaşkınlıkla bir çığlık atarak durdu.

Budanmış büyük ağaçlardan birinin yanında, elinde baltasıyla tamamen tenekeden yapılmış bir adam duruyordu. Elleri, kolları, bacakları vücuduna monte edilen adam hiç hareketsiz duruyordu, sanki kıpırdayamıyor gibiydi.

Dorothy şaşkınlıkla ona baktı, Korkuluk da öyle. Toto deli gibi havlıyordu. Teneke adamın bacağına dişlerini geçirdi. Adamın canı yanmıştı tabii.

"Sen mi inledin?" diye sordu Dorothy.

"Evet," dedi teneke adam. "Ben inledim. Bir yıldan fazla oldu, burada böyle inliyorum, daha önce kimse sesimi duyup yardıma gelmemişti."

"Senin için ne yapabilirim?" diye sordu küçük kız yumuşak bir sesle, çünkü adamın üzgün sesi onu da duygulandırmıştı.

"Bir yağ tenekesi bulup eklemlerimi yağla," dedi teneke adam. "O kadar kötü paslandılar ki hiçbirini oynatamıyorum; eğer iyice yağlanırsam yine rahat rahat hareket edebilirim. Kulübemdeki rafta bir yağ tenekesi bulacaksın."

Dorothy kulübeye koştu, tenekeyi buldu ve dönüp sabırsızlıkla sordu: "Eklemlerin hangileri?"

"Önce boynumu yağla," dedi, Teneke Ormancı. Dorothy yağladı, ama adamcağızın boynu öyle fena paslanmıştı ki önce Korkuluk tutup yavaş yavaş çevirdi, ta ki Teneke Ormancı kendisi yapabilene kadar.

"Şimdi kollarımdaki eklemleri yağla," dedi Teneke Ormancı. Dorothy onları da yağladı ve Korkuluk'un yardımıyla onlar da pastan kurtuldu.

Teneke Ormancı rahat bir nefes aldı ve baltasını indirip bir ağaca dayadı.

"Bu büyük rahatlık," dedi. "Paslandığımdan beri bu baltayı havada tutuyorum. Sonunda onu yere indirebildiğim için memnunum. Eğer şimdi bacaklarımı da yağlarsanız, daha iyi olacağım."

Dorothy ve Korkuluk onun bacaklarını da yağladılar ve Teneke Ormancı kendisine özgürlüğünü verdikleri için onlara tekrar teşekkür etti. Çok kibar ve minnet bilen bir yaratığa benziyordu.

"Eğer siz gelmeseydiniz, sonsuza dek orada öylece duracaktım," dedi. "Siz hayatımı kurtardınız. Nasıl geldiniz buraya?"

"Oz'u görmek için Zümrüt Şehre gidiyoruz," diye cevapladı Dorothy. "Geceyi senin kulübende geçirdik."

"Neden Oz'u görmek istiyorsunuz?" diye sordu Teneke Ormancı.

"Beni Kansas'a geri göndermesini istiyorum. Korkuluk da bir beyin istiyor," dedi kız.

Teneke Ormancı bir süre derin derin düşündü ve "Acaba Oz bana da bir kalp verir mi?" diye sordu.

"Bence verir. Bunun Korkuluk'a beyin vermesinden farkı yok."

"Doğru," dedi Teneke Ormancı. "Eğer size katılma-

ma izin verirseniz, ben de Zümrüt Şehre gelip Oz'dan yardım isteyeceğim."

"Hadi gel," dedi Korkuluk içtenlikle. Dorothy de buna çok sevineceğini söyledi. Böylece Teneke Ormancı baltasını omzuna aldı ve sarı tahtalı yola varıncaya kadar, ormanın içinde yol aldılar.

Teneke Ormancı, Dorothy'den yağ tenekesini sepetine koymasını istedi. Çünkü eğer yağmura yakalanıp yine paslanırsa, ona ihtiyacı olacaktı.

Dorothy ve Korkuluk, Teneke Ormancı'yı buldukları için şanslıydılar. Çünkü yola koyulduktan bir süre sonra ağaçlar ve dallar o kadar sıklaştı ki geçemez oldular. Teneke Ormancı baltasıyla onlara yol açtı.

Dorothy, o kadar dalgın yürüyordu ki Korkuluk'un bir çukura düşüp yolun öbür tarafında kaldığını bile fark etmedi. Korkuluk ondan yardım istemek zorunda kalmıştı.

"Neden çukurun etrafından dolaşmadın?" diye sordu Teneke Ormancı, Korkuluk'a.

"Bilmiyorum," dedi Korkuluk. "Biliyorsun, kafam samanla dolu. Bu nedenle bana bir beyin vermesi için Oz'dan yardım istemeye gidiyorum."

"Anlıyorum," dedi Teneke Ormancı. "Ne var ki beyin dünyadaki en mükemmel şey değildir."

"Senin beynin var mı?" diye sordu Korkuluk.

"Hayır, kafamın içi bomboş," diye cevapladı Ormancı, "ama bir zamanlar bir beynim ve bir kalbim vardı. İkisini de denemiş biri olarak şu anda bir kalbimin olmasını tercih ederim."

"Neden?" diye sordu Korkuluk.

"Sana hikâyemi anlatınca anlarsın."

Ormanda yürümeye devam ederlerken, Teneke Ormancı hikâyesini anlattı.

"Ormanda kestiği ağaçları satarak yaşayan bir ormancının oğlu olarak doğdum. Büyüyünce ben de bir oduncu oldum ve babam ölünce yaşlı anneme ben bakmaya başladım. Sonra annem de öldü ve evlenip yalnızlığımdan kurtulmaya karar verdim.

"Bir Munchkin kızına deli gibi âşık oldum. O da, kendisi için güzel bir ev yaparsam benimle evleneceğini söyledi. Bunun üzerine her zamankinden çok çalışmaya başladım. Ama kız, onun kimseyle evlenmesini istemeyen, yaşlı bir kadınla birlikte yaşıyordu. Yaşlı kadın o kadar tembeldi ki kızın ev işlerini ve yemekleri yapıp ona bakmasını istiyordu. Sonra yaşlı kadın, Doğu'nun Kötü Cadısı'na gitti ve iki koyun bir inek karşılığında bu evliliği önlemesini istedi. Böylece Kötü Cadı benim baltamı ele geçirdi. Bir gün yeni evimizi yapmak için odun keserken, balta elimden düşüp sol ayağımı kopardı.

"Bu büyük bir şanssızlıktı, çünkü tek ayaklı bir adam hiçbir zaman iyi bir ormancı olamaz. Ben de bir demirci ustasına gidip bana tenekeden bir ayak yapmasını istedim. Ayağım çok iyi çalışıyordu, ama bu davranışım Doğu'nun Kötü Cadısı'nı çok kızdırmıştı; çünkü cadı yaşlı kadına bu evliliğe engel olacağına dair söz vermişti. Bu kez de baltam düşüp sağ ayağımı kopardı. Demirci bana demirden bir ayak daha yaptı.

"Bundan sonra balta kollarımı kopardı. Ama demirci bunların yerine teneke kollar yaptı. Cadı, kafamı koparınca, bunun sonum olduğunu düşündüm. Ama usta tenekeden bir kafa yapmayı da başardı.

"Artık Kötü Cadı'yı yendiğimi düşünüyordum. Daha

da sıkı çalışmaya başladım; ama düşmanımın ne kadar gaddar olduğuna dair bir fikrim yoktu. Cadı, güzel Munchkin kızına olan aşkımı öldürmek için yine baltamla oynayıp bu sefer de gövdemi iki parçaya ayırdı. Demirci tekrar geldi ve bana tenekeden bir gövde yapıp, kollarımı ve bacaklarımı da ona monte ederek hareket etmemi sağladı. Ama kahretsin! Artık bir kalbim yoktu! Bütün aşkım kaybolup gitmişti. Artık o kızla evlenip evlenmemek umurumda değildi. Kızcağız belki de hâlâ beni bekliyordur.

"Gövdem güneşte öyle bir parlıyordu ki onunla gurur duyuyordum. Baltamın beni yaralamasından da artık korkmuyordum. Tek bir tehlike vardı, eklemlerimin paslanması. Ama kulübemde bir yağ tenekem vardı ve ihtiyaç duydukça kendimi yağlıyordum. Ancak bir gün bunu yapmayı unuttum ve yağmura yakalandım. Ben tehlikenin farkına varana kadar paslanmıştım. Siz gelip beni kurtarana kadar ormanda öylece kalakaldım. Bu katlanması çok zor bir şeydi. Orada kaldığım bir yıl boyunca düşündüm ve anladım ki kaybettiğim en değerli şeyim kalbimdi. Âşıkken, dünyanın en mutlu adamıydım; ama kalbi olmayan biri asla âşık olamaz. Oz'dan bana bir kalp vermesini istemeye karar verdim. Eğer verirse, doğruca Munchkin kızına geri dönüp onunla evleneceğim."

Hem Dorothy hem de Korkuluk bu hikâyeden çok etkilenmişlerdi. Artık arkadaşlarının bir kalbe sahip olmak için neden bu kadar sabırsızlandığını biliyorlardı.

"Benim durumum da aynı," dedi Korkuluk, "Ben kalp yerine beyin isteyeceğim, çünkü beyin olmadan kalp de bir işe yaramaz."

"Ben kalp istiyorum," dedi Teneke Ormancı. "Beyin insana mutluluk vermiyor, oysa mutluluk dünyadaki en güzel şey."

Dorothy bir şey demedi, çünkü kafası karışmıştı; hangisi haklıydı bilemiyordu. Eğer Kansas'a ve Em Yenge'ye geri dönebilirse, Teneke Ormancı'nın kalbi, Korkuluk'un beyni olmuş ya da olmamış, bir önemi kalmayacaktı. Şu anda onu endişelendiren tek şey ekmeklerin bitmek üzere olmasıydı. Bir sonraki yemekte Toto'ya ve ona hiçbir şey kalmayacaktı. Ne Ormancı ne de Korkuluk bir şey yiyorlardı, ama Dorothy tenekeden ya da samandan yapılmamıştı ve yemek yemeden yaşayamazdı.

ALTINCI BÖLÜM

Uzun bir süredir Dorothy ve arkadaşları sık ormanın içinde yürüyorlardı. Hâlâ sarı tahtalı yoldaydılar, ama yol kuru dallar ve yapraklarla örtülmüştü, bu yüzden yürümeleri pek kolay olmuyordu.

Buralarda az kuş vardı; çünkü kuşlar açık, güneşli alanları severlerdi. Birden ağaçların arasından vahşi bir hayvan kükremesi duyuldu. Dorothy heyecanlanmıştı, bu sesi neyin çıkardığını bilemiyordu; ama Toto biliyordu. Hayvancağız Dorothy'nin yanına sokuldu ve hiç havlamadı.

Dorothy, "Bu ormandan ne zaman çıkacağız?" diye sordu Teneke Ormancı'ya.

"Bilmiyorum, çünkü daha önce hiç Zümrüt Şehre gitmedim. Ama ben küçükken babam gitmişti ve tehlikeli bölgelerden geçen uzun bir yol olduğunu anlatmıştı. Ancak Oz'un yaşadığı şehre yaklaştıkça etrafın güzelleştiğini söylemişti. Hem zaten yağ tenekem oldukça bana bir şey olmaz. Korkuluk'a da hiçbir şey zarar veremez. Başında İyi Cadı'nın öpücüğü oldukça sana da bir kötülük gelemez, o yüzden korkmuyorum."

"İyi de Toto'yu kim koruyacak?" dedi kız heyecanla.

"Tehlike anında onu biz korumalıyız," diye karşılık verdi Teneke Ormancı.

Tam Teneke Ormancı konuşurken, yine ormandan gelen korkunç bir kükreme duyuldu ve kocaman bir aslan yola fırladı. Bir pençe darbesiyle Korkuluk'u yolun öbür tarafına fırlattı, sonra keskin tırnaklarıyla Teneke Ormancı'ya saldırdı. Ama şaşkınlıkla tenekeye hiçbir şey yapamadığını gördü. Ormancı yolun öbür tarafına savrulmuş, hareketsiz kalmıştı. Toto, düşman olduğunu anladığı Aslan'a saldırdı. Aslan onu ısırmak için ağzını açtı. Dorothy, Aslan'ın Toto'yu öldürmesinden korkarak onun burnuna bütün gücüyle bir yumruk indirdi ve bağırdı: "Sakın Toto'yu ısırmaya kalkma! Senin gibi koca bir hayvan nasıl olur da benim zavallı, küçük Toto'ma saldırır? Utanmalısın bundan!"

"Onu ısırmadım," dedi Aslan, bir taraftan da Dorothy'nin yumrukladığı burnunu ovuşturuyordu.

"Az kalsın ısıracaktın! Sen koca bir korkaktan başka bir şey değilsin."

"Biliyorum," dedi Aslan, utanarak. "Bunu hep biliyordum, zaten, ama nasıl değişebilirim?"

"Bilmiyorum. Ama senin zavallı bir Korkuluk'a saldırdığını düşünmek-"

Aslan "Onun içi saman mı dolu?" diye sordu şaşkınlıkla. Bir taraftan da kızın Korkuluk'u yerden kaldırışını izliyordu.

"Tabii ki saman dolu," dedi Dorothy, hâlâ kızgındı.

"O yüzden o kadar çabuk düştü," dedi Aslan. "Onu öyle hemen savrulurken görmek beni şaşırttı. Öbürü de mi saman dolu?"

"Hayır," diye karşılık verdi Dorothy, "o teneke." Teneke Ormancı'ya yardım edip onu yerden kaldırdı.

"O yüzden az kalsın pençelerimi köreltiyordu," dedi Aslan. "Pençelerim tenekeye çarpınca, sırtım buz gibi ürperdi. O kadar düşkün olduğun şu küçük hayvan da ne?"

"O benim köpeğim, Toto," diye cevapladı Dorothy.

"Pek de küçükmüş. Benden başka hiç kimse bu kadar küçük bir hayvana saldıramaz." Aslan üzgündü.

"Neden böyle korkaksın?" diye sordu Dorothy. Koca hayvana merakla bakıyordu.

"Bu bilinmez bir sır," dedi Aslan. "Sanırım böyle doğmuşum. Aslan her yerde hayvanların kralı olduğundan, herkes benim cesur olmamı bekliyor. Ama ben yüksek sesle konuşan bir insanla karşılaşsam çok korkuyorum, oysa ne zaman bağırsam onlar kaçıyorlar. Bütün hayvanlardan korkuyorum, oysa onlar beni gördüklerinde kaçacak delik arıyorlar."

"Ama bu olamaz. Hayvanların kralı böyle korkak olmamalı," dedi Korkuluk.

"Biliyorum," dedi Aslan, kuyruğuyla gözündeki yaşı silerek. "Bu bana çok acı veriyor ve beni çok mutsuz ediyor. Ama ne zaman bir tehlike olsa, kalbim hızla çarpmaya başlıyor."

"Belki de kalp hastasısındır," diye söze girdi Teneke Ormancı.

"Olabilir," dedi Aslan.

"Eğer öyleysen, mutlu olmalısın, çünkü bu bir kalbinin olduğunu gösterir. Ben kalp hastası olamam, çünkü kalbim yok," dedi Teneke Ormancı.

"Belki benim de bir kalbim olmasaydı, ben de korkak olmazdım," diye mırıldandı Aslan düşünceli düşünceli.

"Beynin var mı?" diye sordu Korkuluk.

"Vardır herhalde. Olup olmadığını hiç fark etmedim," dedi Aslan.

"Büyük Oz'a bana beyin vermesini istemek için gidiyorum, çünkü kafam samanla dolu," dedi Korkuluk.

"Ben de Toto'yu ve beni Kansas'a yollamasını isteyeceğim," diyerek söze girdi Dorothy.

"Sizce Oz bana cesaret verebilir mi?" diye sordu korkak Aslan.

"Beyin vermek kadar kolay olmalı bu," dedi Korkuluk.

"Ya da bana bir kalp vermek kadar kolay," diye ekledi Teneke Ormancı.

"Ya da beni Kansas'a yollamak kadar," dedi Dorothy.

"O halde, eğer bir sakıncası yoksa, ben de sizinle geleceğim. Cesaretsiz bir hayat çekilmez oluyor," dedi Aslan.

"Elbette, bizimle gelebilirsin, hem diğer vahşi hayvanları da bizden uzak tutmuş olursun. Zaten eğer onları o kadar kolayca korkutabiliyorsan, onlar senden de korkak olmalılar," dedi Dorothy.

"Gerçekten öyleler, ama bu beni daha cesur yapmıyor. Ne kadar korkak olduğunu bildiğim sürece mutlu olamayacağım," diye cevap verdi Aslan.

Böylece, Dorothy'nin yanında büyük bir ciddiyetle yürüyen Aslan'la beraber, küçük grup yola koyuldu. Toto önce bu yeni elemanı pek onaylamadı, çünkü az önce onun koca dişlerinin arasında kalışını unutmamıştı. Ama bir

süre sonra yola geldi ve Toto'yla korkak Aslan iyi arkadaş oldular.

Günün geri kalanında yolcuların huzurunu bozacak başka bir şey olmadı. Yalnızca, Teneke Ormancı yolun kenarında debelenen bir böceği ezip öldürdü. Bu olay, hiçbir canlıya zarar vermek istemeyen Teneke Ormancı'yı çok üzdü. Zavallıcık yürürken, üzüntü ve pişmanlıkla biraz ağladı. Yaşlar, yüzünden akarak çenesinde paslanmaya sebep oldu. Bu yüzden Dorothy ona bir şey sorduğunda Teneke Ormancı ağzını açıp cevap veremedi. Teneke Ormancı çok korkmuştu. Dorothy'ye onu kurtarması için anlaşılmaz hareketler yapıyordu. Aslan da ne olduğunu anlayamamıştı. Ama Korkuluk, Dorothy'nin sepetinden yağ tenekesini alıp, Ormancı'nın çenesini yağladı. Ormancı birkaç dakika sonra, eskisi kadar iyi konuşabiliyordu.

"Bu bana ders olsun. Nereye bastığıma dikkat etmeliyim. Çünkü başka bir böcek ya da hayvan öldürürsem, yine ağlayacağım ve yaşlar yine çenemi paslandıracak, konuşamayacağım," dedi.

Bundan sonra çok dikkatli yürüdü, gözleriyle yolu takip etti ve ufak bir karınca gördüğünde, onu incitmemek için üzerinden atladı. Teneke Ormancı bir kalbinin olmadığını biliyordu. Bu yüzden de acımasız veya kötü olmamak için çok dikkatli davranıyordu.

"Kalbiniz sizi yönlendiriyor. Bu yüzden yanlış davranmazsınız. Ama benim kalbim yok, bu yüzden çok dikkatli olmalıyım. Oz bana bir kalp verecek; o zaman bu kadar kafaya takmam," dedi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Etrafta hiç ev olmadığı için, o geceyi ormanda bir ağaç altında kamp kurarak geçirdiler. Ağaç, kalın ve iyi bir örtü gibi onları çiyden koruyordu. Teneke Ormancı onları ısıtmak için güzel bir ateş yaktı ve Dorothy'nin yalnızlığını biraz olsun dindirdi. Dorothy ve Toto kalan son ekmeklerini de yediler. Kahvaltıda yiyebilecekleri hiçbir şey kalmamıştı.

Aslan, "İstersen, ormana gidip sizin için bir geyik avlayabilirim," dedi.

"Sakın! Lütfen yapma!" diye yalvardı Teneke Ormancı. "Eğer geyik öldürürsen kesin ağlarım ve yine çenem paslanır."

Ama Aslan ormana gidip kendi yemeğini yedi ve kimseye bir şey söylemedi. Korkuluk da, fındık yüklü bir ağaç bulup Dorothy'nin çantasını fındıkla doldurdu. Bu fındıklar küçük kızı uzun bir süre idare ederdi. Korkuluk'un bu davranışı Dorothy'nin çok hoşuna gitti, ama Korkuluk'un komik ve biçimsiz hareketlerle fındıkları top-

layışına da çok güldü. Korkuluk'un saman dolu elleri o kadar hantaldı ve fındıklar da o kadar küçüktü ki zavallıcık fındıkların sepete koyduğu kadarını da yerlere dökmüştü. Korkuluk buna aldırmadı, sepeti doldurması çok uzun zaman almıştı, ama aynı zamanda onu ateşten de uzak tutmuştu. Bir kıvılcımın gelip onu tutuşturmasından korkuyordu. Alevlerden kendini uzak tutuyordu. Sadece Dorothy uyuduğunda, onun üzerini kuru otlarla örtmek için ateşe yaklaştı. Yapraklar Dorothy'yi sıcak tutmuştu, küçük kız sabaha kadar güzelce uyudu. Sabah olduğunda, yakındaki küçük bir derede yüzlerini yıkayıp yeniden Zümrüt Şehre doğru yola koyuldular.

Yola çıkalı ancak bir saat olmuştu ki önlerinde kocaman bir hendek gördüler. Hendek o kadar büyüktü ki yolun öbür tarafına kadar uzayıp, ormanı ikiye ayırıyordu. Hendeğin kenarına gelip, içine baktıklarında dibindeki kocaman kayaları fark ettiler. Hiçbiri dik yamaçlara tırmanamazdı. Bir an için, yolculuklarının bittiğini düşündüler.

Dorothy ümitsizlikle, "Ne yapacağız?" dedi.

"En ufak bir fikrim yok," diye karşılık verdi Teneke Ormancı. Aslan da düşünceli bir biçimde sürekli kuyruğunu sallıyordu.

"Ne uçabiliriz ne de tırmanabiliriz. Üzerinden atlamamız da imkânsız," dedi Korkuluk.

Korkak Aslan, kafasında mesafeyi dikkatle ölçerek, "Sanırım ben atlayabilirim," dedi.

Korkuluk heyecanla, "Tamam o zaman!" diye bağırdı. "Eğer bizi sırtında taşıyabilirsen olur."

"Deneyeceğim," dedi Aslan. "Benimle ilk kim gelecek?"

"Ben," dedi Korkuluk. "Eğer geçemezsen, Dorothy düşer ve ölür, Teneke Ormancı fena yaralanır, ama bana hiçbir şey olmaz."

"Asıl ben düşmekten korkuyorum," dedi Aslan. "Ama sanırım denemekten başka yapacak bir şey yok. Hadi çık sırtıma da deneyelim."

Korkuluk, Aslan'ın sırtına oturdu ve koca hayvan hendeğin kenarına gelip çöktü.

"Neden koşarak atlamıyorsun?" diye sordu Korkuluk.

"Çünkü aslanlar öyle yapmazlar!" dedi Aslan. Büyük bir sıçrayışla havaya fırladı ve öbür tarafa güvenle indi.

Arkadaşları onun bu işi kolaylıkla yaptığını görünce sevindiler. Korkuluk inince, Aslan tekrar öbür tarafa atladı.

Bu kez Dorothy Toto'yu da kucağına alarak Aslan'ın sırtına bindi; bir eliyle de onun yelesine tutundu. Bir anda kendini havada uçarken buldu ve düşünmesine bile fırsat kalmadan öbür tarafa indi. Aslan üçüncü defa öbür tarafa geçip, Teneke Ormancı'yı aldı ve karşıya geçirdi. Aslan'a biraz oturup dinlenmesi için süre tanıdılar. Zavallıcık nefes nefese kalmıştı ve çok uzun süre koşmuş koca bir köpek gibi soluyordu.

Aslan dinlendikten sonra, yeniden sessizce yürümeye başladılar. Bir yandan da acaba bu orman biter mi, yine günışığına çıkar mıyız diye düşünüyorlardı.

Bir süre sonra ormandan gelen ve onları çok rahatsız eden garip sesler duydular. Aslan fısıltıyla bu bölgenin Kalidahlar'ın yaşadığı yer olduğunu söyledi.

"Onlar da kim?" diye sordu Dorothy.

"Onlar ayı bedenli, kaplan kafalı canavarlardır," diye

yanıt verdi Aslan. "Öyle büyük ve keskin pençeleri var ki ben nasıl Toto'yu kolayca öldürebilirsem onlar da beni kolayca parçalayabilirler. Onlardan çok korkarım ben.

"Buna şaşırmam, çok korkunç canavarlar olmalılar," dedi Dorothy.

Tam Aslan cevap vermek üzereyken, öncekinden çok daha derin ve geniş bir hendeğe geldiler. Aslan bile bu hendeği geçemezdi.

Bir süre oturup ne yapmaları gerektiğini düşündüler. Sonra Korkuluk, "Şurada hendeğe yakın büyük bir ağaç var. Eğer Teneke Ormancı onu kesebilirse, ağaç öbür tarafa düşer, biz de kolayca üzerinden geçebiliriz," dedi.

"Bu olağanüstü bir fikir," diyerek onayladı Aslan. "Neredeyse kafanın samanla değil de beyinle dolu olduğunu düşüneceğim."

Ormancı hemen işe koyuldu. Baltası öyle keskindi ki Aslan'ın da yardımıyla ağacı kısa sürede devirdi.

Bu garip köprünün üzerinden tam geçiyorlardı ki bir kükremeyle irkildiler ve kendilerine doğru koşan ayı bedenli, kaplan kafalı iki korkunç yaratığı görerek dehşete kapıldılar.

Korkak Aslan titreyerek, "Bunlar Kalidahlar," dedi.

"Çabuk!" dedi Korkuluk. "Hemen geçelim karşıya."

İlk önce kollarında Toto'yla Dorothy geçti, onları Teneke Ormancı ve Korkuluk izledi. Aslan, çok korkmuş olmasına rağmen, dönüp Kalidahlar'a öyle yüksek sesle ve öyle korkunç bir şekilde kükredi ki Dorothy çığlık attı, Korkuluk sırtüstü düştü, korkunç canavarlar da durup şaşkınlıkla ona baktılar.

Ama sonra Aslan'dan daha büyük olduklarını gördü-

ler. Kendilerinin iki kişi, aslanın ise yalnız olduğunu anlayınca yine ileri doğru fırladılar. Aslan da öbür tarafa geçip ne yapabileceklerini düşünmeye koyuldu. Vahşi canavarlar hiç duraksamadan karşıya geçmeye başladılar. Aslan, Dorothy'ye, "Bizi parçalayacaklar. Ama sen benim arkamda dur, sağ olduğum sürece onlarla dövüşeceğim," dedi.

"Bir dakika!" diye bağırdı Korkuluk. Bir süredir ne yapabileceklerini düşünüyordu. Teneke Ormancı'dan, ağacın onların tarafındaki ucunu kesmesini istedi. Ormancı hemen işe koyuldu ve ağacı büyük bir gürültüyle hendeğe yuvarladı; ağaç çirkin canavarlarla birlikte aşağıdaki keskin kayalıkların üzerine düşüp parçalandı.

Korkak Aslan derin bir nefes aldı. "O canavarlar beni öyle çok korkuttu ki kalbim hâlâ çarpıyor."

Teneke Ormancı, "Ah keşke benim de çarpacak bir kalbim olsaydı," dedi.

Bu maceradan sonra ormandan çıkmak için daha da acele etmeye başladılar. O kadar hızlı ilerliyorlardı ki Dorothy yorulup Aslan'ın sırtına binmek zorunda kaldı.

Bir süre sonra sevinçle, ağaçların azaldığını gördüler ve öğlene doğru büyük bir nehir kenarına geldiler. Suyun öteki tarafında, sarı tahtalı yolun, çok güzel, beyaz çiçeklerle bezenmiş, etrafı meyve ağaçlarıyla çevrili yemyeşil çayırlığı olan bir ülkeye doğru gittiğini gördüler. Karşılarında duran güzel ülke onları çok mutlu etmişti.

"Nehri nasıl geçeceğiz?" diye sordu Dorothy

"Kolay," dedi Korkuluk. "Teneke Ormancı bize bir sal yaparsa, öbür tarafa geçebiliriz."

Bunun üzerine Ormancı baltasını alıp ufak ağaçları ke-

serek bir sal yapmaya koyuldu. O bu işle uğraşırken Korkuluk da dere kıyısında meyvelerle dolu bir ağaç buldu. Bu Dorothy'nin hoşuna gitti, çünkü küçük kız fındık yemekten bıkmıştı. En taze meyvelerle kendine bir ziyafet çekti.

Ormancı çok yaratıcıydı ve yorulmak bilmiyordu. Ama sal yapmak da zor bir işti ve zaman alıyordu. Akşam olduğunda sal hâlâ bitmemişti. Bu yüzden ağaçların altında sıcak bir yer bulup, sabaha kadar uyudular. Dorothy rüyasında Zümrüt Şehri ve onu evine yollayacak olan iyi Oz Büyücüsü'nü gördü.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sabahleyin hepsi dinlenmiş olarak kalktılar. Umut doluydular. Dorothy nehrin kıyısında oturmuş, ağaçtan topladıkları şeftali ve eriklerle kahvaltı yapıyordu. Arkalarında birçok tehlike yaşadıkları, ama buna rağmen geçmeyi başardıkları karanlık orman vardı; önlerindeyse sevimli, güneşli topraklar uzanıyordu. Onları Zümrüt Şehre götürecekti bu topraklar.

Sal neredeyse bitmek üzereydi. Teneke Ormancı son birkaç kütüğü daha birleştirince yola çıkmaya hazır hale geldiler. Dorothy kucağında Toto'yla salın tam ortasında oturdu. Korkak Aslan binince, sal fena halde sallandı, ama Korkuluk ve Teneke Ormancı diğer uçta durarak dengeyi sağladılar ve ellerindeki büyük küreklerle suyun üzerinde salı yüzdürmeye koyuldular.

Başlangıçta çok iyi gidiyorlardı, ama nehrin ortasına geldiklerinde güçlü akıntı salı aşağı doğru, sarı tahtalı yoldan uzağa çekmeye başladı. Su o kadar derinleşmişti ki kürekler de dibe değmiyordu artık.

"Bu çok kötü," dedi Teneke Ormancı, "çünkü eğer karaya ulaşamazsak Batı'nın Kötü Cadısı'nın ülkesine sürükleniriz. O da bizi büyüleyerek köleleri haline getirir."

"Ve benim bir beynim olamaz," dedi Korkuluk.

"Ve benim hiç cesaretim olamaz," dedi Korkak Aslan.

"Ve benim bir kalbim olamaz," dedi Teneke Ormancı.

"Ve ben hiçbir zaman Kansas'a dönemem," dedi Dorothy.

"Mutlaka Zümrüt Şehre gitmeliyiz," dedi Korkuluk. Uzun küreğini öyle sert itti ki kürek dipteki çamura saplandı. Korkuluk onu geri çekemeden sal sürüklendi ve zavallı Korkuluk, nehrin tam ortasında sırığa asılı durumda kalakaldı.

"Güle güle!" diye seslendi arkadaşlarının arkasından. Arkadaşları onu orada bıraktıkları için çok üzülmüşlerdi. Teneke Ormancı ağlamaya başladı, ama birden paslanabileceğini düşünüp, Dorothy'nin önlüğüyle gözlerini sildi.

Bu, Korkuluk için kötü bir durumdu.

"Şimdi Dorothy'yle karşılaştığımdan daha kötü bir durumdayım," diye düşündü. "O zaman bir mısır tarlasının ortasında asılıydım. Hiç olmazsa kargaları korkutuyordum. Şu anda ise bir nehrin ortasındayım ve kimsenin burada korkuluğa ihtiyacı yok. Bundan sonra da hiçbir zaman bir beynim olmayacak!" Sal akıntıyla beraber aşağı doğru sürüklendi ve zavallı Korkuluk geride kaldı.

Aslan, "Kurtulmak için bir şey yapmalıyız. Sanırım kıyıya kadar yüzebilirim. Eğer sıkı sıkı kuyruğuma tutunursanız salı da çekebilirim," dedi.

Bunları söyledikten sonra suya atladı. Teneke Ormancı onun kuyruğunu sıkıca yakaladı, Aslan tüm gücüyle kıyıya doğru yüzüyordu. Bir süre sonra akıntının etkisinden kurtuldular; Dorothy de Teneke Ormancı'nın uzun küreğini alıp salı kıyıya doğru itmeye başladı.

Kıyıya ulaştıklarında hepsi çok yorgundular. Sonunda yeşil otların üzerindeydiler, ama aynı zamanda sarı tahtalı yoldan çok uzağa sürüklendiklerini de biliyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Teneke Ormancı. Aslan o sırada güneşin altına yatmış, ıslanan tüylerini kurutuyordu.

"Bir şekilde yola geri dönmeliyiz," dedi Dorothy.

"En iyisi nehrin kıyısını takip ederek sarı tahtalı yolu bulmak," dedi Aslan.

Bir süre dinlendikten sonra, Dorothy sepetini kaptı. Çimenli kıyıdan nehrin onları sürüklediği yola doğru yürümeye başladılar. Burada, çiçeklerle, meyve ağaçlarıyla dolu, aydınlık topraklardaydılar. Zavallı Korkuluk'a üzülmüyor olsalardı çok mutlu olabilirlerdi.

Olabildiğince hızlı yürüdüler. Yalnızca bir kez, Dorothy bir çiçek koparmak için durdu. Bir süre sonra Teneke Ormancı "Bakın!" diye bağırdı.

Hepsi birden nehre baktılar ve tam ortada sırığa asılı kalmış olan Korkuluk'u gördüler. Zavallıcık çok üzgün ve yalnız görünüyordu.

"Onu kurtarmak için ne yapabiliriz?" diye sordu Dorothy.

Aslan ve Ormancı ne yapacaklarını bilmez durumdaydılar. Umutsuz gözlerle Korkuluk'a bakıyorlardı. O sıra-

da yanlarından bir leylek geçti ve bir anda onları görüp, suyun kenarında dinlenmek için durdu.

"Kimsiniz ve nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Leylek.

"Benim adım Dorothy," dedi Dorothy. "Bunlar da arkadaşlarım, Teneke Ormancı ve Korkak Aslan. Biz Zümrüt Şehre gidiyoruz."

"O zaman yanlış yoldasınız," dedi Leylek boynunu titreterek.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Dorothy, "ama Korkuluk'u kaybettik ve onu nasıl kurtaracağımızı bilemiyoruz."

"Nerede o?"

"Orada, nehrin ortasında."

"Eğer o kadar büyük ve ağır olmasaydı, onu size getirebilirdim," dedi Leylek.

"Korkuluk ağır değil ki zaten!" Dorothy heyecanlanmıştı. "Eğer onu bize geri getirebilirsen sana minnettar kalırız."

"Eh, bir deneyelim," dedi Leylek, "ama eğer çok ağır gelirse onu yine nehre bırakırım."

Böylece Leylek, Korkuluk'un asılı durduğu yere doğru uçtu. Büyük pençeleriyle onu kavrayıp Dorothy ve arkadaşlarının bulunduğu yere kadar taşıdı.

Korkuluk kendini yine arkadaşlarının yanında bulunca o kadar sevindi ki hepsini kucakladı. Yol boyunca "To-de-ri-de-oh!" diye şarkılar söyledi. Çok mutluydu.

"Sonsuza kadar o nehirde kalacağımı sanmıştım," dedi. "Ama bu iyi kalpli leylek beni kurtardı. Eğer bir gün beynim olursa, onu bulup bu iyiliğine mutlaka karşılık vereceğim."

Ama şimdi gitmeliyim, yavrularım yuvada beni bekliyorlar. Dilerim Zümrüt Şehri ve size yardım edecek olan şu Oz'u bulursunuz," dedi.

Dorothy ona teşekkür etti ve iyi kalpli Leylek uçarak gözden kayboldu.

Parlak renkli kuşların şarkısını dinleyerek ve yerleri bir halı gibi örten güzel çiçekleri seyrederek yürümeye devam ettiler. Her yer sarı, beyaz, mavi ve mor renklerde yeni açmış çiçeklerle kaplıydı, içlerinde kıpkırmızı gelincikler de vardı. Çiçeklerin parlak renkleri Dorothy'nin gözlerini kamaştırıyordu.

"Ne kadar güzeller değil mi?" diye sordu küçük kız, bir taraftan çiçeklerin mis gibi kokusunu içine çekerek.

"Sanırım," dedi Korkuluk. "Beynim olduğu zaman onları daha çok beğeneceğim herhalde."

"Eğer bir kalbim olsaydı onları çok severdim," diye araya girdi Teneke Ormancı.

"Ben çiçekleri her zaman sevdim," dedi Aslan. "Çok yalnız ve kırılgan görünürler. Ama ormanda bu kadar parlak çiçekler yok."

Artık diğer çiçekler azalmıştı, yalnızca her tarafta kocaman gelincikler vardı. Bir süre sonra Dorothy ve arkadaşları kendilerini gelincik ormanının içinde buldular. Bu çiçekler bir araya geldiğinde kokuları o kadar güçlü oluyordu ki nefes alanları uyutuyordu. Eğer uyuyan kişi bu kokudan kendini kurtaramazsa sonsuza dek uyuyabilirdi. Ama Dorothy bunu bilmiyordu. Bu yüzden bir süre sonra gözkapakları ağırlaştı ve oturup uyumak istedi.

Ancak Teneke Ormancı buna izin vermeyecekti.

"Acele etmeli ve hava kararmadan sarı tahtalı yola

ulaşmalıyız," dedi. Korkuluk da onunla aynı fikirdeydi.

Böylece yürümeye devam ettiler, ama Dorothy artık dayanamıyordu. Tüm çabasına rağmen gözleri kapandı ve nerede olduğunu bile unutarak çiçeklerin ortasında uyuyakaldı.

"Ne yapacağız?" diye sordu Teneke Ormancı

"Eğer onu burada bırakırsak ölür," dedi Aslan. "Çiçeklerin kokusu hepimizi öldürür. Ben zor ayakta duruyorum, köpekse çoktan uyudu bile."

Bu doğruydu; Toto küçük sahibinin yanında uyuyordu. Korkuluk ve Teneke Ormancı, etten yapılmadıkları için, bu kokudan etkilenmiyorlardı.

"Hızlı koş," dedi Korkuluk, Aslan'a. "Bu ölümcül çiçek yatağından çık. Biz küçük kızı getiririz, ama eğer sen uyursan seni taşıyamayız."

Böylece Aslan kendini toplayıp, koşabildiği kadar hızlı koşarak gözden kayboldu.

"Ellerimizle bir sandalye yapıp onu taşıyalım," dedi Korkuluk.

Toto'yu, Dorothy'nin kucağına koyup, onları elleri ve kollarıyla yaptıkları sandalyeye oturtarak çiçeklerin arasından taşımaya başladılar.

Uzun süre yürüdüler. Bu ölümcül çiçek halısı hiç bitmeyecek gibiydi.

Nehrin kıyısını takip ettiler. Bir de ne görsünler! Aslan, çiçeklerin ortasında uyuyakalmıştı. Çiçeklerin kokusu, bu kocaman hayvanı bile uyutacak kadar güçlüydü. Oysa Aslan biraz daha direnebilse yemyeşil çimenlere ulaşacaktı.

"Onun için hiçbir şey yapamayız," dedi Teneke Or-

"Onun için hiçbir şey yapamayız," dedi Teneke Ormancı üzülerek. "O kadar ağır ki kaldırmamız imkânsız. Onu burada sonsuza dek uyumaya bırakmaktan başka çaremiz yok. Belki rüyasında cesarete kavuştuğunu görür."

"Aslan çok iyi bir dosttu. Üzgünüm, ama gitmek zorundayız."

Dorothy'yi nehrin kıyısında, çiçeklerin zehirli kokusundan uzak bir yere taşıdılar ve yere yatırıp, temiz havanın onu uyandırmasını beklemeye başladılar.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Dorothy'nin yanında duran Korkuluk, "Artık sarı tahtalı yola yaklaşmış olmalıyız, nehrin bizi sürüklediği mesafeyi geçtik!" dedi. Teneke Ormancı tam cevap vermek üzereydi ki, hafif bir kükreme sesi duydu ve başını çevirdiğinde otların üzerinde onlara doğru gelen garip bir canavar gördü.

Aslında büyük, sarı bir vahşi kediydi bu. Ormancı onun av peşinde olduğunu düşündü. Çünkü kulakları başına yapışmıştı. Ağzını açmış, çirkin dişlerini gösteriyordu. Gözleri kırmızı ateş topları gibi parlıyordu. Teneke Ormancı, yaratığın önünde küçük gri bir tarlafaresinin koşturduğunu gördü. Ormancı'nın kalbi yoktu, ama yine de vahşi kedi tarlafaresini öldürecek diye çok korkmuştu. Baltasını kaldırıp önünden geçmekte olan canavarın başını kopardı.

Tarlafaresi, düşmanından kurtulduğunu görerek, Ormancı'ya yaklaştı. Tiz bir sesle, "Teşekkür ederim! Hayatımı kurtardığın için sana çok teşekkür ederim!" dedi.

"Lütfen, hiç önemli değil," dedi Ormancı. "Benim kalbim yok, bu yüzden ihtiyacı olan herkese yardımcı olmaya çalışıyorum; bu bir fare bile olsa!"

"Sadece bir fare mi?" diye bağırdı küçük hayvan kibirle. "Ben bir kraliçeyim. Tüm farelerin kraliçesiyim!"

"Ah, memnun oldum," dedi Ormancı, onu selamlayarak.

"Cesur davranıp, hayatımı kurtararak büyük bir iş başardın," diye ekledi Kraliçe.

O sırada Kraliçe'nin yanına birkaç fare geldi.

"Ah, majesteleri, öldüğünüzü sandık! Nasıl kurtuldunuz o vahşi kediden?" Kraliçelerinin önünde eğilerek öyle bir selam verdiler ki neredeyse başlarının üzerinde duracaklardı.

"Bu komik teneke adam vahşi kediyi öldürdü ve hayatımı kurtardı. Bu yüzden hepiniz ona itaat edip, her isteğini yerine getirmelisiniz," dedi Kraliçe.

"Elbette!" diye bağırdılar fareler koro halinde ve dörtbir tarafta neşe içinde koşuşturup, Toto'yu da uykusundan uyandırdılar. Toto etrafında fareleri görünce neşeyle havlayarak ortalarında zıplamaya başladı. Fareleri kovalamaya bayılırdı. Kansas'ta da hep yapardı bunu ve yanlış bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Ama Teneke Ormancı köpeği yakalayıp kollarına aldı. Fareler kraliçesi başını saklandığı otların altından kaldırıp, ciddi bir sesle sordu: "Bizi ısırmayacağından emin misin?"

"Buna izin vermem," dedi Ormancı. "Korkmayın."

Bunu duyan fareler saklandıkları yerden birer birer çıktılar. Toto da bir daha havlamadı, ama eğer Teneke Ormancı'nın tenekeden yapıldığını bilmeseydi onu ısırıp kaçmaya ça-

lışabilirdi. Farelerin en büyüklerinden biri, "Kraliçemizi kurtarmana karşılık senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu.

"Sanırım yok," dedi Ormancı.

Düşünmeye çalışan ancak bir beyni olmadığı için düşünemeyen Korkuluk hemen "Ah! Evet, çiçek yatağında uyuyan arkadaşımız Aslan'ı kurtarabiliriz," diye atıldı.

"Aslan mı?" diye bağırdı Kraliçe. "O hepimizi birden yer!"

"Ah! Hayır, bu aslan çok korkak."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Korkuluk, "ve bizim dostumuz olan kimseye bir şey yapmaz. Eğer onu kurtarmamıza yardım ederseniz size çok iyi davranacaktır."

"Pekâlâ, sana güveniyoruz. Ama ne yapabiliriz?" dedi Kraliçe.

"Size kraliçe diyen bu farelerden daha çok var mı?"

"Evet, binlerce var,"

"O zaman hepsini buraya çağırın ve yanlarında birer parça tel getirmelerini söyleyin."

Kraliçe yanındaki farelere döndü ve gidip herkesi toplamalarını emretti. Fareler onun emirlerini duyar duymaz hemen dörtbir tarafa dağıldılar.

Korkuluk, Teneke Ormancı'ya dönerek, "Sen şimdi nehir kenarına giderek, Aslan'ı taşımak için bir yük arabası yapmalısın," dedi. Teneke Ormancı, bunun üzerine hemen nehre gidip işe koyuldu ve ağaç dallarını keserek bir yük arabası yaptı. Başka bir ağaçtan kesmiş olduğu parçaları tahta çivilerle birbirine tutturunca tekerlekleri de yapmış oldu. Etrafta binlerce fare -büyük fareler, kü-

çük fareler, orta boy fareler- ve hepsinin ağzında da birer parça tel vardı. Tam o sırada Dorothy de uzun uykusundan uyanmıştı. Otların üzerinde yattığını ve etrafındaki binlerce fareyi görünce çok şaşırdı; fareler ona dikkatle bakıyorlardı.

Ama Korkuluk ona her şeyi anlattı ve Kraliçe'ye dönerek, "Sana majestelerini tanıştırayım," dedi. Dorothy saygıyla başını salladı ve Kraliçe de ona reverans yaptıktan sonra, küçük kıza dostça davranmaya başladı. Korkuluk'la Ormancı fareleri tellerle yük arabasına bağlıyorlardı. Telin bir ucu farelerin boynunda, diğer ucu arabadaydı. Elbette araba farelerden binlerce kat büyüktü, ama tüm fareler bir araya gelince arabayı kolayca hareket ettirebiliyorlardı. Korkuluk ve Teneke Ormancı arabanın üzerine binseler, fareler neredeyse onları bile Aslan'ın yattığı yere götürebilirlerdi.

Aslan çok ağır olduğundan onu arabaya bindirmek için epey uğraştılar, ama sonunda başardılar. Fareler de çiçeklerin arasında çok kalırlarsa uyuyabilirlerdi.

Başlangıçta küçük fareler çok zorlandılar, ama Korkuluk ve Ormancı da arabayı itmelerine yardım edince çok rahatladılar. Kısa sürede Aslan'ı gelincik tarlasından çıkarıp, yeşil çayırlara ulaştırdılar. Aslan burada zehirli çiçeklerin kokusu yerine, temiz havayı içine çekebilirdi.

Dorothy onları sevgiyle karşıladı ve minik farelere arkadaşını ölümden kurtardıkları için teşekkür etti. Aslan'ı çok seviyordu ve kurtarıldığına çok sevinmişti.

Böylece fareler yük arabasından çözüldüler ve evlerine gitmek üzere dağıldılar. Son olarak da kraliçeleri ayrıldı.

"Bize tekrar ihtiyacınız olursa, tarlaya gelip bizi çağırın. Sizi duyar ve hemen yardımınıza geliriz. Hoşça kalın!"

Hepsi birden, "Güle güle!" dediler. Kraliçe de farelerle birlikte koşarak gözden kayboldu.

Daha sonra bütün arkadaşlar oturup, Aslan'ın uyanmasını beklediler. Korkuluk da Dorothy'ye akşam yemeğinde yemesi için meyveler getirdi.

ONUNCU BÖLÜM

Korkak Aslan gelinciklerin arasında çok uzun bir süre uyuyup onların ölümcül kokularını teneffüs etmiş olduğundan, uyanması biraz zaman aldı. Ancak kendine geldiğinde, hâlâ yaşıyor olduğunu görünce çok mutlu oldu.

"Koşabildiğim kadar hızlı koştum," dedi oturup esneyerek, "ama çiçekler benden çok daha güçlüydüler. Beni oradan kurtarmayı nasıl başardınız?"

Arkadaşları, farelerin yardımıyla onu nasıl cesurca kurtardıklarını anlattılar. Korkak Aslan gülerek, "Her zaman çok büyük ve ürkütücü olduğumu düşünmüşümdür. Oysa ufacık çiçekler neredeyse beni öldürüyordu; fareler gibi küçücük hayvanlar da hayatımı kurtardılar. Ne kadar garip! Fakat arkadaşlar, şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Sarı tahtalı yola ulaşana kadar devam edeceğiz," diye karşılık verdi Dorothy, "sonra da Zümrüt Şehre gideceğiz."

Aslan iyice dinlenip, kendine geldikten sonra yeniden yola koyuldular. Yeşil çimenlerin üzerinde neşeyle yürü-

yüp kısa bir süre sonra sarı tahtalı yola ulaştılar ve Zümrüt Şehre doğru yol almaya başladılar.

Yaşadıkları tehlikeleri geride bırakmış oldukları için mutluydular. Yolun kenarında yine çitler görülmeye başlamıştı. Ama bu çitler yeşildi. Bir çiftçinin evine ulaştıklarında bu evin de yeşil olduğunu gördüler. Gün boyunca böyle birçok evin önünden geçtiler. Bazen insanlar kapılarının önüne çıkıp merakla, sanki bir şeyler sormak ister gibi onlara bakıyorlardı. Ama hiç kimse gelip konuşmadı, çünkü Aslan'dan korkmuşlardı. Bütün insanlar zümrüt yeşili elbiseler giymişler ve Munckhinler'in şapkaları gibi şapkalar takmışlardı.

"Burası Oz'un ülkesi olmalı," dedi Dorothy, "biz de Zümrüt Şehre yaklaşıyor olmalıyız."

"Evet, buradaki her şey yeşil. Oysa Munchkinler'in ülkesinde en gözde renk maviydi. Ama buradaki insanlar, Munckhinler kadar dost değiller. Korkarım geceyi geçirecek bir yer de bulamayacağız," dedi Korkuluk.

"Meyveden başka bir şeyler yiyebilmeyi o kadar istiyorum ki! Toto'nun da açlıktan ölmek üzere olduğuna eminim. Haydi, önümüze çıkan ilk evde durup insanlarla konuşalım."

Bunun üzerine büyükçe bir çiftlik evine gelip durdular. Dorothy büyük bir cesaretle kapıyı çaldı. Evin sahibi olan kadın, kapıdan sadece başını çıkarıp baktı. "Ne istiyorsunuz? diye sordu, Aslan'dan korktuğunu belli ederek.

"Eğer izin verirseniz geceyi sizinle geçirmek istiyoruz," dedi Dorothy. "Aslan benim arkadaşım, size asla zarar vermez."

"Evcil mi?" dedi kadın kapıyı biraz daha açarak.

"Evet. Bu kadar kocaman göründüğüne bakmayın, çok korkaktır. Sizin ondan korktuğunuzdan çok o sizden korkar," dedi kız.

Kadın Aslan'a bir kez daha bakıp biraz düşündükten sonra, "Eh, öyleyse size yemek ve yatacak yer verebilirim," dedi.

Hep birlikte eve girdiler. Evde kadının kocası ve iki çocuğu vardı. Adam ayağını incitmişti; kanepede yatmış, dinleniyordu. Evdekiler gördükleri bu garip durum karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Kadın sofrayı kurmakla uğraşırken adam sordu: "Böyle hep beraber nereye gidiyorsunuz?"

"Zümrüt Şehre, Büyük Oz'u görmeye," dedi Dorothy.

"Ya! Öyle mi? Oz'un sizi kabul edeceğinden emin misiniz peki?"

"Neden kabul etmesin?"

"Çünkü hiç kimseyi huzuruna kabul etmediğini biliyoruz. Ben birçok kez Zümrüt Şehre gittim. Çok güzel, muhteşem bir yer; ama hiçbir zaman Büyük Oz'u görmeme izin verilmedi. Onu yaşayan hiç kimsenin görmediğini de biliyorum."

"Hiç dışarı çıkmıyor mu?" dedi Korkuluk.

"Hayır. Her gün sarayının taht odasında oturur. Onu koruyanlar bile yüzünü görmemiştir."

"Şu Oz nasıl biri?" diye sordu Dorothy.

"Bunu söylemek zor," dedi adam düşünceli bir halde. "Oz büyük bir büyücü, istediği her şekli alabilir. Bu nedenle, bazıları kuşa, bazıları file, bazıları da kediye benzediğini söylüyor. Bazılarına da güzel bir melek, pas-

ta ya da istediği herhangi bir şey olarak görünüyor. Ama gerçek Oz kim, gerçek şekli nedir, bunu kimse bilemez."

"Çok garip," diye mırıldandı Dorothy. "Ama bir şekilde onu görmek zorundayız, yoksa bütün yolculuğumuz boşa gider."

"Neden Oz'u görmek istiyorsunuz?" diye sordu adam.

"Bana beyin vermesini istiyorum," diye yanıt verdi Korkuluk içtenlikle.

"Ah! Oz bunu kolaylıkla yapabilir. İhtiyacı olduğundan çok daha fazla beyni var onun," dedi adam.

"Ben de bana bir kalp vermesini istiyorum," dedi Teneke Ormancı.

"Bu da onun için hiç sorun değil, çünkü her şekil ve boyda bir sürü kalp vardır onda."

"Ben de bana cesaret vermesini istiyorum," dedi Aslan.

"Oz'un taht odasında koca bir kap dolusu cesaret var. Onu altın bir tabakta saklıyor, memnuniyetle verecektir."

"Ben de beni Kansas'a geri yollamasını istiyorum," dedi Dorothy.

"Kansas nerede?" diye sordu adam şaşkınlıkla.

Dorothy ümitsizlikle cevap verdi: "Bilmiyorum. Orası benim yuvam. Bir yerlerde olduğundan eminim; ama nerede?"

"Oz her şeyi yapabilir. Senin için Kansas'ı bulacağına da eminim. Ama önce onu görmelisin. Bu çok zor bir iştir, çünkü büyük büyücü kimseyi görmekten hoşlanmaz." Sonra Toto'ya döndü. "Sen ne istiyorsun bakalım?" Toto yalnızca kuyruğunu salladı.

Yemek hazır olunca, kadın onları sofraya çağırdı.

Dorothy, bir tabak çırpılmış yumurta, bir tabak beyaz ekmek ve çok lezzetli yapılmış olan lapadan yedi. Aslan çok az yediği lapayı pek sevmemişti; çünkü lapa yulaftan yapılmıştı ve yulaf da atların yiyeceğiydi. Korkuluk ve Teneke Ormancı hiçbir şey yemediler. Toto ise her şeyden azar azar yedi ve tekrar iyi bir yemek yediği için mutlu oldu.

Kadın Dorothy'ye uyuması için bir yatak verdi, Toto da Dorothy'nin yanına yattı. Aslan kapıyı korumaya koyuldu. Korkuluk ile Teneke Ormancı birer köşede dikilip, bütün gece sessizce durdular ve tabii hiç uyumadılar.

Sabahleyin, güneş doğar doğmaz, yeniden yola çıktılar.

"Burası Zümrüt Şehir olmalı," dedi Dorothy.

Onlar yürüdükçe, yeşil parıltı daha da parlaklaştı. Yolun sonuna geldiklerini anladılar. Şehri çevreleyen büyük duvara vardıklarında, henüz öğlen olmuştu. Bu duvar oldukça yüksekti ve parlak yeşil renkteydi.

Sarı tahtalı yolun sonunda büyük bir kapı vardı. Kapının üzeri zümrütlerle kaplıydı. Bu zümrütler güneşte öylesine parlıyorlardı ki neredeyse Korkuluk'un boyanmış gözleri bile kamaşmıştı.

Kapının yanında bir zil vardı. Dorothy zili çaldı. Yavaşça açılan kapıdan hep birlikte geçtiler ve kendilerini yüksek tavanlı bir odada buldular. Duvarlar sayısız zümrütle pırıl pırıl parlıyordu.

Tam önlerinde Munchkinler'le aynı boyda bir adam duruyordu. Tepeden tırnağa yeşiller giymişti; neredeyse teni bile yeşildi. Yanında büyük yeşil bir kutu vardı. Adam Dorothy'yi ve yanındakileri görünce, "Zümrüt Şehir'den ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Buraya Büyük Oz'u görmeye geldik," diye cevap verdi Dorothy.

Adam bu cevaba çok şaşırmıştı. "Oz'u görmek isteyen birilerini görmeyeli yıllar oluyor," dedi kafasını sallayarak. "O çok güçlü ve ürkütücü biridir. Eğer saçma sapan, aptalca bir isteğiniz varsa, sizi bir anda yok edebilir."

"Ama bizimki aptalca ya da saçma sapan bir istek değil," dedi Dorothy.

Korkuluk, "Evet, biz çok önemli şeyler isteyeceğiz. Üstelik bize Oz'un iyi bir büyücü olduğu söylendi," diyerek söze girdi.

"Öyledir," dedi yeşil adam. "Zümrüt Şehri çok iyi yönetir. Fakat dürüst olmayanlara ya da ona yalnızca meraktan yaklaşanlara karşı çok korkunç olur. Çok az kişi onu görmeye cesaret etmiştir. Ben Kapıların Gardiyanı'yım ve Büyük Oz'u görmek istediğiniz için sizi onun sarayına götüreceğim. Ama önce size vereceğim gözlükleri takmalısınız."

"Neden?" diye sordu Dorothy.

"Eğer takmazsanız Zümrüt Şehrin parlaklığı ve ihtişamı gözlerinizi kör eder. Şehirde yaşayanlar bile gece gündüz gözlük takıyor. Gözlükler bu kutuda kilitli durur. Şehir yapılırken Oz'un emriyle anahtar bana verildi."

Adam büyük kutuyu açınca, Dorothy kutuda her şekil ve boyda gözlük olduğunu gördü. Hepsi yeşil camlıydı. Kapıların Gardiyanı, tam Dorothy'ye göre bir tane bulup onun gözüne taktı. Gözlüğün Dorothy'nin kafasının arkasından dolanan iki altın bandı vardı, bantlar küçük bir anahtarla kilitleniyordu ve bu anahtar da Kapıların Gar-

diyanı'nın boynunda asılıydı. Dorothy gözlüğü takmaktan pek hoşlanmamıştı, ama Zümrüt Şehrin parlaklığıyla kör olmak istemediğinden, hiç sesini çıkarmadı.

Yeşil adam sonra Korkuluk, Teneke Ormancı, Aslan ve küçük Toto'ya da gözlükleri taktı ve hepsini kilitledi.

En sonunda kendi gözlüğünü takarak, onlara sarayı göstermeye hazır olduğunu söyledi. Duvardaki raftan büyük bir altın anahtar alıp, başka bir kapı açtı. Hepsi Zümrüt Şehre doğru onu izlediler.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Gözlüklere rağmen, ilk bakışta şehrin parlaklığı ve güzelliği, Dorothy ve arkadaşlarının gözlerini kamaştırdı. Caddeler, duvarları zümrütlerle süslü yeşil mermerden yapılmış evlerle doluydu. Yürüdükleri kaldırım taşları yeşil mermerden yapılmış ve birbirine zümrütlerle bağlanmıştı. Güneş vurunca pırıl pırıl parlıyorlardı. Bütün evlerin pencereleri yeşildi. Hatta şehrin üzerindeki gök ve güneş ışınları da yeşildi.

Etrafta dolaşan bir sürü insan vardı. Kadınlar erkekler, çocuklar hepsi yeşiller giymişlerdi. Tenleri de yeşildi. Dorothy'ye ve onun garip arkadaşlarına meraklı gözlerle bakıyorlardı. Çocuklar Aslan'ı görür görmez annelerinin arkasına saklanıyorlardı. Ancak hiç kimse onlarla konuşmuyordu. Caddelerde bir sürü dükkân vardı. Dorothy bu dükkânlarda satılan şeylerin de yeşil olduğunu fark etti. Şekerler, patlamış mısırlar, ayakkabılar, şapkalar, elbiseler, her şey yeşildi. Köşede bir adam yeşil limonata satıyordu ve çocuklar da ona yeşil paralar veriyorlardı.

Çevrede ne bir at ne de başka bir hayvan vardı. Erkekler eşyaları iterek götürdükleri el arabalarıyla taşıyorlardı.

Kapıların Gardiyanı, Dorothy ve arkadaşlarını Büyük Büyücü Oz'un sarayına kadar getirdi. Burası şehrin merkezinde kocaman bir yapıydı. Kapıda uzun yeşil sakallı, yeşil üniformalı bir asker vardı.

"Bu yabancılar Büyük Oz'u görmek istiyorlar," dedi Kapıların Gardiyanı.

"Siz içeri girin, ben mesajınızı ona ileteyim," dedi asker.

Böylece kapıdan girip büyük bir salona geçtiler. Salonda yeşil halılar ve yeşil zümrütlerle süslü mobilyalar vardı. Asker yerdeki yeşil paspasa ayaklarını silmelerini istedi. Oturduklarında kibarca, "Lütfen rahatınıza bakın, ben de taht odasına gidip, Oz'a burada olduğunuzu söyleyeyim," dedi.

Uzun bir süre askerin dönmesini beklediler.

Dorothy, asker döndüğünde, "Oz'u gördün mü?" diye sordu.

"Ah! Hayır!" dedi asker, "Onu hiç görmedim ben. Ama ekranın ardından konuştum ve mesajınızı ilettim. Eğer çok ısrar ediyorsanız sizi dinleyebileceğini söyledi. Ancak her biriniz ayrı ayrı günlerde, yalnız gireceksiniz. Yani sarayda birkaç gün kalmanız gerekecek. Ben size odalarınızı göstereceğim, burada rahat edersiniz."

"Oz'a çok teşekkür ederiz," dedi Dorothy.

Asker bir anda yeşil bir düdük öttürdü ve içeri bir kız girdi. Güzel bir ipek sabahlık giyen kızın çok güzel yeşil saçları ve gözleri vardı. Dorothy'nin önünde eğilerek, "Beni takip edin, size odanızı göstereyim," dedi kız.

Böylece Dorothy arkadaşlarından ayrılıp, Toto'yla birlikte yeşil kızı takip etti. Yedi geçit, üç kat merdivenden sonra sarayın ön kısmında bir odaya geldiler. Dünyanın en sevimli odasıydı burası. İçinde yumuşak rahat bir yatak vardı. İpek çarşaflarla, kadife yatak örtüsü de tatlı yeşil renkteydi.

Odanın tam ortasında, odaya yeşil parfüm sıkan bir çeşme vardı. Pencerelerde yemyeşil, güzel çiçekler duruyordu. Bir de küçük yeşil kitaplarla dolu bir raf göze çarpıyordu. Dorothy kitapları açıp baktığında, onu çok güldüren komik, garip yeşil resimlerle karşılaştı.

Elbise dolabına, Dorothy'nin üstüne tıpatıp uyan, çok güzel, binbir çeşit yeşil elbise asılmıştı. Hepsi de ipek, saten veya kadifedendi.

"Kendini evinde hisset. Eğer bir şey istersen zili çal. Oz yarın seni çağıracak," dedi yeşil kız.

Dorothy'yi yalnız bırakıp, diğerlerinin yanına gitti. Hepsini birer birer odalarına yerleştirdi. Sarayın en güzel odalarıydı bunlar. Tabii bu kibarlık Korkuluk'un işine pek yaramıyordu. Çünkü odada yalnız kalınca, sabaha kadar bir köşede dikilip duracaktı. Yatıp dinlenemeyecek, gözlerini de kapatamayacaktı. Bu yüzden sabaha kadar bir köşede, odanın güzelliğini umursamadan, ağını ören bir örümceğe gözlerini dikip öylece kalakaldı.

Teneke Ormancı yatağına yattı. Etten bir insan olduğu zamanlardan kalma bir alışkanlıktı bu; ancak uyuyamadı ve sabaha kadar eklemlerinin iyi çalışıp çalışmadığını kontrol ederek kıpırdanıp durdu. Aslan bir odaya kapatılmış olmaktan hoşlanmamıştı; ormanda, kuru yapraklar üzerinde yatmayı tercih ederdi. Ancak bunu fazla düşünmedi ve bir kedi gibi kıvrılıp uyuyuverdi.

Ertesi sabah, kahvaltıdan sonra, yeşil hizmetçi, Dorothy'yi hazırlamaya geldi. Ona en güzel yeşil elbiselerden birini giydirdi; yeşil saten bir elbiseydi bu. Dorothy üzerine yeşil ipek bir önlük taktı. Toto'nun boynuna da yeşil bir kurdele bağlayıp, Büyük Oz'un taht odasına doğru yola koyuldu.

İlk önce büyük bir salona geldiler. Burada gösterişli giysiler içinde bir sürü kadın ve erkek vardı. Bu insanlar birbirleriyle konuşmaktan başka bir şey yapmıyorlardı ve hiçbir zaman Oz'u görmelerine izin verilmemesine rağmen, her gün gelip burada, taht odasının önünde oturup bekliyorlardı. Dorothy içeri girince ona merakla baktılar. Bir tanesi fısıltıyla sordu: "Gerçekten gidip korkunç Oz'u görecek misin?"

"Elbette," dedi kız, "eğer o beni kabul ederse."

"Oz seni görecek," dedi kızın mesajını Oz'a ileten asker. "İnsanların onu görmek istemesinden pek fazla hoşlanmaz. Senin kendisiyle görüşmek istediğini öğrendiği zaman çok öfkelendi ve seni geldiğin yere geri göndermemi söyledi. Fakat birden senin nasıl biri olduğunu sordu. Ben de senin gümüş ayakkabılarından ve alnındaki işaretten söz ettim. Bunun üzerine seni görmeyi kabul etti."

Tam o anda zil çaldı ve yeşil kız, Dorothy'ye, "Bu sinyal. Taht odasına girmelisin, tek başına," dedi.

Küçük bir kapı açıldı. Dorothy cesurca içeri girdi ve kendini olağanüstü bir yerde buldu. Kocaman, yuvarlak yüksek tavanlı bir odaydı burası. Duvarlar, yer ve tavan birbirine bağlanmış, kocaman zümrütlerle kaplıydı. Tavanın tam merkezinde güneş gibi parlak bir ışık vardı ve

zümrütleri büyüleyici bir şekilde parlıyordu. Ama Dorothy'nin en çok ilgisini çeken şey, odanın tam ortasındaki yeşil mermerden yapılmış büyük taht oldu. Sandalye şeklindeki taht, üzerindeki mücevherlerle ışıl ışıldı.

Sandalyenin üstünde kolları ve bacakları olmayan, kendi kendine havada duran büyük bir baş vardı. Saçları olmayan sadece burna, ağza ve gözlere sahip bu baş en büyük devin başından bile daha büyüktü.

Dorothy korku ve şaşkınlıkla bakarken, başın gözleri yavaşça ona döndü. Bu gözler inatla ona bakıyordu. Sonra ağız oynadı ve Dorothy bir ses duydu: "Ben Oz'um. Büyük ve ürkütücü Oz. Sen kimsin ve neden beni arıyorsun?"

Ses Dorothy'nin o kocaman baştan beklediği kadar korkunç değildi. Bu yüzden Dorothy hemen cesaretini topladı ve cevap verdi. "Ben Dorothy'yim, küçük ve masum. Sizden yardım istemek için geldim."

Tam bir dakika boyunca gözler ona düşünceli bir şekilde baktı. Sonra ses şöyle dedi: "Gümüş ayakkabıları nereden buldun?"

"Onları Doğu'nun Kötü Cadısı'ndan aldım. Evim üzerine düşüp onu öldürdüğü zaman," dedi Dorothy.

"Alnındaki işareti nereden edindin?" diye devam etti ses.

"Kuzey'in İyi Cadısı beni size yollarken alnımdan öptü," dedi kız.

Oz sordu: "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni Kansas'a, Em Yenge ve Henry Dayı'nın olduğu yere geri gönderin," dedi Dorothy içtenlikle. "Çok güzel olmasına rağmen, sizin ülkenizi sevmiyorum. Eminim Em Yenge benim için çok endişelenmiştir.

"Bunu senin için neden yapayım?"

"Çünkü siz güçlüsünüz; bense zayıfım. Çünkü siz büyük bir büyücüsünüz; bense küçük zavallı bir kızım."

"Ama Doğu'nun Kötü Cadısı'nı öldürecek kadar güçlüsün," dedi Oz.

"O birden oldu, engel olamazdım," dedi Dorothy.

"Eh, sana bir cevap vereyim," dedi Oz. "Benden seni Kansas'a yollamamı istemeye hakkın yok, bunu ancak sen de benim için bir şey yaparsan isteyebilirsin. Bu ülkede herkes bir şey elde ederken karşılığını öder. Eğer seni büyü güçlerimle Kansas'a yollamamı istiyorsan, ilk önce benim için bir şeyler yapmalısın. Bana yardım et, ben de sana yardım edeyim."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordu Dorothy.

"Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldür," dedi Oz.

"Ama yapamam!" diye bağırdı Dorothy şaşkınlıkla.

"Doğu'nun Cadısı'nı öldürdün. Güçlü bir büyüye sahip olan o gümüş ayakkabıları giyiyorsun. Artık bu ülkede sadece bir tane kötü cadı kaldı. Bana gelip onun öldüğünü söylediğin an seni Kansas'a yollarım. Daha önce olmaz."

Küçük kız bu duruma çok üzülmüştü, hıçkırmaya başladı. Gözler yine hâlâ ısrarla ona bakıyordu. Büyük Oz kızın ona yardım edebileceğini hissediyordu.

Dorothy, "Ben hiç kimseyi isteyerek öldürmedim," diye hıçkırdı. "Hem istesem bile Kötü Cadı'yı nasıl öldürebilirim ki? Eğer siz, Büyük ve Ürkütücü Oz, onu öldüremiyorsanız, benim bunu yapmamı nasıl beklersiniz?"

"Bilmem," dedi Oz, "ama cevabım bu. Kötü Cadı ölene dek, dayını ve yengeni göremeyeceksin. Unutma o cadı

kötü, hem de çok kötü ve öldürülmesi gerekiyor. Şimdi git ve işini bitirmeden bir daha beni görmeye gelme."

Dorothy üzüntüyle odayı terk etti. Aslan, Korkuluk ve Teneke Ormancı'nın onu bekledikleri yere gitti. Arkadaşları Oz'un ne dediğini öğrenmek için kızı bekliyorlardı.

"Benim durumum umutsuz," dedi kız üzüntüyle. "Oz, beni Kötü Cadı'yı öldürmeden evime yollamayacak ve ben de onu hiçbir zaman öldürmeyeceğim."

Arkadaşları bu duruma çok üzülmüşlerdi, ama Dorothy yapabilecekleri bir şey yoktu. Dorothy odasına gidip yatağına yattı ve ağlaya ağlaya uyuyakaldı.

Ertesi sabah yeşil asker Korkuluk'un yanına geldi. "Benimle gel, Oz seni çağırıyor," dedi.

Korkuluk askerin peşinden büyük taht odasına girdi. Onu zümrüt tahtta oturan, çok güzel bir kadın karşıladı. Kadın yeşil ipekten tiril tiril bir elbise giymiş, bukleleri-nin üzerinde mücevherlerden yapılmış bir taç oturtmuştu. Omuzlarından muhteşem renkli kanatlar çıkıyordu. Bu kanatlar o kadar hafifti ki en ufak bir nefes bile onları titretebilirdi.

Korkuluk, bu güzel yaratığın önünde, içindeki samanların izin verdiği ölçüde eğildi. O da Korkuluk'a tatlı tatlı bakıp, "Ben Oz'um, Büyük ve Ürkütücü Oz. Sen kimsin ve neden beni görmek istiyorsun?" dedi.

Dorothy'nin daha önce sözünü ettiği kocaman başı görmeyi bekleyen Korkuluk şaşırmıştı, ama cesurca cevap verdi. "Ben sadece bir korkuluğum, samanla dolu bir korkuluk. Bu yüzden beynim yok. Sizden bana saman yerine beyin vermenizi istemeye geldim. Böylece ben de diğerleri gibi bir insan olabilirim."

"Bunu senin için neden yapayım?" diye sordu kadın.

"Çünkü siz akıllı ve güçlüsünüz, başkası bana yardım edemez."

"Ben karşılıksız hiçbir şey yapmam," dedi Oz, "ama eğer Batı'nın Kötü Cadısı'nı benim için öldürürsen sana öyle bir beyin veririm ki, Oz ülkesindeki en akıllı adam sen olursun."

"Cadıyı Dorothy'nin öldürmesini istediğinizi sanıyordum," dedi Korkuluk şaşkınlıkla.

"Evet istedim. Onu kimin öldürdüğü önemli değil. Ama o ölmeden dileğini yerine getiremeyeceğim. Şimdi git ve o çok istediğin beyni hak etmeden bir daha beni arama."

Korkuluk üzüntüyle arkadaşlarının yanına gitti ve büyücünün söylediklerini tekrarladı. Dorothy, Büyük Oz-'un bir baş yerine bir kadın olduğunu duyunca şaşırmıştı.

"Fark etmez," dedi Korkuluk, "Teneke Ormancı kadar, onun da bir kalbe ihtiyacı var."

Ertesi sabah yeşil bıyıklı asker gelip, Teneke Ormancı'yı çağırdı ve "Oz seni bekliyor. Beni takip et," dedi.

Teneke Ormancı onu takip edip taht odasına girdi. Oz'un kendisine bir kadın olarak görünmesini diliyordu. "Çünkü, eğer başsa, bana bir kalp veremez. Onda kalp yoktur, benim durumumu da anlayamaz. Ama eğer tatlı bir kadınsa, ona kalp için yalvarırım. Bütün kadınlar iyi kalplidir, yalvarmaya dayanamazlar."

Ama Ormancı taht odasına girince ne kadını ne de başı gördü, Oz, dünyanın en korkunç canavarı şeklindeydi. Neredeyse bir fil kadar büyüktü ve yeşil taht onun ağırlığını güçlükle taşıyordu. Kafası gergedan şeklindeydi; beş

tane gözü, beş kolu, beş uzun bacağı vardı. Vücudu kalın, yün gibi tüylerle kaplıydı. Bundan daha korkunç görünümlü bir canavar olamazdı. İyi ki Teneke Ormancı'nın kalbi yoktu; yoksa nasıl atardı kim bilir. Ama tenekeden yapılmış olduğu için hiç korkmadı, yalnızca biraz hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ben Oz'um. Büyük ve ürkütücü Oz," dedi canavar kükreyerek. "Sen kimsin ve beni neden arıyorsun?"

"Ben tenekeden yapılmış bir ormancıyım. Bu yüzden bir kalbim yok ve sevemiyorum. Bana bir kalp vermeni ve diğer insanlar gibi olmamı sağlamanı istiyorum."

"Bunu neden yapayım?" diye sordu canavar.

"Çünkü bu isteğimi yalnızca sen yerine getirebilirsin," diye cevap verdi Ormancı.

Oz hafifçe inleyerek, "Eğer gerçekten bir kalp istiyorsan bunu hak etmelisin," dedi.

"Nasıl?"

"Dorothy'nin Batı'nın Kötü Cadısı'nı öldürmesine yardım et. Cadı öldüğünde sana Oz Ülkesi'nin en iyi, en büyük, en sevgi dolu kalbini vereceğim."

Böylece Teneke Ormancı arkadaşlarının yanına dönüp, onlara üzüntüyle korkunç canavardan söz etti. Hepsi büyük büyücünün girdiği şekilleri merak etmeye başladılar. Aslan, "Onu en korkunç kükreyişimle korkutup dileğimi yaptırırım. Eğer güzel kadınsa üzerine sıçrayıp istediğimi zorla yaptırırım. Eğer kocaman baş şeklinde karşıma çıkarsa elime düşmüş olur, o başı bütün odada döndürürüm ve isteklerimizi yapmak zorunda kalır. Bu yüzden üzülmeyin arkadaşlar, her şey iyi olacak," dedi.

Ertesi sabah yeşil bıyıklı asker Aslan'ı büyük taht odasına, Oz'un huzuruna götürdü.

Aslan kapıdan içeri girdi ve etrafa bakınırken, şaşkınlıkla, tahtın önünde bir ateş topu gördü. Öyle vahşi bir halde yanıyordu ki Aslan ona güçlükle bakabiliyordu. İlk önce Oz'un yanlışlıkla tutuşup yandığını düşündü, ama yaklaşmaya çalışınca ısının ne kadar yüksek olduğunu fark etti. Az kalsın bıyıkları tutuşuyordu, kendini kapıya doğru attı.

O sırada ateş topundan sessiz, sakin bir ses duyuldu: "Ben Oz'um, Büyük ve ürkütücü Oz. Sen kimsin ve beni neden arıyorsun?

Aslan cevap verdi: "Ben Korkak Aslan'ım. Her şeyden korkarım. Sizden bana cesaret vermenizi istiyorum. Böylece insanların düşündüğü gibi Ormanlar Kralı olabilirim."

"Sana neden cesaret vereyim?" diye sordu Oz.

"Çünkü siz tüm büyücülerin en büyüğüsünüz ve benim isteğimi yerine getirecek güce sahipsin," diye karşılık verdi Aslan.

Ateş topu bir süre azgın bir şekilde yandı. Sonra, "Bana Kötü Cadı'nın öldüğünü ispatla, sana o anda cesaret vereceğim. Ama cadı yaşadığı müddetçe sen de bir korkak olarak kalacaksın," dedi.

Aslan bu konuşmaya sinirlendi, ama cevap veremedi. O sırada ateş topu o kadar şiddetlendi ki Aslan sıcaktan kaçmak zorunda kaldı.

Arkadaşlarını bulup, onlara korkunç konuşmayı anlattı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Dorothy üzüntüyle.

"Yapabileceğimiz tek bir şey var, Winkieler'in ülke-

sine gidip Kötü Cadı'yı bulacağız ve onu yok edeceğiz," dedi Aslan.

"Ya yapamazsak?"

"O zaman, hiçbir zaman cesaretim olmaz," dedi Aslan.

"Benim de hiçbir zaman kalbim olmaz," diye ekledi Teneke Ormancı.

"Ve ben de Em Yenge ve Henry Dayı'yı hiçbir zaman göremem," dedi Dorothy ve ağlamaya başladı.

"Dikkat et," dedi yeşil kız, "gözyaşların yeşil ipek elbisene düşüp, leke yapacak."

Dorothy gözlerini kuruladı. "Sanırım denemeliyiz. İyi de ben kimseyi öldürmek istemiyorum ki. Em Yenge'yi görmek için bile olsa istemiyorum," dedi.

"Ben seninle gelirim, ama cadıyı öldüremeyecek kadar korkağım," dedi Aslan.

"Ben de geleceğim, ama çok aptalım, size yararlı olamam," dedi Korkuluk.

"Bende bir cadıyı öldürecek yürek yok, ama eğer siz gidiyorsanız ben de gelirim," dedi Teneke Ormancı.

Böylece ertesi sabah yolculuğa çıkmaya karar verdiler. Ormancı baltasını bileyip, tüm eklemlerini yağladı. Korkuluk içine taze saman doldurdu ve Dorothy onun gözlerini iyi görebilsin diye yeniden boyadı. Onlara çok iyi davranan yeşil kız, Dorothy'nin sepetini bir sürü güzel yiyecekle doldurdu, Toto'nun boynuna da yeşil bir kurdeleyle küçük bir çan bağladı.

Erkenden yatıp, sabaha kadar horul horul uyudular. Sabahleyin sarayın arka bahçesindeki yeşil horozun ve yeşil bir yumurtaya yatmış tavuğun sesiyle uyandılar.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yeşil bıyıklı asker onları Zümrüt Şehrin sokaklarından geçirip Gardiyan'ın yaşadığı odaya götürdü. Gardiyan Dorothy ve arkadaşlarının gözlüklerini çıkarıp, büyük kutuya koydu ve çıkmaları için onlara kapıları açtı.

"Hangi yol Batı'nın Kötü Cadısı'na gidiyor?" diye sordu Dorothy.

"Öyle bir yol yok, kimse oraya gitmek istemez," dedi Gardiyan.

"O zaman onu nasıl bulacağız?"

"Çok kolay, siz Winkieler'in ülkesine girince o sizi bulup, kölesi yapacaktır."

"Belki de yapamaz, çünkü biz onu yok etmeye gidiyoruz," diyerek araya girdi Korkuluk.

"O zaman durum farklı," dedi Kapıların Gardiyanı. "Onu daha önce kimse yok edemedi, bu yüzden doğal olarak sizi de diğerleri gibi kölesi yapacağını düşündüm. Ama dikkatli olun, çünkü kötü ve vahşidir, onu yok etmenize izin vermeyebilir. Batıya, güneşin battığı yöne doğru gidin, onu mutlaka bulursunuz."

Dorothy ve arkadaşları Gardiyan'a teşekkür edip hoşça kal dedikten sonra, papatyalar ve düğün çiçekleriyle süslü yumuşak otların üzerinde batıya doğru yola koyuldular. Dorothy'nin üzerinde hâlâ sarayda giydiği yeşil ipek elbise vardı, ama birden şaşkınlıkla elbisenin artık yeşil değil bembeyaz olduğunu fark etti. Toto'nun boynundaki kurdele de elbise gibi beyazdı.

Kısa bir süre sonra Zümrüt Şehir uzaklarda kalmıştı. Toprak sertleşmeye, tepeler belirmeye başlamıştı. Buralarda ne bir ev ne de bir çiftlik vardı, toprak hiç sürülmemişti.

Öğle vakti güneş tam yüzlerine vurmaya başladı, etrafta ağaç gölgesi de yoktu. Daha akşam olmadan Dorothy, Toto ve Aslan yorulmuşlardı, otların üzerinde uykuya daldılar. Ormancı ve Korkuluk da gözcülüğe başladılar.

Batı'nın Kötü Cadısı'nın tek gözü vardı ve bu göz bir teleskop kadar güçlüydü, her yeri görebiliyordu. Bu göz sayesinde Dorothy'yi ve yanındaki arkadaşlarını gördü. Grup oldukça uzaktaydı, ama Kötü Cadı onları kendi topraklarına girmelerine sinirlenmişti. Tiz bir ıslık öttürdü. Bir anda dört bir taraftan kocaman kurtlar koşturarak geldiler. Uzun bacakları, vahşi gözleri ve keskin dişleri vardı.

Onlara, "Gidin ve onları parçalayın," diye buyurdu Kötü Cadı.

"Onları köleniz yapmayacak mısınız?" diye sordu kurtların lideri.

"Hayır. Bir tanesi tenekeden, bir tanesi samandan yapılmış. Biri kız, diğeri ise aslan. Hiçbiri işe yaramaz, gidin parçalayın onları."

"Emredersiniz!" diyen kurt diğerlerini de arkasına alıp fırladı.

Korkuluk ve Teneke Ormancı'nın uyanık olup kurtların geldiğini duymaları büyük şanstı.

"Bu benim savaşım, arkama geçin de onları karşılayayım," dedi Ormancı.

İyice biledigi baltasını kaldırdı. Kurtların lideri geldiğinde, Teneke Ormancı baltasını sallayıp onun kellesini uçurdu. Tekrar baltasını kaldırıp diğer kurtları da teker teker öldürdü. Kırk kurdun hepsi ölmüştü.

Korkuluk baltasını indirip yanına oturan Teneke Ormancı'ya "İyi dövüştün, dostum," dedi.

Sabahleyin Dorothy uyanıncaya kadar beklediler. Ölü kurtları gören Dorothy çok korktu, ama Teneke Ormancı ona her şeyi anlattı. Dorothy ona hayatlarını kurtardığı için teşekkür etti. Kahvaltılarını ettiler ve tekrar yola koyuldular.

Aynı anda Kötü Cadı yine kalesinin kapısından, çok uzakları görebilen tek gözüyle baktı. Bütün kurtlarının öldüğünü ve yabancıların hâlâ ülkesinde dolaşmakta olduklarını gördü. Bu onu her zamankinden daha çok sinirlendirdi ve iki kez ıslık çaldı.

Bir anda koca bir kara karga sürüsü gökyüzünü kararartarak geldi. Kötü Cadı, kral kargaya "Şu yabancıların üzerine uçun; onların gözlerini oyun ve hepsini parçalayın," dedi.

Vahşi kargalar Dorothy ve arkadaşlarına doğru hızla uçtular. Dorothy onları görünce korkuya kapıldı. Ama Korkuluk, "Bu benim savaşım, siz yere yatın, bir şey olmayacak," dedi.

Korkuluk dışında hepsi yere yattılar, Korkuluk ise ayakta durup kollarını açtı. Kargalar bunu görünce korktular ve onlara yaklaşamadılar. Ancak kral karga "O yalnızca saman dolu bir adam. Gidip gözlerini oyacağım," dedi.

Kral karga Korkuluk'a doğru geldi, ama Korkuluk onu başından yakalayıp, boynunu çevirerek öldürdü. Ardından başka bir karga geldi, Korkuluk onun da boynunu kopardı. Kırk karga da öldükten sonra hep birlikte yola koyuldular.

Kötü Cadı, kargalarının öldüğünü görünce dehşet verici bir öfkeye kapıldı ve üç kez ıslık çaldı.

O anda havada korkunç bir vızıltı duyuldu ve bir eşekarısı kümesi ona doğru geldi.

"Şu yabancıların üzerine gidin ve onları sokup öldürün," diye emretti Cadı. Arılar hemen dönüp Dorothy ve arkadaşlarının yürümekte olduğu yere geldiler. Ama Teneke Ormancı onları görmüştü. Korkuluk da ne yapacağını biliyordu.

"Benim samanlarımı çıkar, Dorothy'nin Aslan'ın ve Toto'nun üzerine ört," dedi Ormancı'ya. "Böylece onları sokamazlar. Ormancı söyleneni yaptı.

Arılar geldiklerinde Ormancı'dan başka sokabilecekleri kimse yoktu. Onlar da Ormancı'ya saldırdılar. Teneke yüzünden hepsinin iğneleri kırıldı. İğneleri kırılınca yaşayamadıkları için bu onların sonu oldu ve küçük kömür yığınları gibi Ormancı'nın etrafına yığıldılar.

Gruptakiler, Korkuluk'u yeniden samanla doldurduktan sonra yeniden yola koyuldular.

Kötü Cadı arılarının da öldüğünü görünce çılgına dön-

dü. Ayaklarını yere vurup saçlarını yoldu. Dişlerini birbirine vurdu ve bir düzine Winkie kölesini çağırdı. Onlara keskin mızraklar verip yabancıları öldürmelerini emretti.

Winkieler cesur insanlar değillerdi, ama söyleneni yapmak zorundaydılar. Bu yüzden, Dorothy'yi bulana kadar hızla yürüdüler. Ama Aslan onlara doğru öyle bir kükredi ki korkularından arkalarına bile bakmadan hızla kaçtılar.

Kaleye döndüklerinde Kötü Cadı onları kayışla bir güzel dövüp işlerinin başına yolladı. Sonra da oturup ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

Bu yabancıları yok etmek için yaptığı planların neden bir türlü işe yaramadığını anlayamıyordu. Ama o güçlü ve kötü bir cadıydı. Kısa sürede ne yapacağına karar verdi.

Dolabında altın bir başlık vardı; etrafında elmaslar ve yakutlar bulunan bir başlıktı bu. Bu altın başlık büyülüydü. Ona sahip olan kişi kanatlı maymunları üç defa çağırabiliyordu, yalnız bunun için üç hakkı vardı; üç kereden fazla çağırması imkânsızdı. Cadı daha önce iki kere bu başlığın büyüsünden faydalanmıştı. Birincisinde Winkieler'i kölesi yapmak ve ülkeyi yönetmek için kanatlı maymunlar ona yardım etmişlerdi. İkincisinde Büyük Oz'u batıdan atmak için onları çağırmıştı. Bu nedenle altın başlığın yalnız bir defa kullanabilirdi, ama diğer bütün güçlerini denemeden onu kullanmak istemiyordu. Fakat vahşi kurtları, vahşi kargaları ve eşekarıları artık yoktu, köleleri de korkup kaçmıştı. Dorothy ve arkadaşlarını yok etmek için başka çaresi yoktu.

Böylece kötü cadı, altın başlığı dolabından çıkarıp başına taktı ve sol ayağının üzerinde durup yavaşça "Ep-

pe, pep-pe, kak-ke!" dedi. Sonra sağ ayağının üzerinde durup, "Hil-lo, hol-lo, hel-lo!" diye bağırdı. Daha sonra da iki ayağının birden üzerinde durup, yüksek sesle "Zizzy, zuz-zy, zık!" diye çığlık attı.

Büyü işlemeye başlamıştı. Gökyüzü kararda ve havada hafif bir gümbürtü duyuldu. Kanat çırpıntılarından ve yüksek sesle atılan kahkahalardan sonra, güçlü kanatlı kocaman maymunlar ortaya çıktı.

Diğerlerinden büyük olan maymun, liderleriydi. Cadı'ya doğru uçup, "Bizi üçüncü ve son defa çağırdın. Ne emrediyorsun?" dedi. "Gidip, ülkemdeki yabancıların hepsini yok edin, Aslan'ın dışında!" diye emretti Kötü Cadı. "O canavarı da bana getirin, onu bir ata çevirip çalıştıracağım."

"Emirlerin yerine getirilecektir," dedi lider ve kanatlı maymunlar büyük bir gürültüyle Dorothy'nin ve arkadaşlarının yürümekte olduğu yere gittiler.

Bazı maymunlar Teneke Ormancı'yı yakalayıp sert kayalıkların olduğu bir bölgeye götürdüler. Onu yüksekten kayaların üzerine bıraktılar. Zavallı Ormancı o kadar kötü yaralanmıştı ki ne kıpırdayabiliyor ne de konuşabiliyordu.

Bazı maymunlar Korkuluk'u yakaladılar ve uzun parmaklarıyla içindeki samanı boşalttılar. Şapkasını, botlarını ve giysilerini de bohça yapıp bir ağacın dallarına fırlattılar.

Diğer maymunlar Aslan'ı bağlayıp hareketsiz hale getirdiler. Sonra da çelik duvarlarla çevrili küçük bir bahçeye hapsettiler.

Ama Dorothy'ye hiçbir şey yapmadılar. Küçük kız kollarında Toto'yla durmuş, arkadaşlarının üzücü kaderini

seyrediyor ve sıranın kendisine geleceğini düşünüyordu. Maymunların lideri uzun, kıllı kolları, çirkin suratıyla ona doğru geldi, ama küçük kızın alnında İyi Cadı'nın öpücüğünü görünce kalakaldı. Diğerlerini de durdurdu.

"Bu kıza zarar veremeyiz. O iyi güçler tarafından korunuyor. Bu güçler kötülük gücünden daha kuvvetlidir. Onu ancak Kötü Cadı'nın kalesine götürebiliriz," dedi diğerlerine. Dorothy'yi kibarca kollarına alıp kaleye kadar uçurdular ve kapının önünde yere indirdiler.

Maymunların lideri Cadı'ya, "Emirlerine uyabildiğimiz kadar uyduk. Teneke Ormancı ve Korkuluk yok edildi, Aslanı'da bahçesine hapsettik. Ama bu kıza ve köpeğine zarar veremeyiz. Bizim üzerimizdeki gücün sona erdi. Bir daha bizi hiç göremeyeceksin," dedi. Bütün kanatlı maymunlar, gülerek ve gürültüyle uçuşup gözden kayboldular.

Kötü Cadı, Dorothy'nin alnındaki işareti görünce şaşırmıştı. Hiç kimsenin bu kıza zarar veremeyeceğini o da biliyordu. Dorothy'nin ayaklarına bakıp gümüş ayakkabıları görünce, korkuyla titremeye başladı. İlk önce Dorothy'den kaçıp kurtulmak istedi. Ama gözlerine bakınca ondaki sıradan ruhu fark etti. Küçük kızın gümüş ayakkabılarının kendisine verdiği güçten haberi bile yoktu. Kötü Cadı kendi kendine gülüp, "Onu hâlâ kölem yapabilirim, gücünü kullanmayı bilmiyor çünkü!" dedi.

Sonra Dorothy'ye sertçe, "Benimle gel ve sana söylediğim her şeyi iyi dinle, yoksa Teneke Ormancı ve Korkuluk gibi senin de sonun gelir!" diye bağırdı.

Dorothy, kalenin güzel odaları boyunca onu takip etti. Mutfağa geldiklerinde Cadı ona tencereleri ve tabakları

yıkamasını, yerleri silmesini, ocağa odun atıp ateşi beslemesini söyledi.

Dorothy uysal bir şekilde, elinden geldiğince çalışmaya koyuldu. Kötü Cadı'nın onu öldürmekten vazgeçmesine sevinmişti. Dorothy çalışırken, Cadı da arka bahçeye gidip Korkak Aslan'ı bir ata çevirmeyi düşünüyordu. Bu onu eğlendirecekti, at arabasını Aslan'a sürdürmek hoşuna gidecekti.

Ama kapıyı açtığında Aslan öyle bir kükredi ve ona öyle bir saldırdı ki Cadı korkup kaçtı.

"Eğer seni değiştiremezsem, o zaman açlıktan öldürürüm. İstediğim gibi davranana kadar yiyecek hiçbir şey vermeyeceğim sana," dedi Cadı. Ondan sonra da Aslan'a hiç yiyecek götürmedi. Sadece her öğlen gidip "Ata dönüşmek ister misin?" diye soruyordu. Aslan da, "Hayır, eğer bu bahçeye girersen seni ısırırım," diye cevap veriyordu.

Cadının istediğini yapmıyordu, çünkü her gece Cadı uyuduktan sonra Dorothy'nin kendisine getirdiği yemeği yiyordu. Yemeğini yedikten sonra, samandan yatağına yatıyordu, Dorothy de yanına uzanıp başını onun kalın kürküne yaslıyordu. Başlarına gelenlerden ve nasıl kurtulacaklarından söz ediyorlardı. Ama kaleden kurtulmanın yolunu bir türlü bulamıyorlardı, çünkü kale sürekli sarı Winkieler tarafından korunuyordu. Bu köleler kötü cadıdan öyle korkuyorlardı ki onun sözünden çıkamıyorlardı.

Dorothy bütün gün deli gibi çalışmak zorundaydı. Kötü Cadı onu hep yanında taşıdığı eski şemsiyeyle dövmekle tehdit ediyordu. Oysa aslında Dorothy'ye vurmaya cesa-

ret edemezdi, Dorothy'nin alnında taşıdığı işaret buna izin vermezdi. Kızcağız bunu bilmiyordu. Kötü Cadı, Toto'ya vurmuştu ve karşılığında Toto da onu bacağından ısırmıştı. Ama Kötü Cadı'nın kanı akmamıştı, çünkü o kadar kötüydü ki yıllar önce kanı çekilmiş, kurumuştu.

Dorothy zaman geçtikçe daha çok mutsuzluğa sürükleniyordu. Kansas ve Em Yenge için saatlerce ağlıyordu. Toto da sahibesi için ne kadar üzüldüğünü hafif hafif mırıldanarak ve inleyerek belli ediyordu. Toto, Dorothy'yle beraber olduğu sürece nerede olduğuna aldırmıyordu. Kansas ya da Oz Ülkesi fark etmiyordu, ama küçük kızın mutsuz olduğunu biliyordu ve bu onu da mutsuz ediyordu.

Kötü Cadı, artık kızın giydiği gümüş ayakkabılara sahip olmak istiyordu. Bütün arıları, kargaları ve kurtları ölmüştü. Altın başlığın da tüm gücünü kullanmıştı. Ama eğer gümüş ayakkabıları ele geçirebilirse, kaybettiğinden daha büyük bir güce sahip olacaktı. Belki ayakkabıları çıkarır umuduyla sürekli Dorothy'yi gözlüyordu. Ama Dorothy ayakkabılarıyla öylesine gurur duyuyordu ki onları yalnızca geceleri ve banyo yaparken çıkarıyordu. Cadı da karanlıktan çok korktuğundan, geceleri Dorothy'nin odasına girip ayakkabıları alamıyordu. Sudan daha da çok korktuğu için Dorothy yıkanırken de ona yaklaşamıyordu. Ama kötü mahluk çok sinsiydi. Sonunda istediğini elde etmek için bir numara buldu. Mutfağın zemininin tam ortasına demir bir engel yerleştirdi ve sonra büyüleriyle onu görünmez yaptı. Dorothy geçerken bu engele takıldı ve boylu boyunca yere uzandı. Canı o kadar yanmamıştı, ama düşerken gümüş ayakkabılarından biri ayağından çıkmıştı. Cadı da uzanıp ayakkabıyı kapmış ve kendi sıska ayağına geçirivermişti.

Kötü kadın başarısıyla gurur duyuyordu. Ayakkabıların teki onda olduğu sürece büyünün yarısı da onda demekti. Bu durumda Dorothy kullanmayı bilse bile büyüyü ona karşı kullanamazdı. Küçük kız, çok sevdiği güzel ayakkabılarından birini kaybetmenin üzüntüsüyle Cadı'ya "Ayakkabımı geri ver!" dedi.

"Vermeyeceğim," diye karşı çıktı Cadı. "O artık benim, senin değil"

"Sen kötü bir mahluksun!" diye bağırdı Dorothy. "Ayakkabımı almaya hakkın yok!"

Cadı güldü. "Onu saklayacağım ve bir gün öbür tekini de senden alacağım."

Dorothy buna o kadar sinirlendi ki yanında duran bir kova suyu Cadı'nın tepesinden aşağı döküverdi. O anda kötü kadın korkuyla çığlık attı, Dorothy ona şaşkınlıkla bakarken, Cadı küçülmeye ve yok olmaya başladı.

"Ne yaptığını görüyor musun, bir dakika sonra erimiş olacağım!" diye bağırdı Cadı.

"Çok üzgünüm," dedi Dorothy, Cadı'nın gözlerinin önünde kesme şeker gibi erimesi onu gerçekten çok korkutmuştu.

Cadı inleyerek, "Suyun benim sonum olacağını bilmiyor muydun?" diye sordu.

"Tabii ki bilmiyordum, nereden bilecektim?" dedi Dorothy.

"Birkaç dakika içinde tamamen erimiş olacağım ve kale sana kalacak. Ben hep kötü oldum. Bir gün küçük bir kızın gelip beni eriteceği ve kötülüklerime son vereceği hiç aklıma gelmemişti. Bak, yok oluyorum!"

Bu sözlerin ardından Cadı, kahverengi şekilsiz bir kütle

halinde mutfağın temiz zeminine yayıldı. Cadı'nın yok olduğunu görünce, Dorothy bir kova su daha döküp yeri temizledi. Gümüş ayakkabıyı da temizleyip yeniden ayağına giydi. Sonra birden artık özgür olduklarını fark etti ve arka bahçedeki Aslan'a Batı'nın Kötü Cadısı'nın sonunun geldiğini, artık bu garip ülkede hapis olmadıklarını haber vermeye gitti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Korkak Aslan Kötü Cadı'nın bir kova suyla eriyip yok olmasına çok sevinmişti. Dorothy kapının kilidini açıp onu serbest bıraktı. Beraber kaleye gittiler. Dorothy, bütün Winkieler'i çağırıp artık köle olmadıklarını haber verdi. Yıllarca Kötü Cadı tarafından çok ağır şartlarda çalıştırılan ve hep insafsızca davranılan sarı Winkieler çok mutlu olmuşlardı. O günü tatil ilan ettiler ve sonra ki birkaç gün şenlikler düzenlediler.

"Eğer dostlarımız Korkuluk ve Teneke Ormancı da bizimle beraber olsalardı çok mutlu olacaktım," dedi Aslan.

"Onları kurtaramaz mıyız?"

"Deneyebiliriz."

Winkieler'i çağırdılar ve arkadaşlarını kurtarmalarına yardım edip edemeyeceklerini sordular. Winkieler de onlara özgürlüklerini veren Dorothy'ye tüm güçleriyle yardım edeceklerini söylediler. Dorothy içlerinden en deneyimlilerini seçip yola koyuldu. O gün ve ertesi günün

yarısı boyunca yürüyüp Teneke Ormancı'nın yaralı bir halde yattığı kayalık alana geldiler.

Ormancı'nın baltası yanındaydı, ama bıçağı paslanmıştı. Winkieler onu dikkatlice kaldırıp sarı kaleye taşıdılar. Dorothy arkadaşını o halde görünce ağlamaya başladı. Aslan da üzgün görünüyordu.

Kaleye ulaştıklarında Dorothy Winkieler'e, "Aranızda demir ustası var mı?" diye sordu.

"Hem de çok iyi ustalar var!" diye bağırdı Winkieler hep bir ağızdan.

"O zaman getirin onları bana," dedi Dorothy. Demir ustaları çantalarında tüm aletleriyle geldiklerinde, "Teneke Ormancı'nın yamuk yerlerini düzeltip, kırık yerlerini onarabilir misiniz?" diye sordu. Ustalar Ormancı'yı dikkatle inceleyip onu eskisi kadar iyi hale getirebileceklerini söylediler. Kalenin sarı odalarından birinde çalışmaya başladılar. Üç gün üç gece boyunca döverek, birleştirerek, ekleyerek, cilalayarak Ormancı'nın bacaklarını, bedenini ve başını eski şekline kavuşturdular, eklemleri de eskisi gibi çalışmaya başladı. İyice sağlamlaştırmak için birkaç ekleme de yaptılar. Ormancı öyle kaprisli bir adam olmadığı için, bu yamalara aldırmadı.

Teneke Ormancı Dorothy'nin odasına girip, kendisini kurtardığı için ona teşekkür ederken, mutluluktan ağladı. Dorothy de onun paslanmaması için her damla gözyaşını dikkatlice silmek zorunda kaldı. Dorothy de ağlıyordu, ama bu yaşları silmeye gerek yoktu. Aslan da gözyaşlarını sık sık kuyruğuyla siliyordu. Sonunda kuyruğu o kadar ıslandı ki bahçeye çıkıp güneşte kurutmak zorunda kaldı.

Dorothy ona olanları anlattıktan sonra, "Eğer Korkuluk da bizimle beraber olsaydı çok daha mutlu olurdum," dedi Teneke Ormancı.

"Onu mutlaka bulmalıyız!" diye karşılık verdi Dorothy.

Bunun için de Winkieler'i yardıma çağırdı. Winkieler iki gün boyunca gezip, sonunda Korkuluk'un giysilerini bir ağacın dallarında buldular. Ağaç çok yüksekti, gövdesi de o kadar düzgündü ki kimse tırmanamıyordu. Ama Ormancı hemen, "Ben ağacı keserim, böylece Korkuluk'un giysilerini alırız," dedi.

Demir ustaları Ormancı'yı tamir ederken, altın ustası olan bir başka Winkie, baltaya altından bir sap yapıp takmıştı. Diğerleri de bıçağını cilalayıp, gümüş gibi parlatmışlardı.

Teneke Ormancı hemen ağacı baltalamaya başladı. Kısa sürede ağaç gürültüyle devrildi ve Korkuluk'un giysileri de dallardan yere düştü.

Dorothy onları toplayıp, kaleye kadar Winkieler'e taşıttı. İçini taze samanla doldurdular ve evet! Korkuluk'a kavuşmuşlardı. Korkuluk da onlara kendisini kurtardıkları için teşekkür edip duruyordu.

İşte yine hep beraberlerdi, Dorothy ve dostları kalede birkaç mutlu gün geçirdiler. Ama bir gün Dorothy, Em Yenge'yi düşündü ve "Oz'a gidip sözünü yerine getirmesini istemeliyiz," dedi.

"Evet, sonunda kalbime kavuşacağım," dedi Ormancı.

"Ben de beynime kavuşacağım," diye ekledi Korkuluk, neşeyle.

"Ben de cesur olacağım," dedi Aslan düşünceli bir şekilde.

"Ve ben de Kansas'a geri döneceğim," diye bağırdı Dorothy, ellerini çırparak. "Hadi, yarın Zümrüt Şehre doğru yola çıkalım."

Ertesi gün Winkieler'i çağırıp onlarla vedalaştılar. Winkieler onları uğurladıkları için üzgündüler. Teneke Ormancı'yı o kadar sevmişlerdi ki kalıp ülkelerini yönetmesi için ona yalvardılar. Gitmekte kararlı olduklarını anlayınca da Toto'ya ve Aslan'a birer altın atkı, Dorothy'ye elmaslarla süslü çok güzel bir kolye, Korkuluk'a tökezlemesini önlemek için altın saplı bir baston ve Teneke Ormancı'ya da içi altın kaplı, dışı değerli mücevherlerle süslü gümüş bir yağ tenekesi hediye ettiler.

Dorothy ve arkadaşları da Winkieler'e içtenlikle teşekkür ettiler.

Dorothy sepetini yiyecekle doldurmak için, Cadı'nın dolabını açınca orada altın başlığı gördü. Denediğinde tam başına göre olduğunu fark etti. Büyüsü hakkında bir şey bilmediği halde, kendisine çok yakıştığı için bu başlığı takmaya karar verdi.

Artık yolculuk için hazırdılar. Winkieler'e bir kez daha veda ettikten sonra yola koyuldular.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hatırlayacağınız gibi, Kötü Cadı'nın kalesi ve Zümrüt Şehir arasında ne bir patika ne de bir yol vardı. Dört yolcu, Cadı'yı ararken, Cadı onları görmüş ve kanatlı maymunları yollayıp onları getirtmişti. Düğün çiçeği ve papatya tarlaları arasından yollarını bulmaları, taşınarak geçmekten çok daha zordu. Sadece dosdoğru doğuya, güneşin doğduğu yöne gitmeleri gerektiğini biliyorlardı ve öyle yaptılar.

Ancak öğlen vakti, güneş tam tepelerindeyken, neresi doğu neresi batı bilemediler ve geniş tarlaların ortasında kayboldular. Ama yürümeye devam ettiler. Geceleyin ay çıkıp parlamaya başlayınca onlar da tatlı kokulu gelincikler arasında yatıp sabaha kadar uyudular. Korkuluk ile Teneke Ormancı uyumadı tabii.

Sabahleyin güneş bulutların arkasına saklanmıştı, ama sanki yolu biliyorlarmış gibi ilerlemeye devam ettiler.

"Sabredip yolumuza devam edersek, eminim bir yerlere ulaşırız," dedi Dorothy.

Ama günler geçiyordu ve onlar gelincik tarlalarından başka bir şeye rastlayamıyorlardı. Korkuluk söylenmeye başlamıştı.

"Bence yolumuzu kaybettik. Eğer doğru yolu bulamazsak, Zümrüt Şehre gidemeyiz ve ben de beynime kavuşamam," dedi.

"Ben de kalbime kavuşamam," dedi Teneke Ormancı. "Oz'a ulaşana kadar zor sabredeceğim. Hem biliyorsunuz, yolumuz uzun."

"Benim de yolumu bulamadan sonsuza kadar dolanmaya cesaretim yok," dedi Aslan iç çekerek.

Bunun üzerine Dorothy de inancını yitirdi. Otlara çöküp arkadaşlarına baktı, onlar da Dorothy'ye bakıyorlardı. Toto ilk defa başının üzerinden geçen bir kelebeği kovalayamayacak kadar yorgun olduğunu fark etmişti, dilini çıkarmış soluklanıyordu.

"Eğer tarlafarelerini çağırırsak bize Zümrüt Şehre giden yolu gösterebilirler," dedi Dorothy.

"Elbette gösterebilirler, bunu niye daha önce düşünmedik?" diye bağırdı Korkuluk.

Dorothy, fareler kraliçesinin ona verdiği düdüğü öttürdü. Birkaç dakika içinde minik ayak sesleri duydular. Bir sürü küçük gri fare onlara doğru geliyordu. İçlerinde Kraliçe de vardı. Kısık sesle, "Dostlarım için ne yapabilirim?" diye sordu Kraliçe.

"Yolumuzu kaybettik, bize Zümrüt Şehrin yolunu gösterebilir misiniz?" diye sordu Dorothy.

"Elbette. Ama Zümrüt Şehir geride kaldı. Yürümeniz gereken epey yol var," diye cevap verdi Kraliçe. Bu arada Dorothy'nin altın başlığını gördü ve "Neden başlığın

büyüsünü kullanıp kanatlı maymunları çağırmıyorsunuz? Sizi bir saatten daha kısa sürede Oz Ülkesi'ne götürürler," dedi.

"Başlığın büyülü olduğunu bilmiyordum." Dorothy şaşırmıştı. "Nasıl bir büyü bu?"

"Altın başlığın içinde yazılı," dedi Kraliçe Fare. "Ama eğer kanatlı maymunları çağıracaksanız biz kaçalım, çünkü onlar çok yaramazlardır ve bizi yakalamak onları çok eğlendirecektir."

"Benim canımı yakmazlar değil mi?" diye sordu Dorothy heyecanla.

"Ah! Hayır. Şapkayı giyene itaat etmek zorundadırlar. Hoşça kal!"

Kraliçe bir anda, peşinde diğer farelerle gözden kayboldu. Dorothy şapkanın içine baktığında bazı sözler gördü. Bunlar büyü olmalı diye düşündü ve talimatları dikkatlice okuyup başlığı kafasına yerleştirdi.

Sol ayağının üzerinde durarak 'Ep-pe, pep-pe, kakke!' dedi.

"Ne dedin?" diye sordu Korkuluk, hiçbir şey anlamayarak.

"Hil-lo, hol-lo, hel-lo!" diye devam etti Dorothy, bu kez sağ ayağının üzerinde durarak.

"Hello!" dedi Teneke Ormancı sakin sakin.

"Ziz-zuy, zuz-zy, zik!" Dorothy sözleri tamamlamıştı. Büyü etkisini gösterdi. Bir anda kanat çırpışları ve gürültüler duydular. Kanatlı maymun sürüsü gelmişti.

Kral, Dorothy'nin önünde eğilip, "Ne emrediyorsunuz?" diye sordu.

"Zümrüt Şehre gitmek istiyoruz, yolumuzu kaybettik," diye karşılık verdi Dorothy.

"Sizi taşıyacağız," dedi kral. İki maymun Dorothy'yi kollarından yakalayıp uçurdu. Diğerleri Korkuluk, Ormancı ve Aslan'ı aldılar, bir tane küçük maymun da Toto'yu aldı ve onların peşinden gitti. Bu sırada Toto da onu ısırmaya çalışıyordu. Korkuluk ve Teneke Ormancı daha önce başlarına gelenleri hatırlayıp önce korktular, ama daha sonra kötü bir niyet olmadığını görüp neşeyle uçtular. Aşağıdaki bakımlı bahçelere ve ormanlara bakarak iyi vakit geçirmeye başladılar.

Dorothy kendini biri kral olan iki büyük maymunun arasında rahatça uçarken bulmuştu. Maymunlar elleriyle bir sandalye yapmışlardı. Canını yakmamak için dikkat ediyorlardı.

"Neden altın başlığın büyüsüne itaat etmek zorundasınız?" diye sordu Dorothy.

"Bu uzun bir hikâye," diye cevap verdi kral gülerek. "Ama yolumuz uzun olduğuna göre, dilersen sana anlatabilirim."

"Dinlemek isterim," dedi. Dorothy.

"Bir zamanlar bizler özgürdük. Büyük ormanda ağaçtan ağaca atlayarak, fındıklar ve meyvelerle beslenerek, kimseye sahip demeden, mutluluk içinde yaşıyorduk. Bazı maymunlar biraz fazla yaramazdı; yerdeki hayvanların kuyruklarını çeker, kuşları kovalar, ormanda dolaşan insanlara fındık atarlardı. Ama tasasız, mutlu ve eğlence doluyduk, her anımızdan zevk alırdık. Bu çok uzun yıllar önceydi, Oz bulutların arasından gelip bu ülkeyi yönetmeye başlamadan önceydi. O zamanlar Kuzey'de çok güzel bir prenses yaşardı. Kendisi aynı zamanda çok güçlü bir büyücüydü. Bütün güçlerini insanlara yardım etmeye harcardı, iyilere hiç zarar vermezdi. Adı Gayalette idi.

Büyük yakutlardan yapılmış çok güzel bir sarayda yaşıyordu. Herkes onu çok seviyordu. Ama bu iyi kalpli büyücünün en büyük üzüntüsü sevebileceği birini bulamamasıydı. Çünkü erkekler ya aptal ya da çok çirkindi, onun gibi güzel ve akıllı birine layık kimse yoktu.

"Sonunda bir gence rastladı. Yakışıklı, yaşına göre olgun bir gençti. Gayalette, bu genci büyüyüp tam bir erkek olunca kocası yapmaya karar verdi. Böylece onu sarayına aldı ve iyi, yakışıklı bir adam olması için uğraştı. Büyüyüp erkek olunca, Quelala, -adı buydu- ülkenin en iyi ve en akıllı adamı oldu. Aynı zamanda o kadar yakışıklıydı ki Gayalette ona deli gibi âşık oldu ve düğün hazırlıklarına başladı.

"O zamanlar büyükbabam kanatlı maymunların kralıydı. Kanatlı maymunlar Gayalette'nin sarayının yakınında yaşıyorlardı. Büyükbabam düğünden önce kafilesiyle gezerken, ırmağın kenarında yürüyen Quelala'yı gördü. Quelala'nın üzerinde pembe ipek ve mor kadifeden çok şık bir giysi vardı. Büyükbabamın emri üzerine maymun grubu uçup, Quelala'yı yakaladı ve nehrin ortasına kadar götürüp suya bıraktı.

"'Yüz hadi iyi adam. Bakalım elbiselerin kirlenecek mi?'" diye bağırdı büyükbabam. Quelala yüzme bilmeyecek kadar aptal değildi. Şımarık da değildi. Gülerek kıyıya kadar yüzdü. Ama Gayalette koşarak gelince, onun elbiselerinin nehirde kirlenmiş olduğunu gördü. Prenses çok kızmıştı ve bunu kimin yaptığını da biliyordu. Bütün kanatlı maymunları toplattı ve onlara da Quelala'ya davrandıkları gibi davranılmasını istedi. Hepsi kanatları bağlanmış bir halde nehrin ortasına bırakılacaklardı. Ama büyükbabam yalvardı, çünkü biliyordu ki kanatları bağ-

lanırsa maymunlar nehirde sürüklenirlerdi, Quelala da onlar için iyi şeyler söyledi. Böylece Gayalette onları affetti, ama bir şartla; kanatlı maymunlar altın başlığın sahibine üç kere itaat edeceklerdi. Bu başlık Quelala'nın düğün hediyesiydi ve prensese krallığının yarısına mal olmuştu. Tabii büyükbabam ve diğer tüm maymunlar bunu kabul ettiler. Böylece altın başlığın sahibinin üç kere kölesi olduk."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Dorothy, hikâye çok ilgisini çekmişti.

"Quelala, altın başlığın ilk sahibi olarak, bize dileklerini ilk ileten kişi oldu. Karısı bizim görünüşümüze dayanamadığı için düğünden sonra bizi çağırıp, ormanın gözlerden uzak bir köşesinde yaşamamızı ve karısına hiç görünmememizi istedi. Bu bizim de işimize gelmişti, çünkü zaten hepimiz ondan çok korkuyorduk.

"Bütün bunlar altın başlık, Batı'nın Kötü Cadısı'nın eline geçene kadar sürdü. O cadı Winkieler'i kölesi yapmış, sonra da Oz'u ülkesinden sürmüştü. Artık altın başlık senin ve üç kez dilek dileme hakkın var," dedi maymun.

Kral maymun hikâyesini bitirdiği sırada, Dorothy aşağı baktı ve Zümrüt Şehrin parlayan yeşil duvarlarını gördü. Maymunların bu hızlı uçuşuna hayret etmişti, ama yolculuk sona erdiği için de mutluydu. Garip yaratıklar yolcuları dikkatle şehrin kapısına bıraktılar. Kral, Dorothy'nin önünde eğilerek selam verdi ve tüm kafileyi arkasına katarak uçup uzaklaştı.

"Güzel bir yolculuktu," dedi küçük kız.

"Evet, dertlerimizden çabucak kurtulduk," diye cevapladı Aslan. "O güzel başlığı getirmen ne büyük bir şans!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Dört yolcu Zümrüt Şehrin büyük kapısına gelince zili çaldılar. Birkaç çalıştan sonra kapı, daha önceden tanıdıkları Gardiyan tarafından açıldı.

"Ne! Yine mi siz?" diye şaşkınlıkla sordu Gardiyan.

"Görmüyor musun, biziz," diye cevapladı Korkuluk.

"Ama ben sizin Batı'nın Kötü Cadısı'nı görmeye gittiğinizi sanıyordum!"

"Evet, onu ziyaret ettik," dedi Korkuluk.

"Sizi geri mi yolladı?" diye sordu adam merakla.

"Eridiği için bir şey yapamadı," diye açıkladı Korkuluk.

"Eridi mi? İşte bu iyi haber," dedi adam. "Kim eritti onu?"

"Dorothy eritti," dedi Aslan gururla.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı adam ve kızın önünde yerlere kadar eğildi.

Daha sonra onları küçük odasına götürdü. Daha önce yaptığı gibi, büyük kutudan gözlükleri çıkarıp gözlerine

taktı. Sonra kapıdan geçip, Zümrüt Şehre girdiler. Batı'nın Kötü Cadısı'nı erittiklerini duyan kalabalıkla birlikte Oz'un sarayına doğru ilerlediler.

Yeşil bıyıklı asker hâlâ kapıda nöbet tutuyordu. Onları hemen içeri aldı. Yine güzel, yeşil kız tarafından karşılanıp, Oz'la görüşene kadar dinlenmek üzere odalarına yerleştirildiler.

Asker doğruca Oz'a gidip, Dorothy ve arkadaşlarının Kötü Cadı'yı yok edip geri döndüklerini haber verdi; ama Oz'dan bir cevap alamadı. Büyük büyücünün onları hemen huzuruna çağıracağını sanmışlardı, ama öyle olmadı. Birkaç gün, hiç ses çıkmadı. Beklemek yorucu ve yıpratıcıydı; Oz'a kırılmışlardı. Nihayet Korkuluk yeşil kızla Oz'a bir mesaj daha yolladı; eğer onlarla görüşmezse, kanatlı maymunları yardıma çağıracaklarını ve sözünü tutup tutmayacağını anlayacaklarını söyledi. Büyücü bu mesajı alınca öyle korktu ki onları ertesi gün dokuzu beş geçe taht odasında bekleyeceğini söyledi. Kanatlı maymunlarla bir defa karşılaşmıştı, bir daha asla karşılaşmak istemiyordu.

Dört yolcu geceyi hiç uyumadan, Oz'un onlara vermeyi vaat ettiği şeyleri düşünerek geçirdiler. Dorothy kısa bir uykuya daldı, rüyasında kendini Kansas'ta gördü. Em Yenge geri döndüğüne ne kadar sevindiğini söylüyordu.

Ertesi sabah saat tam dokuzda, yeşil bıyıklı asker gelip onları aldı. Dokuzu beş geçe taht odasındaydılar. Hepsi Oz'u daha önce gördükleri şekillerde bekliyorlardı. Odada kimseyi göremeyince çok şaşırdılar. Kapıya ve birbirlerine yakın duruyorlardı. Odanın sessizliği Oz'un girdiği şekillerden çok daha korkunçtu.

Birden, kocaman kubbeden gelen bir ses duydular. Ses, "Ben Oz'um. Büyük ve Ürkütücü Oz. Neden beni görmek istiyorsunuz?" dedi.

Odanın her tarafına tekrar bakındılar. Kimseyi göremeyince, Dorothy, "Neredesin?" diye sordu.

"Ben her yerdeyim," diye cevapladı ses, "ama siz ölümlülerin gözleri beni göremez. Şimdi tahtıma oturacağım, böylece benimle konuşabilirsiniz."

Gerçekten de ses tahtın bulunduğu yerden geliyordu. Bunun üzerine tahta doğru yürüyüp sıralandılar. Dorothy, "Bize verdiğin sözleri yerine getirmen için geldik, Oz," dedi.

"Ne sözü?" diye sordu Oz.

"Kötü Cadı'yı yok ettikten sonra beni Kansas'a göndereceğine söz vermiştin," dedi kız.

"Bana da beyin vereceğine söz vermiştin," dedi Teneke Ormancı.

"Ve bana da cesaret vereceğine söz vermiştin," dedi Aslan.

"Kötü Cadı gerçekten yok edildi mi?" diye sordu ses.

Dorothy sesin biraz titrediğini düşündü. "Evet, onu bir kova suyla erittim," diye cevap verdi.

"Ah! Ne kadar ani bir şey bu! Bana yarın gelin, bunu düşünmem gerek," dedi ses.

"Düşünecek yeterince zamanın oldu!" Teneke Ormancı sinirlenmişti.

"Bir gün daha bekleyemeyiz," dedi Korkuluk.

"Bize verdiğin sözleri tutmalısın!" diye bağırdı Dorothy.

Aslan, büyücüyü korkutmak gerektiğini düşünmüştü.

Yüksek sesle öyle bir kükredi ki Toto bile korkuyla sıçrayıp köşedeki ekrana fırladı. Ekran düşüp parçalandı. Hepsi birden şaşkınlıkla kalakaldılar. Çünkü ekranın arkasında en az onlar kadar şaşkın görünen, ufak tefek yaşlı, kırışık yüzlü, kel bir adam duruyordu.

Teneke Ormancı baltasını kaldırdı, küçük adama doğru koşup, "Kimsin sen?" diye bağırdı.

"Ben Büyük ve Ürkütücü Oz'um," dedi küçük adam titrek bir sesle. "Lütfen bana saldırma, ne isterseniz yapacağım."

Dostlarımız, adama şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla bakıyorlardı.

"Ben Oz'un kocaman bir baş olduğunu sanıyordum," dedi Dorothy.

"Ben de Oz'un tatlı bir hanım olduğunu sanıyordum," dedi Korkuluk.

"Ben de Oz'un korkunç bir canavar olduğunu sanıyordum," dedi Teneke Ormancı.

"Ben de Oz'un bir ateş topu olduğunu sanıyordum," dedi Aslan.

"Hayır, hepiniz yanıldınız," dedi küçük adam alçakgönüllülükle, "sizi kandırıyordum."

"Kandırıyor muydun?" diye bağırdı Dorothy. "Sen büyük büyücü değil misin?"

"Hişş, güzelim, o kadar bağırma, duyacaklar ve sonum gelecek. Ben büyük bir büyücüymüşüm gibi davranıyordum."

"Değil misin?" diye sordu kız.

"Ne yazık ki değilim, ben sıradan bir adamım."

"Sen bir şarlatansın!" dedi Korkuluk onu aşağılayarak.

"Kesinlikle!" diye açıkladı küçük adam, bir de buna memnun olmuş gibi ellerini ovuşturuyordu, "Ben bir şarlatanım."

"Ama bu korkunç bir şey, ben kalbime nasıl kavuşacağım?" dedi Teneke Ormancı.

"Ya ben cesaretime? diye sordu Aslan.

"Ya ben beynime?" diye inledi Korkuluk, elleriyle gözyaşlarını silerek.

"Dostlarım, şimdi bu önemsiz şeyleri düşünmenin sırası değil. Eğer benim büyücü olmadığım anlaşılırsa başım büyük derde girer."

"Senin bir şarlatan olduğunu başka kimse bilmiyor mu?" diye sordu Dorothy.

"Sizden ve benden başka kimse bilmiyor," diye cevap verdi Oz. "Bunun hiçbir zaman ortaya çıkmayacağını düşündüğümden, herkesi kandırıyordum. Sizi taht odasına kabul etmem büyük bir hataydı. Kendi görevlilerimi bile hiçbir zaman görmem, böylece onlar da korkunç biri olduğuma inanırlar."

"Ama anlamıyorum," dedi Dorothy sersemlemiş bir şekilde. "O zaman nasıl oldu da bana kocaman bir baş şeklinde göründün?"

"O benim hilelerimden biri," diye cevapladı Oz. "Buraya gel de sana hepsini anlatayım."

Taht odasının arkasında ufak bir daireye götürdü onları. Kâğıtlardan yapılmış ve özenle boyanmış yüzüyle köşede duran kocaman başı gösterdi.

"Bunu tavandan bir kabloyla astım," dedi Oz. "Ekranın arkasında durup, bir telle gözlerini ve ağzını oynattım."

"Peki ya ses?" diye sordu kız.

"Ah! Ben karnımdan konuşabilirim," dedi küçük adam, "ve sesimi istediğim yerden geliyormuş gibi kullanabilirim. Sen de bu yüzden başın konuştuğunu zannettin. Bunlar da sizi kandırmak için kullandığım diğer şeyler." Korkuluk'a tatlı bir kadın gibi görünmek için giydiği elbiseleri ve maskeyi, Teneke Ormancı'ya korkunç bir canavar gibi görünmek için kullandığı derileri gösterdi. Yalancı Büyücü ateş topu için de yine duvardan sallanan kocaman bir pamuk yığınını ateşe vermişti.

"Böyle bir şarlatan olduğun için kendinden utanmalısın," dedi Korkuluk.

"Utanıyorum, gerçekten utanıyorum," dedi küçük adam üzüntüyle. "Ama bu tek seçeneğimdi. Oturun lütfen, bir sürü sandalye var, oturun da size hikâyemi anlatayım."

Oturdular ve adamın anlattığı hikâyeyi dinlemeye koyuldular:

"Omaha'da doğdum."

"Ya! Orası Kansas'a pek uzak değil!" diye bağırdı Dorothy.

"Hayır, ama buradan uzak," dedi Oz başını üzüntüyle sallayarak. "Büyüyünce bir vantrilok oldum ve büyük bir usta tarafından yetiştirildim. Her türlü kuş ya da yaratığı taklit edebilirim." Birden küçük bir kedi yavrusu gibi öyle bir ses çıkardı ki, Toto dikkat kesilip etrafta kediyi aradı. "Bir süre sonra bundan sıkılıp baloncu oldum."

"Nasıl yani?" diye sordu Dorothy.

"Sirkte balona binip, insanları sirke çağıranlara baloncu denir," diye açıkladı Oz.

"Anladım," dedi Dorothy.

"Bir gün balona bindim, ama ipekler karıştı ve bir daha inemedim. Bulutlara yükseldim. Rüzgâr beni öyle bir sürükledi ki millerce uzağa gittim. Bir gün ve bir gece boyunca sürüklendim. Uyandığımda, garip ama güzel bir ülkede buldum kendimi. Balon yavaşça aşağı indi, hiç canım yanmadan indim. Ama kendimi garip bir insan topluluğunun ortasında buldum. Bulutların arasından geldiğim için beni büyük bir büyücü zannettiler. Ben de öyle düşünmelerine izin verdim. Çünkü benden korkuyorlardı ve ne istersem yapacaklarını söylüyorlardı. Sırf kendimi eğlendirmek ve onları oyalamak için bu şehri ve sarayımı yaptırdım. Ülke çok yeşil ve güzel olduğundan adını da Zümrüt Şehir koydum. İsim daha da yakışsın diye herkese yeşil camlı gözlükler taktırdım. Böylece her yer, adına yaraşır bir şekilde yemyeşil görünüyordu.

"Ama buradaki her şey zaten yeşil, öyle değil mi?" diye sordu Dorothy.

"Herhangi bir şehir kadar yeşil," dedi Oz, "ama o yeşil camlı gözlükleri taktığınız için tabii her şey yeşil görünüyor. Zümrüt Şehri yaptırdığımda genç bir adamdım. Burası yıllar önce yapıldı, şimdiyse yaşlı bir adamım artık. Ama insanlar o kadar uzun zamandır yeşil gözlükleri takıyorlar ki buranın gerçekten Zümrüt Şehir olduğunu sanıyorlar. Oysa burası değerli madenlerle ve mücevherlerle dolu çok güzel bir yer. İnsanı mutlu etmeye yetecek her şey var burada. İnsanlara iyi davrandım, beni sevdiler, ama bu saray yapıldığından beri kendimi buraya kapattım ve kimsenin beni görmesine izin vermedim.

"En büyük korkum cadılardı. Benim hiç büyü gücüm yoktu, ama onlar birçok güzel şey yapabiliyorlardı. Bu

topraklarda dört tane cadı vardı. Bunlar Kuzey'de, Güney'de, Doğu'da ve Batı'da yaşayan insanları yönetiyorlardı. Kuzey ve Güney'de yaşayan cadılar iyiydiler, bana zarar vermeyeceklerini biliyordum. Ama Doğu'nun ve Batı'nın cadıları korkunçtular ve eğer onlardan daha güçlü olmadığımı bilselerdi mutlaka beni yok ederlerdi. Yıllarca onlardan deli gibi korkarak yaşadım. Bu yüzden Dorothy'nin evinin, Doğu'nun Kötü Cadısı'nın üzerine düşüp onu öldürdüğünü duyunca nasıl sevindiğimi tahmin edemezsiniz. Bana geldiğinizde diğer cadıyı öldürürseniz her şeyi yapacağıma söz verdim. Siz de onu erittiniz. Ancak utanarak söylüyorum ki hiçbir sözümü yerine getiremeyeceğim."

"Bence sen çok kötü bir adamsın," dedi Dorothy.

"Ah, hayır canım. Aslında ben çok iyi bir adamım, ama kabul etmem gerek, çok kötü bir büyücüyüm."

"Bana beyin veremez misin?" diye sordu Korkuluk.

"İhtiyacın yok ki. Her gün bir şeyler öğreniyorsun. Bir bebeğin beyni vardır, ama pek bir şey bilmez. Deneyim, bilgi kazandıran tek şeydir. Sen de yaşadığın sürece deneyim kazanacaksın."

"Bu doğru olabilir, ama eğer bana beyin vermezsen çok mutsuz olacağım," dedi Korkuluk.

Yalancı büyücü ona dikkatle baktı.

"Eh," dedi iç çekerek. "Pek büyücü sayılmam, ama eğer yarın sabah gelirsen kafanı beyinle doldurabilirim. Ancak onu nasıl kullanacağını söyleyemem, bunu sen kendin keşfedeceksin."

"Ah! Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" diye bağırdı Korkuluk. "Kullanmanın yolunu bulacağım, korkma!"

"Peki ya benim cesaretim?" diye sordu Aslan sabırsızlıkla.

"Sen zaten çok cesursun. Buna eminim," diye cevap verdi Oz. "Tek ihtiyacın kendine güven. Tehlikeyle karşılaştığında korkmayan biçbir canlı yoktur. Gerçek cesaret, korktuğunda bile tehlikeyle savaşmaktır. Sen de bu konuda oldukça yeteneklisin."

"Belki de, ama bir o kadar da korkağım," dedi Aslan. "Bana korktuğumu unutmamı sağlayacak olan cesareti vermezsen çok mutsuz olacağım."

"Pekâlâ, yarın sana o cesareti vereceğim," dedi Oz.

"Ya benim kalbim?" diye sordu Teneke Ormancı.

"Bence sen bir kalp istemekle hata yapıyorsun. Kalp birçok insanı mutsuz ediyor. Eğer bunu bilseydin, bir kalbin olmadığına sevinirdin."

"Bu senin düşüncen," dedi Teneke Ormancı. "Ama eğer bana bir kalp verirsen, tüm mutsuzluklara hiç yakınmadan göğüs gerebilirim."

"Peki," dedi Oz uysallıkla. "Yarın gel, bir kalbin olacak. Onca yıl büyücülük oynadım buna biraz daha devam edebilirim."

"Peki ben Kansas'a nasıl geri döneceğim?"

"Bunu biraz düşünmeliyiz," dedi küçük adam. "Bana iki ya da üç gün verirsen, seni çölden geçirmenin bir yolunu bulurum. Bu süre içinde, sarayda benim konuğum olacaksınız. Her dileğiniz halkım tarafından yerine getirilecek. Sizden tek bir şey istiyorum. Benim sırrımı saklayın ve kimseye bir şarlatan olduğumu söylemeyin."

Kimseye bir şey söylememe konusunda anlaştılar ve odalarına döndüler. Dorothy bile, büyük ve ürkütücü şarlatanın kendisini Kansas'a yollayacağına inanıyordu. Bunu yaparsa onu her şey için affetmeye hazırdı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ertesi sabah Korkuluk arkadaşlarına, "Sonunda Oz'a gidip beynimi alacağım. Döndüğümde ben de diğer insanlar gibi olacağım," dedi.

"Ben seni olduğun gibi seviyorum," dedi Dorothy.

"Bir korkuluğu sevdiğin için teşekkürler," diye karşılık verdi Korkuluk. "Ama eminim yeni beynim sayesinde ortaya koyacağım fikirlerimi duyunca beni daha çok seveceksin."

Sonra hepsine veda edip, neşeyle taht odasına gitti ve kapıyı çaldı.

"Gelin," dedi Oz.

Korkuluk içeri girdi ve küçük adamı pencerenin yanında derin düşüncelere dalmış bir halde otururken buldu.

"Beynim için geldim," diye mırıldandı Korkuluk zorlukla.

"Ah! Evet, lütfen şu sandalyeye otur," dedi Oz. "Kafanı yerinden çıkaracağım için özür dilerim, ama beynini doğru yere yerleştirmem için bunu yapmam gerekiyor."

"Tamam," dedi Korkuluk. "Kafamı çıkarabilirsin, tabii yerine koyduğunda daha iyi olacaksa bunu yapabilirsin."

Büyücü onun kafasını yerinden söktü, içindeki samanı boşalttı. Sonra arkadaki odaya girdi ve bir ölçü kepek aldı, bu kepeği birçok topluiğneyle karıştırdı. Hepsini iyice çalkaladıktan sonra, Korkuluk'un başını bunlarla doldurdu. "Bundan sonra müthiş bir insan olacaksın, çünkü kafanı yepyeni bir beyinle doldurdum," dedi.

Korkuluk, en büyük dileği gerçekleşmiş olduğu için hem mutlu hem de gururluydu. Oz'a içtenlikle teşekkür edip, arkadaşlarının yanına döndü.

Dorothy ona merakla baktı. Beyni yüzünden Korkuluk'un kafası oldukça şişmişti. "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Akıllı hissediyorum," diye dürüstçe cevap verdi Korkuluk. "Beynime alışınca her şeyi bileceğim."

"Nedir o kafandan çıkan topluiğneler?" diye sordu Ormancı.

"Onlar keskin zekâlı olduğunun kanıtı," dedi Aslan.

"Eh, artık benim de Oz'a gidip kalbimi almam gerekiyor," dedi Ormancı. Taht odasına gidip, kapıyı çaldı.

"Girin," dedi Oz.

Ormancı içeri girdi. "Kalbimi almaya geldim."

"Pekâlâ," diye cevap verdi küçük adam. "Ama göğsünde bir delik açmalıyım ki kalbini doğru yere yerleştireyim. Umarım canın yanmaz."

"Ah! Hayır," dedi Ormancı. "Hiçbir şey hissetmem ben."

Oz gidip bir demirci makası aldı ve Teneke Ormancı'nın göğsünün sol tarafında ufak kare şeklinde bir de-

lik açtı. Sonra bir çekmeceyi açıp, tamamen ipekten yapılmış ve içi talaşla doldurulmuş çok güzel bir kalp çıkardı.

"Çok güzel değil mi?" diye sordu.

"Ah! Evet, gerçekten," dedi Ormancı mutlulukla. "Ama iyi bir kalp mi?"

"Hem de çok iyi!" diye cevap verdi Oz. Kalbi Ormancı'nın göğsüne yerleştirdi ve kare şeklindeki boşluğu tekrar dikkatle kapattı.

"İşte," dedi, "artık herkesin gurur duyacağı bir kalbin var. Göğsüne yama yapmak zorunda kaldığım için özür dilerim, ama başka türlü yapamazdım."

"Yamayı boş ver," diye sevinçle bağırdı Ormancı. "Sana minnettarım. Bu iyiliğini hiç unutmayacağım!"

"Hiç önemli değil, lafı bile olmaz," dedi Oz.

Böylece Teneke Ormancı, ona iyi şanslar ve mutluluklar dileyen arkadaşlarının yanına geri döndü.

Bu kez de Aslan taht odasına gitti ve kapıyı çaldı.

"Girin," dedi Oz.

"Cesaretim için geldim," dedi Aslan içeri girerken.

"Pekâlâ, sana istediğin cesareti vereceğim." Küçük adam odadaki dolaplardan birinin yanına gidip, yüksek bir çekmeceye uzandı; yeşil, kare şeklinde bir şişe çıkardı. Şişenin içindekileri yeşil altından, çok güzel, porselen bir tabağa boşalttı. İçmesi için Aslan'ın önüne koydu. Aslan, bu şeyin kokusunu hiç beğenmemişti.

"Nedir bu?" diye sordu.

"Biliyorsun, cesaret insanın içindedir. Bu da senin içinde cesarete dönüşecek. En kısa zamanda içmeni öneririm."

Aslan bir dakika bile tereddüt etmeden hepsini içip bitirdi.

"Kendini şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordu Oz.

"Cesaret dolu," diye cevap verdi Aslan ve ele geçirdiği bu büyük şansı arkadaşlarına anlatmak için onların yanına gitti.

Oz yalnız kalınca, Korkuluk'a, Teneke Ormancı'ya ve Aslan'a verdiği şeyleri düşünüp güldü.

"Herkes benden yerine getirilmesi imkânsız şeyler isterse, ben nasıl şarlatanlıktan kurtulabilirim ki? Korkuluk'u, Teneke Ormancı'yı ve Aslan'ı mutlu etmek kolaydı, çünkü onlar dileklerini yerine getirebileceğimi hayal ediyorlardı. Ama Dorothy'yi Kansas'a göndermek daha fazla hayal gücünü gerektiriyor ve ben bunu nasıl yapacağımı kesinlikle bilmiyorum."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Üç gün boyunca Oz'dan hiç ses seda çıkmadı. Dorothy için bu üç gün çok sıkıntılı geçti. Arkadaşları ise mutlu ve huzurluydular. Korkuluk onlara harika fikirleri olduğunu söylüyordu, ama bunların neler olduğunu açıklamıyordu, çünkü yalnızca kendisinin bunları anlayabileceğini düşünüyordu. Teneke Ormancı ise yürüdükçe, göğsünün içinde kalbinin attığını hissediyordu ve Dorothy'ye bu kalbin daha önceki kalbinden daha iyi olduğunu söylüyordu. Aslan ise herkese dünyadaki hiçbir şeyden korkmadığını ilan etmişti.

Küçük grubun her üyesi hayatından memnundu; Kansas'a dönmeyi her şeyden çok isteyen Dorothy dışında tabii.

Dördüncü gün, Oz'un kendisini çağırmasıyla sevinçten deliye döndü. Taht odasına girdiğinde, Oz memnun bir şekilde, "Otur yavrum; sanırım seni bu ülkeden çıkarmanın yolunu buldum," dedi.

"Kansas'a gidebilecek miyim?" diye sordu küçük kız ısrarla.

"Ah! Kansas konusunda emin değilim," dedi Oz. "Çünkü ne tarafta olduğuna dair en ufak bir fikrim yok. Ama yapman gereken ilk şey çölü geçmek, daha sonra yolunu bulman kolaylaşır."

"Çölü nasıl geçeceğim?" diye sordu Dorothy.

"Bak, sana ne düşündüğümü anlatayım," dedi küçük adam. "Biliyorsun, ben bu ülkeye balonla geldim. Sen de bir hortum sayesinde havadan geldin. Bu yüzden bence çölü geçmenin en iyi yolu havadan geçmek olacaktır. Beni gücüm hortum yaratmaya yetmez, ama belki bir balon yapabilirim."

"Nasıl?" diye sordu Dorothy.

"Balon, ipekten yapılır ve yapıştırıcıyla kaplanır ki gaz içeride kalsın. Sarayda yeterince ipek var, balon yapmak zor olmayacaktır. Ama bu ülkede balonun içini dolduracak ve uçmasını sağlayacak gaz yok."

"Uçmayan bir balon hiçbir işe yaramaz ki!" dedi Dorothy.

"Doğru," diye karşılık verdi Oz. "Ama balonu uçurmanın başka bir yolu daha var, o da içini sıcak havayla doldurmak. Yalnız hava gaz kadar iyi değildir, çünkü eğer hava soğursa çölün ortasına düşüp kaybolabiliriz."

"Biz mi?" diye bağırdı Dorothy; "Sen de mi benimle geliyorsun?"

"Evet, tabii ki," dedi Oz. "Bir şarlatan olmaktan bıktım. Eğer bu sarayın dışına çıkarsam, insanlar benim bir büyücü olmadığımı anlayacaklardır ve onları aldattığım için bana küseceklerdir. Bu yüzden bütün gün bu odalarda tıkılıp kalıyorum ve bu da sıkıcı oluyor. Seninle birlikte Kansas'a dönüp yine bir sirkte çalışmayı düşünüyorum."

"Bana eşlik etmen beni mutlu eder," dedi Dorothy.

"Sağ ol," dedi Oz. "Şimdi eğer ipekleri dikmeme yardım edersen, balonumuzu yapmaya başlayabiliriz."

Böylece Dorothy, iğneyle iplik alıp, Oz'un düzgünce kestiği parçaları hızla dikmeye başladı. Oz'un balonu yeşilin tonlarında yapmak gibi bir isteği vardı; bu yüzden bütün parçalar yeşildi. Tüm parçaları dikmeleri üç günlerini aldı. İşleri bittiğinde önlerinde yirmi metreden daha uzun kocaman yeşil bir torba vardı. Oz havanın içeride kalabilmesi için kumaşın iç tarafını yapıştırıcıyla kapladı.

"İçine oturmak için bir sepete ihtiyacımız var," dedi Oz. Yeşil bıyıklı askeri büyük bir giysi sepeti almaya yolladı; sonra da bu sepetin kalın iplerle balona bağladı.

Her şey hazır olduğunda, Oz halkına, bulutlarda yaşayan büyücü ağabeyini ziyarete gideceğini söyledi. Haber şehirde hızla yayıldı ve herkes onların muhteşem gidişini görmeye geldi. Oz, balonun sarayın önüne taşınmasını emretti. İnsanlar merakla balona bakıyorlardı. Teneke Ormancı koca bir yığın odun kesip yaktı. Oz da sıcak hava balonu uçursun diye balonun altını ateşe tuttu. Balon yavaş yavaş doldu ve havalanmaya başladı. Sonunda sepet uçmaya hazırdı.

Daha sonra Oz sepete bindi ve halkına dönüp yüksek sesle: "Şimdi bir ziyarete gidiyorum. Ben yokken sizi Korkuluk yönetecek. Bana itaat ettiğiniz gibi ona da itaat etmenizi emrediyorum," dedi.

Bu sırada balonun içindeki hava iyice ısınıp hafifledi; balon havalanmak üzere olduğundan ipleri zorluyordu.

"Gel, Dorothy!" diye bağırdı Büyücü. "Çabuk ol, yoksa balon uçacak!"

"Toto'yu bulamıyorum," dedi Dorothy, köpeğini bırakmak istemiyordu. Toto kalabalığın içinde bir kedi yavrusunun peşinden havlıyordu. Dorothy sonunda onu gördü ve kaptığı gibi balona doğru koştu. Oz onu tutmak için ellerini uzattı. Dorothy tam sepete atlayacaktı ki birden, "Çat!" diye bir sesle ipler koptu ve balon Dorothy'yi almadan havalandı.

"Geri dön!" diye bağırdı kız. "Ben de gelmek istiyorum!"

"Dönemem yavrum!" diye bağırdı Oz sepetten. "Hoşça kal!"

"Güle güle!" diye bağırdı herkes. Tüm gözler yavaş yavaş yükselen büyücüdeydi.

Bu Oz'u, yani muhteşem büyücüyü, son görüşleri oldu. Oz'un sağ salim Omaha'ya ulaştığını tahmin ediyoruz. Herkes onu sevgiyle anıyordu. Birbirlerine, "Oz bize hep dost oldu. Buradayken bizim için bu güzel Zümrüt Şehri kurdu ve şimdi gitti. Ama akıllı Korkuluk'u yöneticimiz olarak bıraktı," diyorlardı. Yine de, muhteşem büyücünün gidişine üzüldüler.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dorothy evine, Kansas'a dönme şansını yitirdiği için acıyla ağladı; ama daha sonra düşündüğünde balonla gitmediğine memnun oldu. Oz'un gidişine diğer arkadaşları gibi o da çok üzülmüştü. Teneke Ormancı, Dorothy'ye, "Bana bu sevgi dolu kalbi veren adamın arkasından ağlamazsam, nankörlük etmiş olurum. Oz gittiği için biraz ağlamak istiyorum. Eğer gözyaşlarımı silersen, paslanmadan ağlayabilirim," dedi.

"Memnuniyetle," diye karşılık verdi Dorothy ve hemen gidip bir peçete getirdi. Böylece Teneke Ormancı birkaç dakika ağladı, Dorothy de dikkatle onun gözyaşlarını sildi.

Artık Zümrüt Şehrin yöneticisi Korkuluk'tu. Büyücü olmamasına rağmen, insanlar onunla gurur duyuyorlardı. "Çünkü dünyada içi samanla dolu bir adam tarafından yönetilen başka bir şehir daha yok!" diyorlardı.

Oz'un balonla gidişinin ertesi günü, dört yolcu taht odasında toplanıp durumları hakkında konuştular. Kor-

kuluk büyük tahta oturdu, diğerleri de saygıyla onun önünde durdular.

"O kadar da şanssız değiliz," dedi yeni yönetici. "Çünkü bu saray ve Zümrüt Şehir bize ait, ne istersek yapabiliriz. Bir süre önce bir mısır tarlasında, çıta üzerinde asılı duran bir korkuluktum, şu anda ise bu güzel şehrin yöneticisiyim ve bu bana yeter."

"Ben de," dedi Teneke Ormancı, "yeni kalbimle çok mutluyum. Hayatta en çok istediğim şey buydu."

"Ben de yaşayan diğer canavarlar kadar cesur olduğumu bildiğim için mutluyum," dedi Aslan.

"Eğer Dorothy Zümrüt Şehir'de yaşamaktan hoşnut olsaydı, hepimiz daha mutlu olurduk," diye devam etti Korkuluk.

"Ama ben burada yaşamak istemiyorum!" diye bağırdı Dorothy. "Ben Kansas'a gidip, Em Yenge ve Henry Dayı ile yaşamak istiyorum."

"Peki o zaman ne yapabiliriz?" Ormancı düşünceli görünüyordu.

Korkuluk düşünmeye karar verdi ve o kadar çok düşündü ki neredeyse kafasındaki iğneler beyninden dışarı fırlayacaktı.

Sonunda, "Neden kanatlı maymunları çağırıp, seni çölden geçirmelerini istemiyoruz?" dedi.

"Bunu hiç düşünmemiştim!" diye bağırdı Dorothy neşeyle. "Haklısın! Hemen gidip altın başlığı bulmalıyım."

Başlığı taht odasına getirip büyülü sözleri söyledi. Maymun sürüsü kısa sürede geldi.

"Bu bizi ikinci çağırışın," dedi kral maymun, kızın önünde eğilerek. "Ne diliyorsun?"

"Benimle beraber Kansas'a uçmanızı istiyorum," dedi Dorothy. Ancak kral maymun olmaz der gibi başını salladı.

"Bunu yapamayız, biz bu ülkeye aitiz. Buranın dışına çıkamayız. Bugüne kadar Kansas'a giden bir kanatlı maymun hiç olmadı, bundan sonra da olmayacak. Seninle birlikte çölü geçemeyiz. Hoşça kal!"

Maymun tekrar eğilip selam vererek odayı terk etti, peşinden de sürüsü uçup gitti.

Dorothy hayal kırıklığına uğramıştı ve ağlamak üzereydi.

"Altın başlığın büyüsünü boşu boşuna harcadım. Kanatlı maymunlar bana yardım edemezmiş," dedi.

"Bu gerçekten çok kötü!" diye mırıldandı iyi kalpli Ormancı.

Korkuluk, yeniden düşünmeye başladı. Ama kafası öyle şişmişti ki Dorothy patlamasından korktu.

"Hadi yeşil bıyıklı askeri çağırıp fikrini soralım," dedi Korkuluk.

Asker taht odasına ciddiyetle girdi; çünkü Oz yaşarken oraya hiçbir zaman çağrılmamıştı.

Korkuluk, "Bu küçük kız çölü geçmek istiyor. Ne yapabilir?" diye sordu askere.

"Bilmiyorum, daha önce çölü Oz'dan başka kimse geçmedi," diyerek cevap verdi asker.

Dorothy merakla sordu: "Bana yardım edebilecek kimse yok mu?"

"Glinda yardım edebilir," diye önerdi asker.

"Glinda kim?"

"Güney'in cadısı. Bütün cadıların en güçlüsüdür ve Quadlingler'i yönetir. Hem kalesi de çölün kenarındadır. Belki çölü geçmenin yolunu biliyordur."

"Glinda iyi bir cadı, öyle değil mi?" diye sordu küçük kız.

"Quadlingler onun iyi olduğunu düşünürler," dedi asker. "Herkese iyi davranırmış. Glinda'nın güzel bir kadın olduğunu duydum, geçen yıllara rağmen hiç yaşlanmamış."

"Onun kalesine nasıl gidebilirim?" Dorothy heyecanlanmıştı.

"Yolu Güney'e doğrudur," dedi asker, "ama yolcular için tehlikelerle dolu olduğu söylenir. Ormanda vahşi canavarlar varmış. Bir grup garip adam da ülkelerinden yabancıların geçmesine engel oluyormuş. Bu yüzden hiçbir Quandling Zümrüt Şehre gelemez."

Daha sonra asker gitti. Korkuluk, "Görüldüğü gibi, tüm tehlikelere rağmen, Dorothy'nin yapabileceği en iyi şey, Glinda'dan yardım istemek. Eğer Dorothy burada kalırsa, Kansas'a hiçbir zaman dönemez."

"Yeniden düşünmeye başladın galiba," dedi Teneke Ormancı.

"Evet," dedi Korkuluk.

"Ben de Dorothy ile gideceğim," dedi Aslan. "Bu şehirden sıkıldım ve ormanı özledim. Ben vahşi bir hayvanım, biliyorsunuz. Hem Dorothy'nin yardıma ihtiyacı olabilir."

"Bu doğru," dedi Ormancı, "benim baltam da onun hizmetinde olacak, ben de onunla gideceğim."

"Ne zaman yola çıkacağız?" diye sordu Korkuluk

"Sen de mi geliyorsun?" Hepsi çok şaşırmıştı.

"Elbette. Eğer Dorothy olmasaydı, hiçbir zaman bir beynim olmazdı. Beni o mısır tarlasından çıkarıp, Züm-

rüt Şehre Dorothy getirdi. Şansımı tamamen ona borçluyum ve Kansas'a dönmeden onu terk etmeyeceğim."

"Sağ ol," dedi Dorothy minnettarlıkla, "Hepiniz çok iyisiniz. Ama en kısa zamanda yola çıkmak istiyorum."

"Yarın sabah çıkarız," dedi Korkuluk. "Şimdi hepimiz hazırlanalım, uzun bir yolculuk olacak."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Dorothy, sevimli yeşil kızla vedalaştı. Diğerleri de onları kapıya kadar geçiren yeşil bıyıklı askerle el sıkıştılar. Kapıların Gardiyan'ı onların bu güzel şehri terk edip yeni tehlikelere atılmalarına bir anlam veremiyordu. Ama hemen hepsinin gözlüğünü çıkardı, büyük yeşil kutuya koydu ve onlara iyi şanslar diledi.

"Artık yeni yöneticimiz sensin," dedi Korkuluk'a, "bu yüzden en kısa zamanda geri dönmelisin."

"Elimden geleni yapacağım," diye karşılık verdi Korkuluk. "Ama önce Dorothy'nin evine dönmesine yardım etmeliyim."

Dorothy, iyi kalpli Gardiyan'a veda ederken, "Bana bu güzel şehirde çok iyi davrandınız. Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam," dedi.

"Önemi yok yavrum," diye karşılık verdi Gardiyan. "Bizimle kalmanı isterdik, ama madem ki Kansas'a dönmek istiyorsun, yolunu bulmanı dilerim."

Küçük grup yola koyuldu. Yüzlerini Güney'e döndüklerinde güneş parlıyordu. Hepsinin keyfi yerindeydi; gü-

lerek, sohbet ederek yürüyorlardı. Dorothy yine evine dönme umudu içindeydi, Korkuluk ve Teneke Ormancı da ona yardım ettikleri için mutluydular. Aslan ise temiz havayı içine çekip, keyifle kuyruğunu bir o yana bir bu yana sallıyordu; tekrar doğanın içinde olmaktan mutluydu. Toto da mutlu mutlu havlayarak etraflarında koşturuyor, kelebekleri ve böcekleri kovalıyordu.

Hızlı bir tempoyla yürürlerken, "Şehir hayatı hiç bana göre değil," dedi Aslan. "Orada bulunduğumdan beri çok kilo kaybettim. Üstelik diğer hayvanlara ne kadar cesur olduğumu göstermek için sabırsızlanıyorum."

Dönüp son bir kez Zümrüt Şehre baktılar. Tek görebildikleri çan kuleleriydi. Yeşil duvarların ardında bütün kulelerin üzerinde, Oz'un sarayının kubbesi göze çarpıyordu.

"Oz aslında kötü bir büyücü sayılmaz," dedi Teneke Ormancı, göğsünde atan kalbi hissederek.

"Bana çok iyi bir beyin vermeyi başardı," dedi Korkuluk.

"Eğer Oz bana verdiği cesaretten kendisi de biraz alsaydı, çok cesur bir adam olurdu," dedi Aslan.

Dorothy bir şey söylemedi. Oz ona verdiği sözü tutamamıştı; ama elinden geleni yapmıştı, bu yüzden onu affetti. Oz kötü bir büyücü olabilirdi, ama kötü bir insan değildi.

Yolculuğun ilk günü Zümrüt Şehrin yakınlarında, yeşil tarlalar ve binbir renkte parlayan çiçekler arasında geçti. O geceyi, gökyüzünde parlayan yıldızların altında otların üzerinde uyuyarak geçirdiler. Sabahleyin, gür bir ormana gelene kadar yürüdüler. Ağaçlar iki yanda göz alabildiğine uzanıyordu. Yollarını kaybetme korkusuyla,

yönlerini değiştirmeyi göze alamıyorlardı. Bu yüzden ormanın içine girmenin en kolay yolunu aramaya başladılar.

Önde giden Korkuluk, altından geçebilecekleri kocaman bir ağaç buldu. Ağaca doğru yürüdü ve tam dalın altına geldiğinde, dallar eğilip ona sarıldı. Korkuluk'un ayaklarını yerden kesip, onu arkadaşlarının yanına fırlattılar. Korkuluk'un canı yanmamıştı. Başka bir ağaca yaklaştı ve tam konuşurken, ağaç onu tekrar yakalayıp geri savurdu.

"Çok garip," dedi Dorothy. "Şimdi ne yapacağız?"

"Ağaçlar bizimle savaşmaya ve yolculuğumuzu engellemeye kararlı görünüyorlar," dedi Aslan.

"Ben deneyeceğim," dedi Ormancı ve baltasını omzuna alıp, Korkuluk'u ilk fırlatan ağaca yaklaştı. Büyük bir dal onu kavramaya hazırlanırken, öyle hızla vurdu ki dalı ikiye ayırdı. O anda ağaç acı çeker gibi tüm dallarını sallamaya başladı. Teneke Ormancı da ağacı altından güvenle geçti.

"Gelin," diye bağırdı arkadaşlarına, "çabuk olun!"

Hepsi koştular ve yara almadan ağacın altından geçtiler. Küçük bir dal Toto'yu yakalamıştı. Ama Ormancı, hemen o küçük dalı kesip, küçük köpeği serbest bıraktı. Diğer ağaçlar onları engellemek için hiçbir şey yapmadılar. Yalnızca ilk sıradaki ağaçlar kollarını oynatıp, yabancıları engellemeye çalışıyorlardı; bu onların göreviydi. Dorothy ve arkadaşları ormanda ilerlerken, birden beyaz porselenden yapılmış yüksek bir duvarla karşılaştılar. Bu duvar tabak yüzeyi gibi düzgün ve kaygandı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye şaşkınlıkla sordu Dorothy.

"Ben bir merdiven yapacağım," dedi Teneke Ormancı, "bu duvarın üzerine tırmanmalıyız."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Teneke Ormancı, ormandan bulduğu odunlarla bir merdiven yaparken, yaptıkları uzun yürüyüş yüzünden yorgun düşmüş olan Dorothy, Aslan ve Toto biraz dinlenmek için yatıp uyudular. Korkuluk, Ormancı çalışırken onu izledi ve "Neden bu duvarın burada olduğunu anlayamadım," dedi.

"Beynini dinlendir ve duvar için endişelenme," diye karşılık verdi Ormancı. "Tırmanınca, arkasında ne olduğunu öğreneceğiz."

Bir süre sonra Korkuluk, Dorothy'yi, Aslan'ı ve Toto'yu uyandırarak merdivenin hazır olduğunu söyledi. Merdiven biraz biçimsiz görünüyordu; ama Teneke Ormancı, bunun sağlam olduğundan ve işlerine yarayacağından emindi. Önce Korkuluk tırmandı, ama o kadar sakardı ki Dorothy onu takip ederek düşmesini engelledi. Başı duvarın üzerinden aşınca Korkuluk, "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Devam et!" dedi Dorothy. Korkuluk tırmanıp, duva-

rın üzerine oturdu. Sıra Dorothy'ye gelince o da "Aman Tanrım!" diye bağırdı. Sonra Toto geldi ve hemen havlamaya başladı. Ardından Aslan ile Teneke Ormancı, çıktılar ve ikisi birden, "Aman Tanrım!" dediler. Manzara çok garipti. Önlerinde tabak gibi kaygan, düzgün, bembeyaz parlayan topraklar uzanıyordu. Etrafta porselenden yapılmış, parlak renklerde boyanmış bir sürü ev vardı. Bu evler çok küçüktü, en büyükleri ancak Dorothy'nin beline geliyordu. Ayrıca etrafı porselen çitlerle çevrili şirin, ufak çiftlikler bulunuyordu. Bunların içinde porselenden yapılmış, gruplar halinde duran bir sürü inek, koyun, at, domuz ve tavuk vardı.

Bu ülkenin en ilginç yanı burada yaşayan insanlardı. Süt sağıcıları ve çoban kadınlar vardı; elbiselerinin üzerine parlak renkli puanlı önlükler takmışlardı. Olağanüstü güzel, gümüş ve altınlarla bezenmiş mor renkli elbiseler içinde prensesler göze çarpıyordu. Çobanlar ise pembe, sarı, mavi çizgili kısa pantolonlar giyiyorlardı, ayakkabılarında altın tokalar vardı. Prensler başlarına mücevherlerle süslü taçlar takıyorlar ve saten takımlar giyiyorlardı. Komik palyaçolar yanaklarında yuvarlak kırmızı noktalar ve başlarında puanlı başlıklarla geziniyorlardı. İşin en tuhaf yanı, bu insanların porselenden yapılmış olmalarıydı.

İlk önce hiçbiri yolcularla ilgilenmedi, yalnız kafası vücuduna göre çok büyük olan küçük porselen bir köpek duvara kadar yaklaşıp, alçak sesiyle onlara havlamış ve sonra gitmişti.

"Aşağı nasıl ineceğiz?" diye sordu Dorothy.

Çok ağır olduğundan, merdiveni yukarı kaldıramamış-

lardı. Bu yüzden Korkuluk aşağı atladı; öbürleri de ayakları acımasın diye onun üzerine atladılar. Hepsi güven içinde yere inince, Korkuluk'un yamyassı olmuş gövdesini yeniden şekle soktular.

"Bu tuhaf yeri aşmak zorundayız," dedi Dorothy, "güneyden başka tarafa gitmemiz pek akıllıca olmaz."

Porselen insanların ülkesinde ilerlemeye başladılar. İlk karşılaştıkları şey, porselen ineğini sağan bir kadın oldu. Onlar yaklaşınca, inek aniden bir çifte atıp, tabureyi, kovayı ve hatta onu sağan kadını büyük bir gürültüyle yere devirdi. Dorothy ineğin sol bacağının kırıldığını, kovanın ufak parçalara ayrıldığını ve zavallı kadının sol dirseğinin çatladığını görünce gözlerine inanamadı.

"Yaptığınızı beğendiniz mi? İneğimin bacağı kırıldı. Şimdi onu tamirciye götürüp bacağını yapıştırtmam gerekiyor. Buraya gelip ineğimi korkutmakla ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırdı kadın.

"Çok üzgünüm, lütfen bizi affedin!" dedi Dorothy. Ama kadın çok üzgündü; cevap veremedi. Kırık bacağı eline aldı ve zavallı ineğini üç ayağının üzerinde topallayarak gönderdi.

İnek gidince, kadın onlara kızgın gözlerle baktı, bir taraftan da çatlak dirseğini tutuyordu. Dorothy kazaya çok üzülmüştü.

"Burada çok dikkatli olmalıyız," dedi iyi kalpli Ormancı. "Yoksa bu sevimli küçük insanlara düzeltemeyecekleri zararlar verebiliriz."

Biraz ileride Dorothy çok güzel elbiseli bir prensesle karşılaştı. Prenses onları görünce korkup uzaklaşmıştı. Dorothy onu görmek istedi ve peşinden koştu; ama por-

selen kız, "Beni takip etme! Takip etme!" diye bağırdı. Kızcağızın sesi çok cılız çıkmıştı. Dorothy durup "Neden?" diye sordu.

"Çünkü eğer koşarsam, düşüp bir yerlerimi kırabilirim," dedi prenses biraz uzakta durarak.

"Tamir edilemez misin?"

"Edilirim; ama bir kez tamir edildikten sonra eskisi kadar güzel olamam."

"Evet, sanırım olamazsın," dedi Dorothy.

"İşte Bay Joker, palyaçolarımızdan biri," diye devam etti porselen kız. "Her zaman başının üzerinde durmaya çalışır. O kadar çok kırıldı ki yüzlerce defa tamir edildi. Artık eskisi kadar sevimli değil. İşte geliyor, kendiniz de görebilirsiniz."

Neşeli, küçük bir palyaço onlara doğru geliyordu. Dorothy, kırmızı, sarı, yeşil elbiseleriyle oldukça sevimli görünen palyaçonun çatlaklarla dolu olduğunu görebiliyordu.

Palyaço ellerini ceplerine sokmuş, tuhaf bir şarkı söylüyordu. Prenses, "Biraz susar mısın?" dedi. "Yabancılara saygı göstermelisin." "Saygı göstereyim," dedi Palyaço ve başının üzerinde kalktı.

"Bay Joker'e aldırmayın," dedi Prenses, Dorothy'ye. "Kafası da çatladığı için böyle aptallaştı."

"Ah, ona hiç aldırmıyorum," dedi Dorothy. "Ama sen çok güzelsin. Seni çok sevebileceğimden eminim. Seni Kansas'a götürmemi ve Em Yenge'nin şöminesinin üzerine koymamı istemez misin? Sepetimde götürebilirim."

"Bu beni çok mutsuz eder," diye cevap verdi Prenses. "Görüyorsun, burada huzur içinde yaşıyoruz ve dilediği-

miz gibi konuşup dolaşabiliyoruz. Ama ne zaman birimiz başka bir yere götürülsek, eklemlerimiz kasılıyor; yalnızca dimdik durup sevimli görünmeye çalışıyoruz. Bizden şöminenin üzerinde, dolapların veya çalışma masalarının üzerinde durmamız bekleniyor; oysa bizim yaşamımız burada, ülkemizde çok daha güzel."

"Senin mutsuz olmanı istemem!" dedi Dorothy. "O halde vedalaşalım. Hoşça kal!"

"Güle güle," dedi Prenses.

Porselen ülkeden dikkatlice geçiyorlardı. Küçük hayvanlar ve insanlar, kırılmaktan korktukları için onları görünce kaçışıyorlardı. Bir saat içinde, ülkenin diğer ucundaki porselen duvara ulaştılar. Bu duvar önceki kadar yüksek değildi, Aslan'ın sırtına çıkarak, duvarın tepesine ulaşmayı başardılar. Aslan da ayakları üzerinde yaylanıp duvara çıktı; ama zıplarken porselen bir kiliseye kuyruğuyla çarpıp onu paramparça etti.

"Ne kötü," dedi Dorothy, "Hepsi o kadar kırılganlar ki! Yine de bu iyi insanlara fazla zarar vermediğimiz için şanslıyız. Yalnızca bir inek bacağını ve bir kiliseyi kırdık."

"Gerçekten durumları çok kötü," dedi Korkuluk, "samandan yapıldığım ve kolayca yaralanmadığım için çok memnunum. Dünyada korkuluk olmaktan daha kötü şeyler de var."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Porselen duvardan aşağı inince, yolcular kendilerini bataklıklarla ve uzun sazlarla dolu sevimsiz bir ülkede buldular. Çamurlara batmadan yürümek çok zordu, çünkü uzun ve sık otlar çamurların üstünü iyice kapatıyor, görülmelerine engel oluyordu. Yine de dikkatle ilerlediler ve sonunda sert zemine ulaştılar. Uzun ve yorucu bir yolculuktan sonra başka bir ormana geldiler; burada ağaçlar daha yaşlı ve daha büyüktü.

"Ne güzel bir orman!" dedi Aslan etrafına neşeyle bakarak. "Hiç bu kadar güzel bir yer görmedim."

"Karanlık görünüyor," dedi Korkuluk.

"Hiç de değil," diyerek karşı çıktı Aslan. "Bütün hayatımı burada geçirmek isterdim. Bak her şey ne kadar güzel."

"Herhalde şu anda bu ormanda vahşi hayvanlar da vardır," dedi Dorothy.

"Sanırım vardır," diye cevap verdi Aslan, "ama etrafta hiçbirini göremiyorum."

Hava iyice kararıp yürünmeyecek hale gelene kadar, ormanda ilerlediler. Dorothy, Toto ve Aslan yatıp uyudular, Ormancı ve Korkuluk ise her zamanki gibi nöbet tuttular. Sabah olunca tekrar yola koyuldular. Çok geçmeden, vahşi hayvan kükremelerine benzer sesler duydular. Toto hafifçe titredi, ama diğerleri hiç korkmamışlardı. Ormanda bir geçit bulana kadar yürümeye devam ettiler. Bu geçitte kaplanlar, filler, ayılar, kurtlar, tilkiler ve daha birçok hayvan vardı. Dorothy bir an için korktu. Aslan, hayvanların bir toplantı yaptıklarını söyledi ve hayvanların homurdanıp, ulumalarından başlarının büyük dertte olduğunu anladı. Aslan konuşunca birkaç hayvan dönüp ona baktı ve bir anda ortalık sessizliğe büründü. Kaplanların en büyüğü Aslan'a yaklaştı, onun önünde eğilerek, "Hoş geldin, hayvanların kralı! Düşmanımızla savaşmak için tam zamanında geldin, ormana yeniden barışı getireceksin," dedi.

"Sorun nedir?" diye sordu Aslan, sakince.

"Hepimiz tehdit altındayız," dedi Kaplan. "Son zamanlarda bu ormana gelen vahşi bir düşman yüzünden. O çok büyük bir canavar; kocaman bir örümcek gibi. Vücudu bir fil kadar büyük, bacakları bir ağaç gövdesi kadar uzun. O uzun bacaklardan sekiz tane var. Bu canavar ormanda sürünürken, bacaklarından biriyle bir hayvanı yakalayıp, tıpkı bir örümceğin sineği yiyişi gibi, ağzına atıveriyor. Bu vahşi yaratık yaşadıkça hiçbirimiz güvende değiliz."

Aslan bir saniye düşündü. "Bu ormanda başka aslan var mı?" diye sordu.

"Hayır, birkaç tane vardı, ama canavar hepsini yedi. Zaten hiçbiri senin kadar büyük ve cesur değildi."

"Eğer sizi düşmanınızdan kurtarırsam, beni Ormanlar Kralı ilan edip önümde eğilecek, bana itaat edecek misiniz?" diye sordu Aslan.

"Bunu seve seve yaparız," dedi kaplan. Diğer tüm hayvanlar da "Yaparız!" diye bağırdılar.

"Nerede peki sizin şu örümcek?"

"Meşe ağaçlarının orada," dedi kaplan; ön ayağıyla işaret ederek.

Aslan arkadaşlarıyla vedalaşıp gururla düşmanla savaşmaya gitti. Koca örümceği uyurken buldu. Örümcek o kadar kötü görünüyor ve o kadar kötü kokuyordu ki Aslan tiksintiyle burnunu kapattı. Hayvan, kaplanın söylediği kadar uzundu ve tüm vücudu koyu siyah kıllarla kaplıydı. Kocaman, uzun, keskin dişlerle dolu bir ağzı vardı; ama başı vücuduna bir eşekarısının boynu kadar hassas bir şekilde bağlıydı. Bu yüzden Aslan'ın nereden saldıracağına karar vermesi zor olmadı. Onunla savaşmanın uyurken daha kolay olacağını düşündü ve hızla yükselerek canavarın sırtına oturuverdi. Güçlü pençesini kullandı ve keskin tırnaklarıyla, örümceğin başını gövdesinden ayırdı. Örümceğin öldüğüne emin oluncaya kadar bekledi.

Sonra, hayvanların onu beklediği geçide geri döndü ve gururla, "Artık düşmanınızdan korkmanıza gerek yok!" dedi.

Böylece hayvanlar onu kralları yapıp, önünde eğildiler. Aslan da, Dorothy sağ salim Kansas'a döner dönmez, geri dönüp onları yöneteceğine söz verdi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Dört yolcu ormanın geri kalan kısmını güven içinde geçtiler ve karanlıktan aydınlığa çıkınca, kocaman kayalarla kaplı, dik bir tepeyle karşılaştılar. "Bu zor bir tırmanış olacak," dedi Korkuluk, "ama ne olursa olsun tepeyi geçmeliyiz." O yol gösterdi, diğerleri de onu takip ettiler. Tam ilk kayaya gelmişlerdi ki, sert bir ses duydular: "Yaklaşmayın!"

"Kimsin sen?" dedi Korkuluk.

Aynı ses yine bağırdı: "Bu tepe bizimdir, kimsenin geçmesine izin vermeyiz."

"Ama biz geçmeliyiz," dedi Korkuluk, "Biz Quadlingler'in ülkesine gidiyoruz."

"Gidemezsiniz!" O anda kayanın arkasından çok garip bir adam çıktı. Kısa boylu, tıknaz ve koca kafalıydı; kafasının tepesi düzdü ve kat kat olmuş bir ensesi vardı. Ama kolları yoktu. Bunu gören Korkuluk bu kadar güçsüz birinin onlara engel olamayacağını düşünerek rahatladı. "Üzgünüm, ama istediğinizi yapmayacağız, siz is-

teseniz de istemeseniz de biz bu tepeyi geçeceğiz," dedi ve yürümeye devam etti.

O sırada adamın boynu bir şimşek gibi uzadı. Kafasının düz kısmıyla Korkuluk'un tam gövdesine vurup onu tepeden aşağı yuvarladı. Sonra kafası geri dönüp, gövdesine yapıştı. Adam vahşi vahşi gülerek, "Sandığınız kadar kolay değil!" dedi. Diğer kayalardan da koro halinde, şiddetli bir kahkaha koptu. Dorothy, yüzlerce, kolsuz çekiç kafa gördü. Korkuluk'un düşüşüne gülünmesine çok kızan Aslan, öyle bir kükredi ki, sesi tepede gökgürültüsü gibi yankılandı.

Tekrar bir kafa fırladı ve Aslan'ı tepeden aşağı, tıpkı top güllesiyle vurulmuş gibi yuvarladı. Dorothy aşağı koşup Korkuluk'un kalkmasına yardım etti. Aslan Dorothy'ye yaklaşarak, "Vuran kafaları olan insanlarla savaşmak boşuna, kimse onlara dayanamaz!" dedi.

"Ne yapabiliriz o halde?" diye sordu kız.

"Kanatlı maymunları çağır," dedi Teneke Ormancı, "Hâlâ onlara son bir kez emir verme hakkın var!"

"Pekâlâ," dedi Dorothy ve altın başlığı takıp büyülü sözleri söyledi. Maymunlar her zamanki gibi hemen geldiler.

"Ne emrediyorsun?" dedi maymunların kralı, eğilerek.

"Bizi tepenin üzerinden Quandlingler'in ülkesine götürün," dedi kız.

"Tamam," dedi kral. Kanatlı maymunlar dört yolcuyu ve Toto'yu da alıp havalandılar. Tepeyi geçerlerken, çekiç kafalar öyle kızmışlardı ki bağırıyorlar, kafalarını fırlatıp onlara vurmaya çalışıyorlardı, ama yetişemiyorlar-

dı. Kanatlı maymunlar Dorothy ve arkadaşlarını güven içinde tepeden geçirip Quandlingler'in güzel ülkesine indirdiler.

"Bu bizi son çağırışınızdı," dedi kral Dorothy'ye. "Hoşça kalın, size bol şans diliyoruz."

"Güle güle, size çok teşekkür ederiz," diye karşılık verdi Dorothy. Maymunlar havalanıp gözden kayboldular.

Quandlingler'in ülkesi zengin ve mutlu görünüyordu. Her tarafta arpa tarlaları vardı. Yollar güzel, köprüler sağlamdı. Çitler, evler ve köprüler hepsi parlak kırmızı renkteydi; tıpkı Winkieler'in ülkesinde her şeyin sarı, Munchkinler'in ülkesindeyse mavi olması gibi. Kısa, şişman, sevimli görünen iyi huylu Quandlingler de kırmızı giysiler giyiyorlardı. Kanatlı maymunlar onları bir çiftlik evinin yakınına indirmişlerdi. Dört yolcu eve yaklaşıp kapıyı çaldılar. Kapı çiftçinin eşi tarafından açıldı. Dorothy yiyecek bir şeyler isteyince, kadın onlara harika bir akşam yemeği verdi: Üç çeşit kek, dört çeşit kurabiye ve Toto'ya bir kâse süt.

"Glinda'mn kalesi ne kadar uzaklıkta?" diye sordu kız.

"Çok uzak değil," dedi çiftçinin eşi, "Güneye giden yolu takip edin, hemen bulacaksınız."

Kadına teşekkür ettiler. Dinlenmiş bir halde tarlaların, sevimli köprülerin arasından güzel kaleye kadar yürüdüler. Kapının önünde üç genç kız duruyordu. Çok güzel kırmızı renkte altınlarla süslü elbiseler giymişlerdi. Dorothy yaklaşınca bir tanesi ona, "Neden Güney Ülkesi'ne geldiniz?" diye sordu.

"Burayı yöneten iyi cadıyı görmek için," diye karşılık verdi Dorothy. "Beni ona götürür müsünüz?"

"İsminizi alayım ve Glinda'ya sizi görüp görmeyeceğini sorayım," dedi kız. Gruptakiler isimlerini söylediler. Görevli kız kaleye girdi. Birkaç dakika sonra döndüğünde hepsinin hemen içeri kabul edileceğini söyledi.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Glinda'yı görmeye gitmeden önce, bir odaya alındılar. Dorothy yüzünü yıkayıp, saçını topladı; Aslan yelesindeki tozu silkeledi; Korkuluk kendine çekidüzen verdi, Ormancı da kendini cilalayıp eklemlerini yağladı. Hepsi hazır olunca görevli kızı, Cadı Glinda'nın yakut tahtında oturduğu büyük odaya kadar takip ettiler.

Glinda hem genç hem de güzeldi. Kızıl renkte gür saçları bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Elbisesi bembeyazdı. Mavi gözleri Dorothy'ye sevgiyle bakıyordu.

"Senin için ne yapabilirim küçüğüm?" diye sordu. Dorothy cadıya bütün hikâyesini; hortumun onu nasıl Oz ülkesi'ne götürdüğünü, arkadaşlarını nasıl bulduğunu ve beraber yaşadıkları harika maceraları anlattı.

"Şimdi en büyük dileğim, Kansas'a dönmek. Çünkü eminim Em Yenge benim için çok endişeleniyordur," diye ekledi.

Glinda eğilip, kızın sevimli, üzgün yüzünü öpüverdi.

"Güzel yüreğini ferah tut, için rahat olsun," dedi. "Sana Kansas'a dönüş yolunu söyleyeceğim. Ama bunun karşılığında bana altın başlığı vereceksin."

"Hemen veririm!" diye bağırdı Dorothy. "Zaten artık benim işime yaramıyor. Onu aldığında üç defa kanatlı maymunları çağırabilirsin."

"Zaten onlara sadece üç defa ihtiyacım olacak," dedi Glinda gülümseyerek.

Böylece Dorothy cadıya altın başlığı verdi.

Cadı Korkuluk'a, "Dorothy bizi terk edince ne yapacaksın?" diye sordu.

"Zümrüt Şehre döneceğim, Oz beni oranın yöneticisi yaptı. Oradaki insanlar da beni sevdiler. Tek endişelendiğim şey çekiç kafalıların tepesini nasıl geçeceğim," diye yanıtladı Korkuluk.

"Altın başlık sayesinde, kanatlı maymunlara seni Zümrüt Şehre kadar götürmelerini emrederim," dedi Glinda. "O insanları senin gibi bir yöneticiden mahrum bırakmak olmaz."

"Ben gerçekten iyi bir yönetici miyim?" diye sordu Korkuluk.

"Elbette, sen muhteşemsin!" dedi Glinda.

Sonra Teneke Ormancı'ya dönerek sordu: "Dorothy burayı terk edince, sen ne yapacaksın?"

Ormancı baltasına dayanıp, biraz düşündü. Sonra "Winkieler bana çok iyi davranmışlar ve onları yönetmemi istemişlerdi. Ben de Winkieler'den hoşlandım. Eğer tekrar Batı ülkesine dönebilirsem onları yönetmeyi her şeyden çok isterim," dedi.

"Kanatlı maymunlara vereceğim ikinci emir, seni güvenle Winkie ülkesine taşımaları olacak," dedi Glinda.

"Senin beynin Korkuluk'un beyni kadar büyük olmasa da en az onunki kadar iyi çalışıyor. Winkieler'i çok akıllıca yöneteceğine eminim."

Ardından Aslan'a baktı. "Dorothy evine döndüğünde sen ne yapacaksın?"

"Çekiç kafaların bulunduğu tepenin arkasında kocaman bir orman var, oradaki hayvanlar beni kralları yaptılar. Eğer tekrar o ormana dönebilirsem, hayatımı mutluluk içinde geçirebilirim," dedi Aslan.

"Kanatlı maymunlara üçüncü emrim de seni o ormana taşımaları olacak. Böylece üç hakkımı da kullanıp, Altın başlığı maymunların kralına vereceğim. Onlar da sonsuza dek özgürlüklerine kavuşsunlar," diyerek gülümsedi Glinda.

Korkuluk, Teneke Ormancı ve Aslan, iyi cadıya içtenlikle teşekkür ettiler. Dorothy, "Ama bana Kansas'a nasıl döneceğimi hâlâ söylemedin?" dedi.

"Gümüş ayakkabıların seni çölden geçirecek," diye karşılık verdi Glinda. "Eğer sahip olduğun gücü bilseydin, buraya ilk geldiğin gün Em Yenge'ye geri dönebilirdin."

"Ama o zaman ben harika beynime kavuşamazdım!" diye bağırdı Korkuluk. "Tüm ömrümü bir çiftçinin mısır tarlasında geçirirdim."

"Ben de bu sevecen kalbe sahip olamazdım," dedi Teneke Ormancı. "Dünyanın sonuna kadar o ormanda durup, paslanırdım."

"Ben de sonsuza dek bir korkak olarak kalırdım," diye ekledi Aslan.

"Bu doğru," dedi Dorothy, "ben de arkadaşlarıma faydalı olduğum için çok mutluyum. Ama artık en çok istedikleri şeylere kavuştuklarına ve her biri bir krallığa sahip olduğuna göre, sanırım artık Kansas'a dönmeliyim."

"Gümüş ayakkabıların," dedi Cadı, "olağanüstü güçleri vardır. En önemli özellikleri seni istediğin yere üç adımda götürmeleridir. Tek yapacağın topuklarını üç kere birbirine vurman ve ayakkabılara gitmek istediğin yeri söylemen."

"Eğer bu kadarsa," dedi Dorothy neşeyle, "beni hemen Kansas'a götürmelerini söyleyeceğim."

Dorothy bunları söyledikten sonra Aslan'ı öptü, sevgiyle onun koca kafasını okşadı. Sonra Teneke Ormancı'yı öptü. Ormancı o sırada eklemleri için en tehlikeli şeyi yapıyor, ağlıyordu. Dorothy, Korkuluk'un yumuşacık, samanla dolu gövdesine sarıldığında onun da ağladığını fark etti.

İyi yürekli Glinda tahtından inip, küçük kıza bir veda öpücüğü verdi. Dorothy de kendisine ve arkadaşlarına yaptığı iyilikler için ona çok teşekkür etti.

Dorothy, Toto'yu yavaşça kollarına alıp, arkadaşlarına son bir kez veda etti. Topuklarını üç defa birbirine vurdu. "Beni eve, Em Yenge'ye götürün!" dedi. Birden havada döndüğünü ve rüzgârın kulaklarında çınladığını hissetti. Üç adım sonra gümüş ayakkabılar onu otların üzerine bıraktı. Dorothy oturup etrafına bakındı ve "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Dorothy, Kansas çayırları üzerindeydi ve tam önünde Henry Dayı'nın yeni çiftlik evi vardı. Bu ev hortumdan sonra yapılmıştı. Henry Dayı, samanlıkta inekleri sağıyordu, Toto sevinçle havlayarak samanlığa doğru koştu. Dorothy ayağa kalktığında çoraplarıyla kaldığını gördü. Havada uçarken gümüş ayakkabıları ayaklarından fırlamış, çölde sonsuza dek kaybolmuştu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Em Yenge başını kaldırıp, kendisine doğru koşan Dorothy'yi gördüğünde, evden çıkmış, lahanaları sulamaya gidiyordu.

"Sevgili çocuğum!" diye bağırdı, küçük kıza sımsıkı sarılarak; onun yüzünü öpücüklere boğdu. "Nereden geldin sen?"

"Oz Ülkesi'nden," dedi Dorothy ciddiyetle. "İşte Toto da burada. Ah Em Yenge, yeniden evde olduğum için o kadar mutluyum ki!

YAZAR HAKKINDA

Lyman Frank Baum 15 Mayıs 1856'da New York'ta doğdu. Baum, "Oz" adlı masal ülkesinde geçen bir dizi çocuk kitabının yazarıdır.

Yazarlığa gazetecilik yaparak başladı. İlk kitabı *Baba Kaz* büyük bir ticari başarı kazandı. Ertesi yıl yazdığı *Oz Büyücüsü* ilk kitabından daha çok beğenildi. Bu kitap müzikal olarak sahneye ve sinemaya uyarlandı.

13'ten fazla Oz masalı yazan, çoğu gençler için olmak üzere 60 kadar kitabı bulunan Baum, 6 Mayıs 1919'da Hollywood'da öldü.

EPSİLON ÇOCUK KLASİKLERİ

- ROBIN HOOD
- BEYAZ DİŞ
- TOM SAWYER
- ROBINSON CRUSOE
- PİNOKYO
- DEMİRYOLU ÇOCUKLARI
- SEKSEN GÜNDE DEVRİÂLEM
- ALICE HARİKALAR ÜLKESİNDE
- ÇOCUK KALBİ
- HEIDI
- MONTE CRISTO KONTU
- DÜNYANIN MERKEZİNE YOLCULUK
- GRIMM MASALLARI I
- GRIMM MASALLARI II
- ANDERSEN MASALLARI I
- ANDERSEN MASALLARI II
- MUTLU PRENS
- BİNBİR GECE MASALLARI
- KÜÇÜK KADINLAR
- KÜÇÜK ERKEKLER
- JANE EYRE
- PRENS VE DİLENCİ
- DEFİNE ADASI
- GÜLİVER'İN GEZİLERİ
- KÜÇÜK LORD
- POLLYANNA
- İYİ EŞLER
- NOTRE-DAME'IN KAMBURU
- OZ BÜYÜCÜSÜ
- AYNA
- BÜYÜK UMUTLAR
- MOBY DICK
- OLIVER TWIST
- ORMAN ÇOCUĞU
- JO'NUN ÇOCUKLARI
- TOM AMCA'NIN KULÜBESİ
- DON KİŞOT

ISBN 975-331-220-2